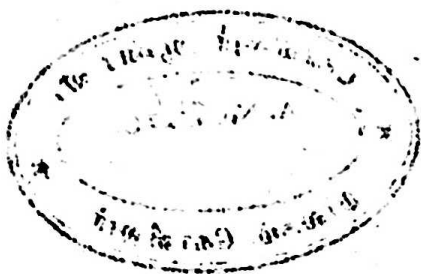

10-1

சுந்தி சோயாணம்

ஓம்

பரப்பிரம்மணோநம :

மு க வு ரை .

ஆன்மகோடிகள் முத்தியடைவதற்கேதுவான சாதனங்களை விவகரிக்கும் வேதாந்த சாஸ்திரங்கள் பற்பல வீருக்கினும் அவையெல்லாம் பெரும்பாலும் ஸ்மிர்தும் மிகச்சுருங்கியும் டேப்தலீன் அவைகளைச் சுவாஸாதவாராய்ந்து தெளிந்துகொள்ளுதல் அருமைபென உத்தேசித்துச் சுருங்கச் சொல்லி விளங்கவைக்க வேண்டுமெனக்கருதி இந்நூல் யாவருக்கும் உபயோகப்படுமாறு முத்தி யோபானமெனப் பெயர்த்திடி அனேகமான வடமொழிப்பிரமாணங்களை யெடுத்துக்காட்டி 4 அத்தியாயங்களாக வமைக்கப்பட்டன. முதல் அத்தியாயத்தில் பத்தியினை விளக்கப்புகுந்து சிவனாம், கீர்த்தனம், ஸ்மரணை, சேவை, அர்ச்சனை, தாசியம், வந்தனம், சக்கியம், ஆத்மநிலேதனமாகிய இவற்றின் இலட்சணங்களும், குருவிலட்சணமும், ஷடாத்துவாவின் லட்சணமும், தத்துவ லட்சணமும் விவகரிக்கப்பட்டன. இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் யோகநிருபண சங்கிரகம் கூறப்புகுந்து சாதன சதுஷ்டயங்களின் லட்சணமும், சமம், தமம், திதிவை, உபாதி, சிரத்தை, சமாதியாகிய இவற்றின் லட்சணமும், யோகலட்சணமும், அவற்றின் பிரிவும், யோகாசனங்களும் அவற்றின் பேதங்களை இருபத்து மூன்றுவிதமான உருவப்படங்களால் சித்தரித்துக்காட்டியும், பிரானாயாமம்,

காடி, சோதனை, அவற்றின் காலப்பிரமாணங்கள், பிரத்தியாகாரம் தியானம், தாரணை, சமாதி இவற்றின் இலக்கணங்களும் எழுதப்பட்டன. மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் ஞானயோகம் அல்லது இராஜயோகம் பேசுவாரம்பித்து அவற்றின் லட்சணங்கள் பலபட விவகரிக்கப்பட்டன. நான்காவது அத்தியாயத்தில் பரமார்த்த தத்துவ விளக்கத்தில் துறவு லட்சணத்தினை விவகரிக்க ஆரம்பித்துப் பலவிதமான உவமானங்களை எடுத்துச் சமயோற்கிதமாகக்காட்டி எளிதிலறியப் புலப்படுத்தப்பட்டது.

இந்நூலினை மிகச்சிறத்தையோடு வாசித்து, பிரமாணங்களின் உண்மையினை கண்டு நேறி அதிற்குறித்தபடி அனுசந்தானஞ்செய்து அனுபவத்திற்குக் கொண்டுவரும்பட்சத்தில் இந்நூல் முத்திக்குச் சோபானநூல் என்பதனைத் திட்டமாய் யாருமறிந்து உஜ்ஜிக்கலாம்.

இந்நூலில் தமிழ் வாக்கியங்களில் வடமொழிப்பதங்கள் பரவி வரவேண்டுவது அத்தியாவசிபமாக வேற்பட்டதனால் தமிழ்ப்பிரயோகங்கள் கொச்சையாகத்தோன்றினும் நூலிற்குறித்த விஷயத்தினைப் பேச இலட்சியமாகக்கொண்டு இந்நூலை ஆராய்வார்களென விரும்புகின்றனம்.

ओं

सदृश्योन्म.

முக்திசோபானம்,

I-வது அத்தியாயம்.

பக்தி.

பக்தி யெதுவெனில் உலகவாஞ்சைகளெல்லாவற்றையும் விட்டு லோகோத்தரமான வஸ்துவைத் தனக்கன்னியமல்ல வென்று நன்றாகப் பற்றியிருப்பதே பக்தியென்னப்படும். யோகங்களிலுது உத்தமபக்தி யோகமாகும். அஷ்ட்டாங்க யோகங்களில் உட்பிரிவுகளான ஜப அஜப கிரியை பக்தியென்னும் நால்வகை யோகங்களுண்டு. அதில் பக்தியென்பது ஒன்று. அந்தப்பக்தியின் லக்ஷணத்தை இதனடியில் விளக்கப்படும். சாதாரணமாய் உலகத்தில் பண்டிதபாமராளால் ஆசரிக்கப்பட்டு வருகிறதும் கிரந்தங்களி லுரைக்கப்பட்டதுமான பக்தி ஒன்பது விதங்களாகும்: அவை, சிரவணம், கிர்த்தனம், ஸ்மரணம், சேவை, அர்ச்சனை, தாசியம், வந்தனம், சக்கியம், ஆத்மநிவேதனம், என்னப்பட்டவை.

1. சிரவணமாவது—

சிவகேசவாதி தெய்வங்களின் மகிமாதீசயங்களை விளங்கச்சொல்லும் பல கிரந்தங்களைத் தகுந்த வர்களுக்கொல்லச் சிரத்தையுடன் கேட்டல்.

2. கீர்த்தனமாவது—

அரி அராதிகளைச் சித்தசுத்தியுடன் புகழுதல்.
தம்புரு மிருதங்கம் முதலிய விசேஷவாத்தியங்
களுடன் பஜனைசெய்தல்.

3. ஸ்மரணையாவது—

கடவுள் நாமங்களை, மந்திரத்துடன் கூடியதா
யிருப்பதை யேகாந்தமா போரிடத்திலுட்கார்ந்
து உச்சரித்தல்.

4. சேவையாவது—

பாவனுரூபதெய்வங்களை மிகவும் வணங்கித் தரி
சனஞ்செய்தல்.

5. அர்ச்சனையாவது—

இஷ்டதெய்வத்தை மனதினாலாவது, கரங்களி
னாலாவது பூக்களைக்கொண்டு பூசித்தல்.

6. தாசியமாவது—

தேகம்முதலிய அபிமானங்களைவிட்டு பகவானு.
க்கும் பக்தர்களுக்கும் பக்தியுடன் தொண்டு
செய்தல்.

7. வந்தனமாவது—

பக்தன் தன் கரங்கள், பாதங்கள், மார்பு, நெற்றி
புஜங்கள் என்னும்படியான எட்டு அங்கங்கள்
தரையில்படும்படி தண்டத்தைப்போல் கீழேவி
ழுந்து நமஸ்கரித்தல்.

8. சக்கியமாவது—

கீதாசாரியரான ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் கீதையில்
18-வது அத்தியாயத்தில் “சர்வதர்மாம் பரித்தி
யஜ்ய” என்று உரைத்த கலோககருத்தின்படி.

தெய்வமே நீயே தஞ்சமென்று பாதத்திராயப்
உறுதிமனதுடனிருப்பது.

9. ஆத்மநிவேதனமாவது—

எல்லாவற்றையுட்பமறந்து ஒரே மன துடையவனா
ய்தன்னைப்பகவானுக்கு அர்ப்பணை செய்துகவலை
யற்று ஆனந்தபரிதனாக விருத்தல். இத்தையே பா
மைகாந்த பக்தியென்று பெரியோர்கள் சொல்
லுவார்கள், மேல்சொல்லிய பக்தியோகம் அநி
காரிபேதத்திற்குத் தக்கபடி மந்தாதிகாரிகளு
க்கும் மத்தியமாதிகாரிகளுக்கும் சொல்லப்பட்
டது. ஆனால் உத்தமாதிகாரிகளுக்கான மேலா
னதும் வேதாதிகளில் சொல்லப்பட்டதுமான பா
ரமார்த்திக பக்தி யொன்றுண்டு. அதாவது நான்
குவேதங்களின் முடிவானநான்கு மகாவாக்ஷியங்
களின் முக்கியகருத்தினால் நிச்சயிக்கப்பட்ட சச்
சிதானந்தாகண்ட பரிபூர்ணபிரம்மமே தானெ
ன்றும், தனக்கன்னியமாய்ப் பதார்த்தங்களில்லை
யென்றும், அப்படிப்பட்டதானான ஆத்மாவை
யே உபாசனை செய்யத்தக்கதென்றும், உபதே
சித்திறபடியால் பெரியோர்களால் ஆத்ம தத்து
வஞானமடைந்தவர்கள் தானான ஆத்மாவை
வேறேகதியில்லாமல் உபாசிக்கிறதே மேலான
பக்தியென்றும் சுருதிகள் முதலானவைகள் மு
றையிடுகின்றதை சுவாணுபவமுலமா யறிந்து,
அப்படியேயனுஷ்டித்து பதமுத்தி படைந்தி
ருக்கிறார்கள் ஆகையால் முமுக்ஷுகள் ஆவ
தற்கு சத்குருவாகிய ஆசாரியருக்கு அடி
மையாக வேண்டும். அவ்வாறு சேவைசெய்து
அடிமையாகாவிட்டால் பரமாத்மாவை தெரிச
னஞ்செய்வதற்கு முடியாது.

குருலக்ஷணம்.

வேதமந்திரத்தோடுங்கூடிய பிராஹ்மண வம்சஸ்தரும், அல்லது சமரசமான புத்தியுடையவரும், ஈஷ்யர்களுடைய மாயோபாதியென்னும் அவித்தையை நீக்கிப் ப்ரணவ மந்திரத்தை யுபதேசிப்பவரும் குருவெனப்படுவர்.

குரு என்பதன்பொருள் : கு - என்பது அஞ்ஞான இருள் ; ரு - என்பது அஞ்ஞான விருளைப்போக்கும் பிரகாசம் ; ஆகலால், ஞானப்பிரகாசத்தினால் அஞ்ஞான இருளைப் போக்குபவர் ஆகிரியென்றுணர்க. மேற்கோள் :—“குசப்தஸ்த்வந்தகாரஸ்து - ருசப்தஸ்தன்னி வாரகம்” “குருபாதோதகம் பித்வா குரோருச்சிஷ்ட்ட போஜநம், குருமூர்த்தம் சதாத்தியாநம் குருமந்த்ரம் ஸதாஜபேத” என்னும் சுலோகப்பிரகாரம் குருபாதஜீத்தபானமும் உச்சிஷ்ட்டபோஜனமும் குருமூர்த்த தியானமும் குருஉபதேச மந்திர ஜபமும் செய்வதாம். அப்படிப்பட்ட நிர்க்குண பிரம்மத்தில் ஆவரணமாகியும் அவித்தியா பாதாத்மகமாகியும் மூலப்பிரகிருதியாகியுமுள்ள அகாரமென்னும் அக்ஷரத்தில் உடாத்து வங்களுண்டாயின.

ஆவையாவன :—

மந்த்ராத்வம், பதாத்வம், வர்நாத்வம், புவநாத்வம், களாத்வம், தத்வாத்வம் ஆக அத்வம் (6)

இதில்மந்த்ராத்வமாவது :—சத்தியோஜாதம் - வாம தேவம் - அகோரம் - தத்புருஷம் - ஈசானம் - ஹ்ருதய - சிக - கவச - தேத் - அஸ்திராதிகள் (10)

பதாத்வமாவது :—மகாதேவ சத்பாவேஸ்வர மகாதேவ ஜமும் சமுஞ்ச முதலியன.

வநாத்வமாவது:—அ - ஆ-முதலிய உயிரெழுத்து
கள் (16.) மெய்யெழுத்துகள் (35.)

புலநாத்வமாவது:—பத்திரகாளி சிரிலேசனாதிகளா
கிய பிரம்ம விஷ்ணு நாத் உகா ராகாஸ பிராச சாந்தியதி
தம் முதலான புலனம் முதலியன (224.)

களாத்வமாவது:—நிவ்ருத்தி பிரதிஷ்ட வித்தியசாந்தி
சாந்தியாதிகளாகிய கலைகள். இவை ஐந்தில், மந்தரபத வர்ன
புலநாத்வம் நாலும் கலந்திருக்கும்.

தத்துவம்—96.

ஸ்தூலதேகமாவன.

ஆகாசம் - வாயு - அக்கினி - ஜலம் - பூமி ஆகிய பூதம் 5.
சுரோத்திரம் - தொக்கு - சக்ஷு - ஜீஹ்வை - ஆக்ஞா
னம் ஆகிய ஞானேந்திரியம். 5. வாக்கு - பாணி - பாதம் - பா
யுர் - உபஸ்தம் ஆகிய கர்மேந்திரியம். 5. மனம்-புத்தி - சித்தம்
அகங்காரம்-ஆகிய அந்தக்காரணம். 4. பிராணன் - அபானன் -
உதானன்-வியானன் - சமான் ஆகிய பிராணாதி வாயுக்கள். 5.
ஆகிய தத்துவம் 24.

(உபவாயுக்கள் 5.) நாகன்-கூர்மன்-கிரிகரன்-தேவதத்
தன்-தனஞ்சயன். (விஷயம் 5.) சப்தம் - ஸ்பரிசம்-ரூபம்-
ரசம்-கந்தம். (உபவிஷயம் 5.) வசனம் - தானம் - கமனம்-
விஸர்க்கம் - ஆனந்தம். (நாடி 10.) இடகலை - பிங்கலை -
ஜீஹ்வ - அகவினி - கஜீம்ந - சங்கினி - கிருகணம்- காந்தா
ரி - ஹஸ்தி - யலம்ப. (திலலை 6.) சோகம் - மோகம் - க்ஷு
த்தபி - பாசம் - ஜநநம் - மரணம். (காதுக்கம் 7.) ரசம் -
உதிரம் - மச்சை - மாச்சம் - மேதஸ - சுக்கிலம்- அஸ்தி.

(அரிஷ்டவர்க்கம் 6) காமம் - குரோதம் - லோபம்-
மோகம் - மதம் - மாச்சரியம். (சகரம் 6.) மூலாதாரம் .

சுவாதிஷ்டானம் - மணிபூரகம் - அநாஹதம் - விசுத்தி-ஆக்
கினேயம். (பஞ்சகோசம் 5.) அன்னமயம்- பிராணமயம்-
மனோமயம் - விஞ்ஞானமயம் - ஆனந்தமயம். (மண்டலம்
3.) சூரியமண்டலம் - சந்திரமண்டலம் - அக்ஷிமண்டலம்.
(குணங்கள் 3) சாத்தீகம் - ராஜஸு- தாமஸம். (சஷ்டம்
3.) பெண்சாதி - புத்திரர் - தனம். (தாபத்திரயம் 3.) அ
த்யாத்மிகம் - ஆதிதெய்வீகம்- ஆதிபௌதிகம். (அவஸ்தை
கள் 3.) ஜாஹம் - ஸ்வப்நம் - சஷுப்தி. (அக்யானம் 1.)
(ஜீவாத்மா 1.) ஆக தத்துவம் (96) இவை ஸ்தூலதேகம்.

சூட்சுமதேக மாவன.

ஞானேந்திரியங்கள் (5.) பிராணாதி வாயுக்கள் (5.) கர்மேந்
திரியங்கள் (5) மானசாதி அந்தக்கரணங்கள் (4.) ஆட சூ
ஷ்டமதேக தத்துவங்கள் (19.)

காரணதேகமாவன.

அவித்தை, இதுவே மூலப்பிரகிருதியும் அஞ்ஞானமூலம்.

ராகாதிகளாவன.

(அகங்காரம்) - அதாவது உன்னை சிகழிக்காமல் விடே
னென்று பிரதிஜ்ஞஞசெய்தல். (துவேஷம்) - அதாவது அ
பகாரிக்கு அபகாரம் பிரதி செய்யவேண்டுமென்னு மெண்
ணம். (சர்வைஷ) அதாவது தனக்குவந்த கஷ்டமெல்லோருக்
கும் வரவேண்டுமென்பது. (அருண்ய) அதாவது தனக்குண்
டாகிய சுகம் அயலாருக்கு வரக்கூடாதென்பது. (டம்பம்)-
அதாவது தன்வேலைகளையெல்லோரும் மெச்சவேண்டுமென்ப
து(தர்ப்பம்) அதாவது தானெல்லாவற்றையு மறிந்தவனென்
பது.(பயம்) அதாவது தன்காரியம்கெட்டுபோகிறதென்பது
(ஸஜ்ஜை) - அதாவது தன்னிஷயத்தில் யாராகிலும் ஏதே
னும் சொல்வார்களோ வென்பது. (அபிமானம்) - அதா

வது பகவத்தியானஞ்செய்கையில் இது நிஜமானவிதமென்று சொல்வார்களோ வென்பது. (கர்வம்) - அதாவது எல்லா விஷயத்திலும் என்னைவிட உயர்வில்லை யென்பது. (சந்தோஷம்) - அதாவது இவ்வுலகவிஷயத்தில் சந்தோஷித்துத்தன் னிலைமையை மறப்பது. (துக்கம்) - அதாவது இவ்வுலக சுகம் தனக்கு இல்லையென்று சிந்தனைசெய்வது. (ராகம்) அதாவது பரஸ்திரீ விஷயத்தில் இச்சிப்பது. இவை 13 - ம் ஞானிகள் விடவேண்டியது.

நால்வித யோனிகளாவன.

(ஜராயுஜம்) - கருப்பைபிறிற் கட்டுப்பட்டிருந்து பிறக்கும் மனுஷிபாளும் பசு முதலாகிய மிருகங்களுமாம். (அண்ட ஜம்) - முட்டையிலிருந்து பிறக்கும் பக்ஷி மச்சிப சர்ப்பாதி களாம். (சுவேதஜம்) - வியர்வையினால் பிறக்கும் பேன், புழு, கொசு முதலானவைகளாம். (உத்பீஜம்) வித்திலிருந்துண் டாகும் மரம், செடி - கொடி முதலானவைகளாம்.

ஷட்பாவ விகாரங்களாவன.

அஸ்தி, ஜாயதே, வர்த்ததே, பரிணமதே, அபக்ஷி யதே, நஸ்யதே ஆக (6) அஸ்தி - கர்ப்பத்திலிருப்பது. ஜாய தே - பிறப்பது. வர்த்ததே - வளர்வது. பரிணமதே - விருத்தி யடைவது. அபக்ஷி யதே - இளைத்துப்போவது. நஸ்யதே - மர ணமடைவது.

ஸ்துலதேகமாவன.

96 அங்குலப் பிரமாணமும், ஏழுசாண் உயர்ச்சியும், நா ன்கு சாண் அகலமும், முப்பத்துமுன்றுகோடி ரோமத் துவாரமும், முப்பதுமுழக்குடலும், தொண்ணூற்றிரண்டு சந்தியும், எழுபது எலுமபும், காற்படி சுக்கிலமும், அரைக் கால்படி பித்தமும், அரைக்காற்படி சிலேஷ்பமும், எழுபத்

தீராயிரம் நாடியும், எட்டு பலம் கொழுப்பும், நாற்பதுபல இரத்தமும், முந்நாற்றறுபதுபல மாம்சமும் இவை முன் சொன்ன தத்துவரூபமாக மனுஷிபதேகப் பிராமாணமாகும்.

புருஷார்த்தம் நான்காவன.

தர்மம் - அர்த்தம் - காமம் - மோகனம். ஆ (4) இவற்றில் மோகன இச்சை (1.) அதாவது பிரம்மமார்க்கத் தையுபதேசிக்குங் குருவைத்தேடுதல்.

புத்தி ஏழாவன.

(1.) பண்ட-தத்துவம்தெரிந்துகொள்ளத்தக்க புத்தி. (2.) மேதை-கேட்டதை மறவாமலிருப்பது. (3.) சார்ஸ்யுத்தியும் அதைப்போல சுவாநுபவமும். (4.) சத்துவம்-விஷயத்தையிராகரித்து கேள்விக்கு முயல்வது. (5.) கிருஹிதம்-குரு சொன்னவற்றை ஒன்றாவது விடாமல் மனதில் கிரகித்துக்கொள்வது. (6.) ஸ்ரெளதி-குரு சுஸ்ருஷையில் பொலுமையுள்ளது. (7.) பிரதிப-சந்தேஹமில்லாமலும் வேறொருவ ராக்ஷேபியாமலு மிருக்கும்படி வார்த்தை சொல்வது.

பஞ்சமலம் ஐந்தாவன.

(1.) ஆணவம்-பிரம்மஞானத்தை மறைப்பது. (2.) காமிகம்-வேதாந்தப்பாதனைக்குட்படாமலிருப்பது. (3.) மாயிகம்-பிரம்மஞானத்தில் புத்தி நிலையாமை. (4.) மயேயம்-பாபரிந்தனை செய்து அதனை மேற்கொண்டொழுகல். (5.) திரோதானம்-பரப்பிரம்மத்தைவிட வேறே தெய்வங்களிடத்தில் வைத்தவிசுவாசத்தால் மயங்கி நிற்பது.

அஞ்ஞானபூமிகள் ஏழாவன.

(1.) பீஜஜாக்கிரம்- (அதாவது) பிரம்மம் சர்வகர்த்தாவென்னும் தெளிவு. (2.) ஜாக்கிரம் - (அதாவது) பிரம்மமே சர்வகர்த்தாவெனத் தெரிந்தும் பிரபஞ்ச வாசனையில் மூழ்கி

பிரதிபத்த. (3.) மஹாஜாக் கிரம்- (அதாவது) பிரபஞ்சவாசனையைத்திடப்படுத்துவது. (4) ஜாக் கிரஸ்வப்பனம்- அதாவது) பிரபஞ்சவாசனை போதாதென்று அதிகமாய்த் தேடுதல். (5.) சொப்பனம் (அதாவது)- தன்னாலும் பிறராலுஞ் செய்யப்பட்ட வினோதங்களினிடத்திலும் அதிகமாய் விவரிப்பது. (6.) சொப்பனஜாக் கிரம்- (அதாவது) தான்கண்டவிஷயங்களை மறந்து மறுபடியும் அதையே பார்க்கவேண்டுமென்னுமிச்சை. (7.) ஸ்ரோஷுப்தி- (அதாவது) ஆக்மாவை ஜீவனாகநினைப்பது. இந்த அஞ்ஞானபூமி ஏழும்விட்டு ஜனனமாணசுகதுக்கத்தை சமமாக கிளைப்பவனே மஹாதியாகிய யெனப்படுவான்.

இன்னும் ஆதியந்த ரஹிதமாய் வாசாமகோசரமாய் முதல் நடுகடை யில்லாததும் மனோவாக்குக் கெட்டாதபரவஸ்து வென்னும் பரமாத்மசம்பந்தமாயாசக்தி வேடிக்கையாக சுத்தசக்துவ ஆவரணபிரகிருதியின் இராஜஸ்தாமஸஸாத்வீககுணக் கூட்டத்தால் விராட்டென்றும், இரண்பகர்ப்பனென்றும் அவ்யாகிருதமென்றும் சொல்லப்பட்ட மூன்று நகவர சரீரத்திரயதமோமிஸ்ரத்தினால் ஸ்தூல பஞ்சபூதங்களின் பஞ்சீகரண ஸ்தூலபூதங்களில் திரிருண சங்கல்பத்தாலும் பாபபுண்ணிய மிஸ்ரகர்ம விருத்தியினால் பிரதிவி- அப்பு-தேயு-வாயு-ஆகாச ஸ்தூலபஞ்ச பூதங்களினுற்பத்தியாகி மனுஷிய பசு பக்ஷி புழு பூச்சி முதலான ஜனனங்களில் தமோகுண பிரகிருதியாகிய விருக்ஷங்கள் செடிகள் கொடிகள் புல்பூண்டு முதலானவைகளினால் உற்பத்தியாகிய பலவிதங்களாகிய இலை வேர் இவைளினாலுண்டாகும் ரசவர்க்கங்களுடன் விசேஷவஸ்து பதிலாதப்பத்தியாகிய நெற்பயிர் முதலானவைகளின் பலனாகிய தானியாதி சத்துக்களாலும் அன்னத்தாலு, முற்பத்தியாகிய ஜீவன் காரண தேஹத்தினால் தானியத்தி லாஸ்ரயித்து அதனாலுண்டான அன்னத்தின பிராரப்தசேஷமாகிய சஞ்சித ருணத்தையனுஸரித்து, பிதா வின் தேஹத்தில் பிரவேசித்துச் சக்லரூபமாய்ப் பிரதமருது தினமுதலாக மாஸாந்தரருது ஸ்ராவநிஷேதமானபின் (அதாவது ஸ்கானாந்தரம் முன்று தினங்கடந்த நாலாநாள்.)

பதினாறு தினத்திற்குட்பட்டது. இரட்டித்த தினத்தில் ஸம்போகத்தால் சுக்கில ஸ்தம்பனமானால் புருஷப்பிராஜையும், ஒற்றையாகிய தினத்திலானால் ஸ்திரீபிராஜையும் ஜனிக் கும். சோணித பதிகமானால் பெண்ணும், சுக்கிலமதிசமானால் புருஷனமாகப் பிறக்கும், அப்படியல்லாமல் சுக்கில சோணித மிரண்டும் ஸாமானால் நபும்ஸகமான பிராஜை ஜன வாகும். இன்னும், புருஷன் காமாதிசத்தினாலும் ஸாமர் த்தியத்தினாலும் இரண்டுதரம் சுக்கிலம் விடப்பட்டால் மூன் றாமசத்தினால் இரட்டைப்பிராஜை உற்பத்தியாகும்; அது நாழிகைபேதமாகும், இரண்டும் புருஷனாகவும், அல்லது இரண்டும் ஸ்திரீயாகவும் புருஷஸ்திரீயாகவும் பிறக்கும். ஸ்திரீ ருதுவான மூன்றுநாளளவும் புணர்ச்சி செய்யப்படா தென்று சாஸ்திரங் கூறுகின்றன. நாலாநாளிராததிரி நாம மாய்புருஷன் ஸ்திரீயுடன் கூடினால் அற்பாயுளான ஜன்கிசு ஜனிக் குமா. ஐந்தாவதுநாளில் நலமாகப்பெண் ஜனவமா கும். 6-வது நாளில் மத்தியமான புருஷனும் 7-வது நா ளில் நலமில்லாதபெண்ணும் பிறக்கும். 8-வதுநாளில் ஆர சாராம் பிள்ளைபிறக்கும். 9-வதுநாளில் நலமானபெண் பிற க்கும். 10-வது நாளில் மேலான பிள்ளைபிறக்கும். 11-வது நாளில் தர்மபரிமாண பெண்பிறக்கும். 12-வது நாளில் லிசேஷமான பிள்ளையும் 13-வது நாளில் துவட்டகடத்தை யுள்ள பெண்ணும், 14-வது நாளில் பிரம்மஞானியாகிய பி ள்ளையும், 15-வது நாளில் பெண்ணும், 16-வது நாளில் நல முள்ள புருஷப்பிராஜையும் பிறக்குமென்பது. அதன்பின் ருதுகமலம் குணித்துவிடும் அனாகயால் ஸ்திரீபுருஷர்கள் ரு துதாலந்தப்பாமல் சம்போகப்பட்டால் அயத்தை ஆகாஷ ணஞ் செய்யுங்காலத்தைப்போல் சுக்கிலத்தை யந்தக்கமல மாகாஷணஞ் செய்யும். இன்னும் தேச ஜாட்டியமிருந்தால் அப்போது தேச ஜாட்டியங்களும், அப்படிப்பட்ட சமயத் தில் ஸம்போகமானால் புருஷனுடைய வீரியத்தை அந்தப்பு முக்கள் புறிக்கும்; அப்போது அவ்வீரியத்திலிருக்கும் ஜீ வமாகிய சித்தலைகளைப் புழுக்கள் புறித்துவிட்டால் மலடா வாகள். இது வல்லாமல் வாதகோஷம் பித்தகோஷம் இர

கத்தோஷம் ஸந்திபாததோஷம் தேவத்ரோஹதோஷம்
க்ரஹோபதோஷம் அதிசாரதோஷம் என்று சொல்லப்ப
ட்ட ஏழாதித தோஷத்தோடு மிஸ்ரதோஷம் ஒன்றுசேர்
ந்து ஆக எட்டுவித தோஷத்தால் ஸ்திரீகள் மலடியாலார்க
ள். அவை ஜன்மமலடு-காகமலடு-மிருகமலடு-கதலிமலடு என
நான்குவிதமாகும். மேலும், பிதுரு யாதுரு தேகநத்துவங்
கள் பரிசுத்தமாய் விருத்தியடைந்து ஸ்தூலதேகம் கர்ப
பத்திலுற்பத்தியாய் மாதக்கணக்கினால் நிரமமாக வெழுபத்
திராயிர நாடிகளும் ஆவரணத்தினால் அவித்தியாஸுபமாக
ஜீவன் ஜனனமாகும்.

இனி அபரோக்ச சாக்ஷாத்காரானுபவமே சிறந்த
பக்தி யென்பதற்கு உபநிஷத்துகள் முதலானவைகளி
லிருந்து சிலதிருஷ்டாந்திரங்கள் கொடுக்கப்படும்.

[ஊடாந்தரம். [கிரந்தாந்திரம்]

மோக்ஷகாரணசாமர்யீ, भक्तिरेवगरीयसी,
स्वस्वरूपानुसंधानं, भक्तिरित्यभिधीयते.

॥ ॥ माह कारणासामर्या, भक्तिरेवगरीयसी,

स्वस्वरूपानुसंधानं, भक्तिरित्यभिधीयते.

தா - மோக்ஷத்துக்குக் காரணமான பகார்தங்களில் பக்தி
யேவிசேஷமென்னப்பட்டது. அந்தபக்தியெப்போர்க்கொத்
ததெனில் தனஸ்வரூபசந்தானமே யென்பது.

अहमेवपरब्रह्म वासुदेवाख्यमव्ययं

इतिस्यान्निश्चितोमुक्तोवद्वयेनान्यथा भवेत् ।

अहमेव परब्रह्म वासुदेवाख्यमव्ययं,

इति स्यान्निश्चितो मुक्तो वद्वयेनान्यथा भवेत्.

தா - நான்மேதானை வாசுதேவநாமத்தையுடைய பாபி
மம் நானென்று நிச்சயித்தமுத்தன் பந்தத்திலிருந்து வி
டுபடுகிறான்.

“समाधिनिर्धूतमखस्यचेतसोविवेशितस्यात्मानियत्सुखंभवेत्”

“स्वस्थंशांतंसनिर्वाणं मक्त्यस्यसुखमुत्तमं”.

சூ || ஸ்வாமிநிஸ்துரமபுஸ்ய சீரந்நிபேதஸ்துந்நியஸ்யுஷஸ்தீ ||

ஸ் || ஸ்வஸ்காந்தஸநிஸ்துரமபுஸ்ய சீரந்நிபேதஸ்துந்நியஸ்யுஷஸ்தீ ||

தா- சமாதியால் போக்கடிக்கப்பட்ட அவித்தை காரணமான இரண்டு மலங்களுடைய மனது ஆத்துமாவில் பிரவேசிக்கச் செய்ததாகும் பொழுது எப்படியப்பட்ட சுகமாகுமோ அந்தசுகம் வாயினால் புகழமுடியாததாயிருக்கின்றது.

स्वस्थं शांतं निर्विण्णं मकरं सुखमुत्तमं ||

ஸ் || ஸ்வஸ்தாந்தஸநிஸ்துரமபுஸ்ய சீரந்நிபேதஸ்துந்நியஸ்யுஷஸ்தீ ||

தா- தன் ஆத்துமாவிலிருப்பதும், சுகம் அனர்த்தாகிதமானதும், தேவலமானதும், சொல்லக்கூடாததும், நிர்ஜீசயமானதுமான சுகம் யோகி அந்நிபேதமாகும். என்னும் கவுடபாதர் விசனபிரமாணரீதியாக விருத்தாகித சித்தத்தால் கவர்ப்பாக முண்டென்று அறியவேண்டும்.

பகவத்கீதா-அத்-6.

यदा विनियती चित्तं, मात्मनेवावतिष्ठते ।

निस्पृहः सर्वकामेभ्यो, युक्त इत्युच्यते तदा ॥

ஸ் || ஸ்வாமிநிஸ்துரமபுஸ்ய சீரந்நிபேதஸ்துந்நியஸ்யுஷஸ்தீ ||

निस्पृहः सर्वकामेभ्यो, युक्त इत्युच्यते तदा ॥ १०-॥

தா-ஓ அர்சுனனே! எப்பொழுது சித்தசலனமல்லாததாய் வெளியியாபாசங்களற்றதாய், அத்வதீய ஆத்தும தத்துவத்தில் எப்போது நிலைபெற்றிருக்குமோ அப்பொழுது எல்லாசப்தாதி விஷயங்களிலாசையற்றவனாய் பண்டிதர்களால் யோகாருடனென்று சொல்லப்படுவான். என்றால், மனதை ததானான ஆத்துமாவில் செலுத்துவது முக்கியமென்பது கருத்து.

यथा दीपो निवातस्थो, नैगते सोपमास्मृता ।

योगिनो यतचित्तस्य, युजतो योगमात्मनः

ஸ் || ஸ்வாமிநிஸ்துரமபுஸ்ய சீரந்நிபேதஸ்துந்நியஸ்யுஷஸ்தீ ||

ஸ் || ஸ்வாமிநிஸ்துரமபுஸ்ய சீரந்நிபேதஸ்துந்நியஸ்யுஷஸ்தீ ||

۷۷

229. [சாமிநாதர்]

“అత్తలాభాన్న పరంవిద్యతే.”

शनैश्शनैरुपरमे, द्रुद्याधृतिगृहीतया ।

आत्मसंस्थं मनः कृत्वा न किंचिदपि चिन्तयेत् ॥

శ్రీ ॥ కనకశైలమమే, చుట్టూర్చుదిగ్గహితయా ।

ఆత్మ సంస్కారమునకప్పుడు నడిచిదపిచింతయేన్ ॥

தா-அர்சு ௩! தைரிய புத்தியுடன் மனதை ஆத்துமாவில் நிலைபெற்றிருக்கும்படி செய்து மெதுவாய் விஷயங்களிலிருந்து சாந்தி அடைபவும்-மேலும் ஆத்தம தக்கவந்தை விட அன்னியமானதை லேசமாகிலும் நினைக்கக்கூடாடு என்று, அல்லது, தைரியத்துடன் கூடிய புத்தியால் மெதுவாய் விஷயங்களிலிருந்து சாந்தியடைய வேண்டும், மேலும், சகலமும் ஆத்துமாவே யொழிய ஆத்தம தக்கவந்தை விட அன்னியமொன்றுமில்லை யென்னுமபிப்பிராயத்துடன் மனதை ஆத்துமாவில் நிலைபெடும்படி செய்து அந்த ஆத்துமாவைவிட அன்னியமானதை பெய்வளவும் திராணிக்கக்கூடாடுதென்பது.

यतोयतोनिस्सरति, मनश्चंचलमस्थिरम्

ततस्ततोऽनियम्यैत, दात्मन्येववशंनयेत् ॥

శో ॥ యతో యతో నిస్సరతి, మనశ్చంచలమస్థిరం ।

తతః సతానియమ్యైత, చాత్తశ్యేనవశంగయేత్॥

தா-மிகவும் சலனமுள்ளதானபடியால், எதிர் மற்ற மனது எவ்வெவ்விடையங்களில் பிரவேசிக்குமோ அல்லவ் விஷயங்களிலிருந்து திருப்பித்தன் சொகுபத்தின் கன்றாக நிற்கும்படியாகச் செய்யவேண்டுமென்பது.

प्रशान्तमनसं ह्येनं, योगिनं सुखमुत्तमं ।

उपैति शांतरजसं, ब्रह्मभूतमकल्मषम् ॥

ஓ ॥ ப்ரஶாந்தமனஸஃ ஸீநம், யோகிநஸுகமுத்தமம் ।

ஓபைதி ஶாந்தரஜஸம், ப்ரஹ்மபூத மகல்மஷம் ॥

—22॥

த-விஷயங்களில் செல்லவொட்டாமல் கவாதினம் செய்ந்து கொள்ளப்பட்ட மனதையுடையவனும், காமக்ருரோகாதிகளான ரஜோகுணங்களில்லாதவனும், ஜீவன் முத்தனும், தர்மாதர்மங்களென்றும் மலின மில்லாதவனும், ஆன யோகி மிகவும் உத்தமமான மேகசூதகத்தை அடைவான்.

युं जनेवं सदात्मानं योगीविगतकल्मषः ।

सुखेन ब्रह्मसंस्पर्शं, मयंतं सुखमश्नुते ॥

ஓ ॥ யுஃ ஜனேவம் சதாத்மானம் யோகீவிஸகல்மஷஃ ।

ஸுகேந ப்ரஹ்மஸஸ்பர்ஸம், மயந்தம் சுகமஸ்நுதே ॥

—23॥

அர்ச்சகு! மேலே சொல்லிய விதமாய், எல்லாகாலங்களிலும் மனதை ஆத்துமாவில் சந்தானம் செய்துகொண்டிருக்கிறவனும், பாவமற்றவனும், அனாதியான யோகி கஷ்டமில்லாமல் பிரம்சாஷாத்சார மென்னும் மேலான சுகத்தை அடைகிறான்.

सर्वभूतस्थमात्मानं सर्वभूतानि चात्मानि ।

ईक्षते योगयुक्तात्मा, सर्वत्र समदर्शनः ॥

ஓ ॥ ஸர்வபூதஸ்தாத்மானம் ஸர்வபூதானி சாத்மானி ।

ஐக்ஷதே யோகயுக்தாத்மா, ஸர்வத்ர சமதர்ஸநஃ ॥

—24॥

த-அர்ச்சகு சகலபிராணிகளின் ஆத்துமாக்களுக்கும், பிரம்மத்துக்கும் பேதமில்லையென்னும் அறிவுடையவன் (என்றால் எல்லாம் பிரம்மமாய் பார்ச்சப்பட்டவன்) திறமான

புத்தியுடையவனாய் தன்னையெல்லாப் பூதங்களிலிருப்பவ
னாய், தன்னில் எல்லா உயிர்களுந் மிருக்கப்பட்டவைகளாய்,
(என்றால், தன்னையே பிரம்மமாய்) பார்க்கின்றான் என்பது.

योमांशयति सर्वत्र, सर्वचमयिष्यति ।

तस्याहंनप्रणश्यामि, सचमेनप्रणश्याति ॥

சீ ॥ யோமாஸ்யதிசர்வத்ர, சர்வச்சமயிஷ்யதி ।

தஸ்யாஹ்நப்ரணஸ்யாமி, சச்சமேநப்ரணஸ்யாதி ॥

3011

தா - அர்ச்சுனா எனன் சகல பூதங்களில் என்னைக்காண்
கின்றான் - மேலும் சகலத்தையும் என்னில் காண்கிறானே.
அப்பொழுது அவனுக்கும் எனக்கும் பேதமில்லை யாகை
யால் அவனுக்கு நான் காணாமல் போகமாட்டேன், எனக்க
வன் காணாமல் போகமாட்டான், பேதபுத்தியில்லாமல் பேஸ்
லாவற்றையும் கடவுளாகப்பார்ப்பதே சரியான பக்தியென்
னப்படும்.

மேல்கொல்லிய சித்தாசலைகங்களால் ஆத்தமசாக்ஷாத்
காரமே - மிகவும் மேலான லாபமெனவும் அப்படிப்பட்ட
மேலான சித்திக்கு யோகமே அசாதாரண காரணமென
வும் - சங்கராநந்தபாஷிபத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

अन्योसावहमन्योस्मित्युपास्ते योन्यदेवतां,

नसवेदनरोब्रह्मसदेवानां यथापशुः ।

अधयोऽन्याः देवतामुपास्त अन्योसाव ।

नोऽहुमिति नसवेदते कृत्स्नोह्येषः ॥

“योऽवशिष्यतेसोऽस्म्यहं”

“आत्मेत्येवोपासीत”

ध्यानेनात्मनिपश्यन्ते चिदात्मान मात्मना ।

अन्येसां ह्येनयोगेन कर्मयोगेनवावने ॥

சீ ॥ அஸ்யோஸாவஹமன்யோஸித்யுபாஸ்தே யோந்யதேவதாஸாம் ।

நஸவேதநரோப்ரஹ்மஸதேவானாஸ்யாபஸுஃ ॥

2. சு || அந்யோ஽ந்யா: க்வதாஸுஸாஸ்ய அந்யோஸாஸ |
ஸா஽சுமித ஸஸநததே க்யுஸ்யோஸ்யோஸ: ||
3. சு || “ஹோ஽வஸ்ய தேஸா஽ஸ்யுஸாஸ”
“அத்யேத்யேவாஸீத” ||
4. ஸ் || ஸ்யாஸேவாஸ்யுஸாஸ்யுஸே விவாஸ்யாஸ மாத்யாஸ |
அஸ்யோஸாஸ்யுஸாஸ்யுஸே கர்மயாஸேவாஸ்யுஸே ||

I. தா-அவன்வேறு நான்வேறு என்று நினைத்து, தனக்கன்னியமாப்தக் தெய்வமிருப்பதாக எண்ணி உபாசிக்கிறவன் பிரமத்தையறியமாட்டான்-அவன்பகவுக்குச் சமனம்.

II ஷெ

III தா-விசாரணையில் சகலமும் களித்தபின் எதுசேஷித்து நிற்கின்றதோ அது நான், “ஆத்துமாவையே உபாசிக்கவேண்டும்”

IV. தா-சிதாத்மாவை ஆத்துமதியானத்தினாலறிகிறார்கள், சிவர்சாங்கியயோகத்தினாலறிகிறார்கள், கர்மயோகத்தினால் இதரான்மறக்கமாட்டார்கள்.

நிராலம்போபநிஷத்.

सर्वशरीरस्थचैतन्यब्रह्मप्रापयोगुरु रुपास्यः ॥

காஸ்ய ஷெவ.—ஸ் || ஸர்வசரீரஸ்ததேவந்யாஸ்யுஸாஸ்யுஸே கர்மயோஸ்யுஸே ||

தா-எல்லாச்சரீரங்களிலிருக்கும் சைதன்னியபிரம்ம பிரமுகனான ஆசாரியன் உபாசிக்கத்தக்கவன்.

ग्राह्यं ॥ सन्यास इतिच ॥

सर्वधर्मान् परित्यज्य निर्ममो निरहंकारो भूत्वा । ब्रह्मेकं शरणमुपगम्य, तत्त्वमसि, सर्वं खल्विदमब्रह्म, नेह नानास्ति किञ्चनेत्यादि महावाक्यान् धातु भवज्ञाना ब्रह्मैवाऽहमस्मीति निश्चित्य निर्विकल्पसमाधिना स्वतंत्रो यतिश्चराति, सन्यासि, समुक्तस्सपूज्यः स्सयोगी, सपरमहंससोवधत स्स-ब्रह्मण इतिच ॥

తేరత, మధివాచని తన క మా సనకాసుభాః॥

தா-உண்டு இல்லையென்னும் இரண்டுபேசுந்ங்கள் நடுவி
லும் பிரகாசம்செய்வதும் பிரகாசப்படுகிறதாமாயின. இவை
யிரண்டின்மத்தியில் எப்போதுமிருக்கிற அந்த ஆத்துமா
வை நான் உபாசிக்கிறேன்.

தன் இருதயத்திலிருக்கிற தெய்வத்தைவிட்டு அன்
னியமாய்த் தெய்வத்தைத்தேடுகிறவன் தன்கையில் சித்தமா
யிருக்கப்பட்ட கவுஸ்துபமணியை விட்டு விட்டு வேறேறையொ
ரு ரத்தினத்தை விரும்புகிறவனைப்போலாகுவான்.

யோகசிகாகாபநிஷத்.

हकारेवाहिर्याति, सकारेण विशेत्तुनः ।

हंसहंसेतिमंत्रोयं सर्वजीविश्रजप्यते ॥

ஸ் || ஹகாரேவஹிர்யாதி, சகாரேண விசேத்துநஃ ।

ஹம்சஹம்சேதிமன்த்ரோயம் சர்வஜீவிசுரஜப்யதே ||

தா-ஹகாரத்தினால் வெளியேவருவதும் ஸகாரத்தினால்
உள்ளே பிரவேசிக்கின்றதமான இந்த ஹம்ச ஹம்ச என்
னும் மந்திரத்தைச் சகல ஜீவர்களும் ஜபிக்கிறார்கள்.

இதை அஜபாமந்திரமென்று சொல்லுவார்கள். அஜபாம
ந்திரமென்றால் ஜெபிக்காமல் ஜெபிக்கிறமந்திரம் அதெப்ப
டியென்றால் மனிதனுக்குச்சாதாரணமாய் உள்ளேயிழுக்கி
றதும் வெளியிலேவிடுகிறதமான சுவாசங்கள் இரண்டு அ
வைகளில் உள்ளேயிழுக்கிறசுவாசத்துக்கு ஸ என்றும் வெ
ளியேவிடும் சுவாசத்திற்கு ஹ என்றும் இவை இரண்டும்
சேர்ந்து ஸோஹம் என்னும் மந்திரமாயிற்று. இது பத்
திஸீயாககிரந்தங்களில் மிகவும்நிரிவாய்ச் சொல்லப்பட்டிரு
க்கிறது,

பாசபநப்ரஹ்மஸோபநிஷத்.

ब्रह्माचर्याविभिभक्तैर्लभ्या वेदान्तवृत्तमना ।

स्वशरीरे स्वयंज्योति स्वरूपपारमाथिकं ॥

ஸ் || || ப்ரஹ்மச்சரியாவிபிபக்தைர்லப்யா வேதாந்தவ்ரத்தமனா ।

ஸ்வசரீரே ஸ்வயம்ஜ்யோதி ஸ்வரூபபாரமாதித்யம் ||

தா-கவருபமும் பாரமார்திகமான கவயஞ்சோதியைத்த
ன் சரீரத்தில்தானே பிரமசரியாகி பக்தியினாலேயும் வேதா
ந்த ஒழுக்கத்தினாலேயும் அடைந்து

ज्ञानेन समाधाय सुरुहात्परमपदं ।

निष्कलं, निश्चलं शान्तं ब्रह्माहमिति संस्मरेदिति ॥

சு ॥ ஐஸ்வர்யம் சமாధாய் சரஹாத்தரமபதம் ।

நிஷ்கலம், நிஷ்கலம், நிஷ்கலம், நிஷ்கலம், நிஷ்கலம் ॥

தா-ஞானமேந்திரத்தையடைந்து மகாபரமபதமான சிவத்
தள நிச்சல சாந்தமான பிரமம் நானெயென்று நன்றாகச்சிந்
திக்கக்கூட வாய்.

யாற்றுவல்கையாபதிஷத்.

ईश्वरो जीव कलया प्रतिष्ठे भगवानिति ।

प्रणमेद्वद्वद्वमा वाश्वचडालगोखिरं ॥

சு ॥ இசுவரோ ஜீவ கலயாபதிஷ்டே பகவானிதி ।

புரணமேத்வத்வத்வமா வாஸ்வசடாலகோகிரம் ॥

தா-நசுவரன் ஜீவருபமாக (எல்லாத் தேகங்களிலும்) பிர
வேசித்திருப்பதினால் நாய், சண்டாளன், பசு, கழுதை,
இவைகளைப்பார்த்து பகவானென்று கட்டையைப்போல் கீ
ழேவிழுந்து கும்பிடவேண்டும்.

கிரந்தாந்தரம்.

देहो देवालयप्रोक्तो जीवो देवस्सदाशिवः

त्यजेदज्ञाननिर्माल्यं सोहंभावेन पूजयेत् ॥

पापाणलोहमणिमृण्मयविग्रहेषु ।

पूजापुनिर्धोगकरीमुमुक्षोः

तस्माद्यति स्सर्वहृदयार्चनमेव कुर्या

द्वाह्यार्चनं परिहारेदपुनर्भवाय ॥

தர்சனோபதிஷத்து.

तायेदने जपेयज्ञे काष्ठे पापाणके सदा ।

अज्ञानां भावनार्थायप्रतिमापरिकल्पिताः

తృతీదక్షాననిర్మల్యం సాహంభావనపూజయేత్ ।

పూజాపునిర్దోగకరీముముక్షోః.

ద్వాచ్యుత్తినంపరిహరేదపునర్భవాయ ॥ దర్శనోపనిషత్.

వివంపశ్యతిమూఢాత్మా, శిశ్రూషేహేప్రతిష్ఠితః ॥

అజ్ఞానాం భావనార్థాయప్రతిమాపరికల్పితాః ॥

கா-தேகத்தைக் கோயிலென்றும் ஜீவனைச்சிவமென்றும் அறிந்து அக்கியான நிர்மாஸியதைப் போக்கி “ஸோஹம்” அதுவே நாமென்னும் பாவனையினால் பூஜைசெய்யவும், சிலை, பஞ்சலோகங்கள், மண்முதலானவைகளினால் செய்யப் பட்ட லிங்கரகங்களின் பூசை மறுபடியும் பிறந்து போகக் கச்செய்யும். ஆதையினால் முழுத் கூடக்களான யதிசுவரன் மறுபிறப்புஉண்டென்று வெளிப்பூசைகளை விட்டுத், தாங்கள் மானத்பூசையே செய்வார்கள். தீர்த்தங்களினாலும், தானங்களினாலும், ஜபங்களினாலும், யக்கியங்களினாலும் மூடர்க ளெப்போதும் சிவத்தைப்பூசிக்கிறார்கள். ஆனால் தசிவ னிந்ததேகத்திலேயே யிருக்கின்றான். யோகிசுவரன் லிக் கிரகங்களைத்தள்ளி, தங்களுள்ளத்திலேயே சிவத்தைத் தரி சனஞ்செய்கிறார்கள். ஆனால் அஞ்ஞானிகளின் பாவனைக் காகப் பிரதிமைகள் கல்பிக்கப் பட்டன.

சுசாவாஸ்யோபாநிஷத் து.

पूषेन्नकर्षे यमसूर्यप्राजापत्य

व्यहरस्मीरसमूहतेजोयत्तेरूपं

कल्याणतमंतत्तपश्यामियोऽसौत्रसौ

पुरुषस्ते।हमस्मि ॥

ஸ்ரீ || பூவுந்நீக் கீ-யுமுந்நீத்ராபுரத்தி
 பூவுந்நீக் கீ-யுமுந்நீத்ராபுரத்தி
 பூவுந்நீக் கீ-யுமுந்நீத்ராபுரத்தி
 பூவுந்நீக் கீ-யுமுந்நீத்ராபுரத்தி

தா-சகலத்தையும் மகிழ்க்கும் ஓ பரமாத்மாவே ! ஏகனே !
 எல்லாவற்றையும் சிசுவிக்கிறவனே ! ஜலத்தைப்போல் பா
 வங்களை யுலரச்செய்கிற சூரியனே ! சம்சாரமதிகமாகவொட்
 டாமல் வைராக்கியமுண்டுபண்ணுகிறவனே ! அனேகங்க
 ளென்னப்பட்ட பேதபுத்தியைப்போக்குவாய், தேஜசு என்
 னும் சுத்தமனதுடன் இந்திரியங்களுையொன்றுச்சேர்க்கக்
 கடவாய், ஆனால் உனதெத்தருபம் மிகவும்கல்யாணமாகு
 மோ அந்தருபத்தை (உன் அனுபவநிறத்தால்) பார்க்கின்றே
 ன், இந்த சகலருபனாவனெனவனோ அந்த புருஷனை நானு
 கிறேன்.

சுத: நமஸ்யோபகிஷத்.

ज्ञानं ज्ञेयं ज्ञानगम्यादतति.

शुद्धं शुद्धमुक्तमप्यव्ययं च ।

सत्यज्ञानं सच्चिदानंदरूपं ।

द्यायेदेवं तन्महोभ्राजिमानं ॥

जीवत्यसर्वभूतानां, सर्वत्राखंडविग्रहं ।

चित्ताहंकारयन्तारं जीवाख्यत्वं पदं भजे ॥

जीवो ब्रह्मेति वाक्यार्थः यावदस्ति मनःस्थितिः ।

ऐक्यं तत्त्वं लये कुर्वन् द्यायेदसि पदं सदा ॥

ஸ்ரீ || பூவுந்நீக் கீ-யுமுந்நீத்ராபுரத்தி,
 பூவுந்நீக் கீ-யுமுந்நீத்ராபுரத்தி
 பூவுந்நீக் கீ-யுமுந்நீத்ராபுரத்தி
 பூவுந்நீக் கீ-யுமுந்நீத்ராபுரத்தி

ஸ்ரீ || தீவத்யஸர்வபூதானாம், சர்வத்ராஹண்டவிஹாம் ।
 சித்தானாம்காரயன்தாரம் ஜீவாஹ்யத்வம் பதம் பஜே ॥

சுகரஹஸ்யோபநிஷத்.

(இதுதற்பத்தியானம்)

(இதுதொடர்ததயானம்)

(இது ஆஸிபத்தியானம்.)

மஹாநாதராயேனாபநிஷித்த.

ब्रह्माहमस्मि, अहमस्मि ब्रह्महमस्मि, योहमस्मि, ब्रह्माहमस्मि,
अहमेवाहं मांजुहोमिस्वाहा, अहंब्रह्मेति भावनया यथापरमतेजो
महानदीप्रवाहः परमतेजः पारावारेप्रविशतियथा परमतेजः पारा-
वारतरंगाः परमतेजः सारावारेप्रविशन्ति, तथैव सच्चिदानंदात्मो-
पासकः सर्वपरिपूर्णाद्वैत परमानन्द लक्षण परब्रह्मणि नारायणेमयि
सच्चिदानंदात्मकोहमजोहं, परिपूर्णो हमस्मीतिप्रविवेश ॥ तत
उपासकोनिस्तरंगाद्वैतापारनिरतिशयः सच्चिदानन्द समुद्रोवभूव यस्त्व-
नेनमार्गेसम्यगाचरतिस नारायणोभवत्यसंशयमेव, अनेनमार्गेण सर्वमुन-
यस्सिद्धिगताः, असंख्याताः परमयोगिनश्चसिद्धिगताः ॥

கோபாலோபநிஷத்து.

सोवामित्यवधार्यात्मानं गोपालोहमितिभावयेत्समोक्षमश्नुते, सत्रह-
त्वमार्धगच्छति, सत्रहविद्ववति, सगोपाज्जीवानात्मत्वेन सष्टिपर्यंतमालाति

हतोतित्र द्रोपालोहमेव. परमत्यगवाधितं, सोहमित्यात्मानमादायमनस्यै-
क्यंकुर्यादात्मानंगोपालोहमितिभावयेत्, स एवाव्यक्तोन्तोतनिल्योगोपालः,
मधुरायांस्थितिर्ब्रह्मन् सर्वदामेभवष्यति ॥ शंखचक्रगदापद्मवनमालारध-
स्यै. विश्वरूपं परंज्योतिः स्वरूपं रूपवर्जितं,

மஹாநாராயணே பரீஷத்.

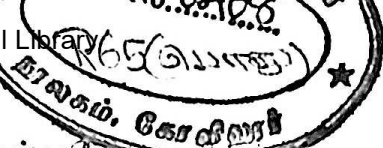
బ్రహ్మహమస్మి, అహమస్మి బ్రహ్మహమస్మి, యోహమస్మి, బ్రహ్మహ
మస్మి, అహమేవాహం మాంజహోమిహమస్మి, అహంబ్రహ్మైతి భావనయా
యథావరమతేజో మహానదీప్రవాహ పరమతేజః పారావారేప్రవిశతియథా
వరమతేజః పారావారతరంగాః పరమతేజః పారావారేప్రవిశన్తి, తిష్ఠేవ
సచ్చిదానందాత్తోపానక స్ఫుర్వపరిపూర్ణాదైశ్వర పరమానంద లక్షణ వరబ్ర
హ్మణి నారాయణేమయి సచ్చిదానందాత్కోహమజోహం, పరిపూర్ణో హమ
స్తీతిప్రవివేక ॥ తత ఉపాసకోనిస్తరంగాదైవతాపారనిరతిశయ సచ్చిదా
నంద సముదోబధూవ యస్త్యనేనమాగ్నేసమ్యగాదరతిస నారాయణోభవ
త్వసంశయమేవ, అనేనమాగ్నేః సర్వేమునముస్సిద్ధింకతాః, అసంఖ్యాతాః
పరమయోగిరశస్సిద్ధింకతాః॥

கோபாலநாதபஞ్చபరీஷத்.

సోహమిత్యనిధార్యాత్తానం గోపాలోహమితిభావయేత్సమోక్షమశ్ను
తే, సబ్రహ్మత్వమధిగచ్ఛతి, సబ్రహ్మవిద్యవతి, సగోపాన్తీవానాత్తత్వేనసన్మప్తి
పర్యంతమాలాతి సగోపాలోభవతి, హ్యంతర్హస్యోపాంపరంబ్రహ్మకృష్ణత్వకో
నిత్యానందదైక స్వరూపస్సోహతోంతిచ్చద్గోపాలోహమేవ, వరంసత్యమ
చాధితం, సోహమిత్యాత్తానమాదాయమనస్తైశ్వర్యంకుర్యాదాత్తానంగోపాలో
హమితిభావయేత్, సవీవావ్యక్తోసంతోసతోగోపాలః, మధురాయాంతిస్థి
ర్భృహ్మణో సర్వదామేభవవ్యతి ॥ శంభుచక్రగదాపద్మవనమాలాధరస్యవై.
విశ్వరూపం వరంజ్యోతిః స్వరూపం రూపవజితం. గోపాలో
హమజోనిత్యః ప్రద్యుమ్నోపాంసనాతనః, రామోహమనిరుద్ధోహమాత్తానం.
చార్పయేద్దుభః ।

மேல்சொல்லிய நாராயணே பரீஷத் சுருதிகளின் தூத்பரியம்.

பிரமம் நானானேன், நானானேன் பிரமம் நானானேன், எது

நானே, சனாகனனும் நானே, இராமன்காரனே, அந்நாடுகளை
நானே இப்படி மகான்கள் அச்சிக்கிறார்கள்.

மஹோபநிஷத்து அ - 2 - சுருதி 1.

शु कोनाममहातेजा स्वरूपानंदतत्परः जातमात्रेणमुनिराड्यत्स-
त्यतदवासवान् .

சுக் கோனாமமஹாதேஜா ஸ்வரூபானந்ததத்பரஃ ஜாதமாத்ரேணமுநிராடியத்ஸ-
த்யததவாஸவான் .

சுகமுனீந்திரர்பிறந்தது தொடங்கி க்யானவித்தியா மஹி
மையால் சுவரூபானந்த தத்பரனாய் எதுசத்தியமோ அப்
பேர்க்கொத்த பிரமவஸ்துவை யடைந்தார் என்றால் அந்த
பிரமமென்னும் பொருளைத்தானென்றறிந்து மேன்மை
அடைந்தார்.

तेनासीसविवेकेन स्वयमेवमहामनाः प्रविचार्यचिरंसाधुस्वात्मनिश्चय
माप्नुयात् .

தேனாசீஸவिवேகேன ஸ்வயமேவமஹாமனாஃ ப்ரவிசார்யசிர்ஸா
ஸாஸ்யத்ஸாத்யமாப்நுயாத் .

அந்த சுகமஹாரிஷி தானாகவே ஆத்மானாதம் விசாரத்
தை நன்றாகச்செய்து சுருதிக்கு ஒத்த யுக்தி அனுபவங்க
ளால் தன்னைப் பிரமமாக அறிந்துகொண்டார்.

निष्ठावेदान्तवाक्यानामधवाचामगोचरः

अहंसचित्परांनंद ब्रह्मैवास्मिन्चेतरः ॥

स्वयैवमक्षय्यावृद्यासर्वविज्ञातवान् शुक्रः ॥

நிஸ்தாவேதாந்தவாக்யானாமதவாசாமகோசரஃ,

அஹஸ்சித்பரானந்த ப்ரஹ்மையாஸ்மிந்சேதரஃ ॥

ஸ்வயேவமக்ஷய்யாவ்ரத்யாஸர்வவிஜ்ஞாதவான் சுகரஃ.

சுகர் சுகஜக்யான விசேஷத்தாளில் சகலவிததாந்தநாகசிய
பிரமத்தை தானாக அறிந்து அன்னியமான சரீரேந்திரியாக்
கிவஹாரங்களை மித்தையாக நினைத்தார்.

प्रप्रदर्शनं दर्शानां गयेयदर्शनंस्मृतं ।

नातः परतरं किंचिन्निश्चयोस्यपरोमुने ॥

பெரியார் ஒருவர் கூறியது போல உயர்ந்தவர்களுக்கும்

அறியாதவர்களுக்கும் இடையில் வேறுபாடு இல்லை

உ3

திருப்புகழ் யாகிய காண்பான் காக்கி காணப்படும்பொருள்
இவைகளின் மத்தியிலிருக்கும் பிரமாசாக்ஷாத் காரத்தைக்கா
ட்டிலும் வேறொரு நிச்சயம் அறியப்படுவதில்லை யென்று
சுக்கர் சொன்னார்.

இம்முன்று மெவனாலும் பிரகாசிக்கச்செய்யப்பட்டு தங்கள்
தங்கள் விவகாரங்கள் செய்கின்றனவோ அட்படிப்பட்ட
விவகாரங்களுக்கு சாக்ஷியாய் தன்னை அறிவதைக்காட்டி
யும் வேறே சத்தியசாசமுள்ளதாய் எனக்குத் தெரியவில்லை
யென்று சுக்கர் சொன்னார். அ.கதி - 2.

तखोपिहिजीवन्ति जीवन्ति मृगपक्षिणः ।

सजीवतिममोयस्यमननेनोपर्जीवति ॥

சரஸ்வதிவாசினன் உயர்ந்த மூலக்கூறு :

உயர்ந்தவனாக உயர்ந்தவன் உயர்ந்தவன்

உ4

விருக்டங்கள், மிருகங்கள், பகடிகள், ஜீவித்தல்போல
ருப்பது அகொரு பிழைத்தலல்லவென்றும் சுவரூபானுசர
தானம் செய்யவனே பிழைத்தவனென்றும் சொல்லப்படு
கிறது. அ.கதி-4.

तत्वावबोध एवासौ वासनातृणपावकः ।

प्रोक्तस्समाधिशब्देन नतु तृष्णिमवस्थितिः ॥

தத்துவவாதவசை வாசனாத்ருணபாவக :

புத்தகம் அல்லாதவாசனாதிருணமவஸ்திதி :

உ5

வாசனைகளென்னும் செத்தைகளுக்கு அக்கினியைப்போ
ன்ற (ஆக்தா) தத்துவப்போதவென்றும் பிரமாசாக்ஷாத் கார
மே சமாதிபேயொழிய சுட்டையைப்போல் அசயாமவிரு
ப்பதல்ல.

शरीरमस्थिमांसं च लक्ष्मिवारक्ताद्यशोभनं,

भूतमक्तावलीतंचिन्मात्रमवलोकयेत् ॥

சீரம்முந்நாமம்செய் தீர்த்துயிர் துயிர் தீர்த்து,
 னாமம்முந்நாமம்செய் தீர்த்துயிர் துயிர் தீர்த்து ॥

201

சீரத்தின் அசுத்தத்தை அறிந்து அதில் அபிமானத்தை விட்டு சீரங்கள் கோரும் பிரவேசித்திருக்கும் சூத்திரதாரனை சிவமாத்திரனாக தர்சனஞ்செய்யவேண்டும்.

गुरुशास्त्रोक्तमार्गेणस्वानुभूत्याचचिद्धने.

ब्रह्मेवाहमितिज्ञात्वावीतशोको भवेन्मुनिः ॥

சுயசாந்தி) க்ருஷ்ணசாந்திசுயசாந்திசுயசாந்தி,
 ஸ்ரீமாத்நாமசிவசாந்திசுயசாந்திசுயசாந்தி ॥

202

திரு உபதேசத்தினாலும் சாஸ்திரபயர்ச்சினாலும் நான்சின் மாத்திர பிரமமேமெய்யாயி. சீரமும் இந்திரியங்களும் கூடியது அல்லவென்று நன்றாகயறிந்து அக்யாத்மம் முகலிய அக்கங்கவாழ்வையிருத்தல் வேண்டும்.

गुरुवाक्यसमुद्भूतस्वामभूत्यादिशुद्धया ।

यस्याभ्यासेनते नात्मासततंचावलोक्यते ॥

சுயசாந்திசுயசாந்திசுயசாந்திசுயசாந்திசுயசாந்தி,
 ஸ்ரீமாத்நாமசிவசாந்திசுயசாந்திசுயசாந்தி ॥

203

ஸக்துரு உபதேசத்தால் தன்ஸ்வரூபத்தை யெவன் அப்ரியசிப்பதின அவனிலே உடல் நகிக்கும்பரியந்தரம் பிரத்தியகாத்மா வை பார்க்கப்படும்.

नाविस्तोदुश्चरितान्नाशान्तोनासमाहितः ।

नाशान्तमानसोवापि प्रज्ञानेनैनमाभ्यात् ॥

நாவிஸ்தோதுஷ்ரீதானாசான்தோநாசமாஹித:
 நாசான்தமானசோவாபி ப்ரஜ்ஞானேனேமாப்யாத் ॥

204

இந்த ஆத்துவாவை துராசாரங்களை விட்டவண்ணாலும் இந்திரிய நிக்கிரகமுள்ளவண்ணாலும், மனதையொருநிலையில் வைத்தவண்ணாலும் சித்தசாரதியுடையவண்ணாலும், திருடமான அபரோகந்த்யானத்தினாலேயே ஆடையவேணும்.

तद्वह्मानन्द मद्द्वन्निर्गुणसत्यचिद्धन ।

विदित्वास्वामिनोरूपंनिभीतेकदाचन ॥

தன்முயற்சியால் மகத்தொண்டினைச் செய்து விட்டான் .

விடுவதற்கு நான் விரைவில் திரும்புவேன் .

21

தன்னுடைய ஆதர்சவருபத்தை-பிரசித்தமாய்-பிரமான்
ந்தமாய்- அகண்டமாய்-மாயாகுணங்களற்றதாய்-சத்யசித்த
கனமாய் - சமசயவிபரித அசம்பாவனைகளென்றும் தோஷ
ங்களற்றதாயிரிந்தவன் எப்பொழுதும் சம்சாரபயத்தை அட
மாட்டான் .

அஹ்மேதிநியதமோக்ஷஹேதுமஹிமனா ॥

அஹம் ப்ரஹ்மீதிநியதமோக்ஷஹேதுமஹிமனா ॥

22

நான் பிரமனென்றும் அனுசந்தானம் பெரியோர்களுக்கு
நியதமான மோக்ஷகாரணமாகும் .

तस्मान्मुमुक्षुभिर्नैवमतिर्जावेशवादयोः ।

कार्याकिं तु ब्रह्मतत्त्वं निश्चलेव विचार्यतां ॥

தன்முயற்சியால் நான் விரைவில் திரும்புவேன் .

காரியகிம் து ப்ரஹ்மதத்வம் நிஷ்லேவ விசார்யதாம் ॥

23

அந்த காரணத்தினாலே முழுக்கூறலுடையவர்கள் ஜீவீவசுவர
வாதங்களில் புத்திசெலுத்துவது தகுதியில்ல ஆனால் பிரம்
மதத்துவத்தை ஏகாக்ஷர மனதினால் விசாரிக்கத்தக்கது .

अविशेषेण सर्वतुयः पश्यतिचिदन्वयात् ।

स एव साक्षाद्विज्ञानी सशिवस्सहरिविधिः ॥

அவிசேஷேண சர்வதூயஸ்ய பச்யதிசிதன்வயாத் ,

ச எவ சாக்ஷாதிஜ்ஞானி சசிவஸ்சஹரிவிதிஃ ॥

24

இந்த சாக்ஷாதிபஞ்சமபுமுதும் க்யானஸ்வரூபபிரம்மம்
மந்தத்தால் பார்ப்பவனெவனோ அவனே சாம்பசிவன்-ஹரி,
பிரமதேவனுக்கென்று .

यदाहोवैप एतस्मिन्नल्पमत्यन्तरं नरः ।

विजानाति तदा तस्य भयं स्यान्नाऽत्र संशयः ॥

யதாஹோவையேப ஏதஸ்மிந்நல்பமத்யந்தரநரஃ .

விஜானாதி ததா தஸ்ய ப்யம் ச்யான்னாட்ர சன்சயஃ ॥

25

எப்போவானால் முழுசுறையானவன் பிரம்மரூபசாக்ஷி சைதன்
ன்னியத்தில் தன் ஆத்துமாவீனிடத்திலும் பேதபுத்தியுள்
வவனாகின்றனவே அப்பொழுதவனுக்கு சமுசாரபயமாகின்
றது இதில் சந்தேகமில்லை.

सर्वगंसच्चिदानंदं ज्ञानचक्षुर्निरीक्षते ।

अज्ञानचक्षुर्नेक्षेत भास्वतंभानमंधवत् ॥

ஸ்ரீரங்கச்சிதானந்தம் ஜ்ஞானச்சக்ஷுர்நிரீக்ஷதே ।

அஜ்ஞானச்சக்ஷுர்நேக்ஷேத பாஸ்வதம்பானமம்ஹவத் ॥ 25॥

கயாவாக்கண்களையுடைய பிரம்மசாக்ஷாத் காமுடையவன்
யெங்கேயும் பரிபூர்ணமாகிய சச்சிதானந்த ஸ்வரூபபிரத்யக்
சைதன்னியத்தை பார்ப்பவனாகின்றான். அக்யானநேத்திரத்
தையுடையவன்-பிரசண்டபிரபையுடன் பிரசாசிக்கும் சூரிய
னை குருடனைப்போலபார்க்கமாட்டான்.

प्रज्ञानमेव तद्रूपं सत्यप्रज्ञानलक्षणं ।

एवंब्रह्मपरिज्ञाना देवमर्त्योऽमृतोभवेत् ॥

புஜ்ஞானமேவ தரூபம் ஸத்யபுஜ்ஞானலக்ஷணம் ।

எவம்ப்ரஹ்மபரிஜ்ஞானா தேவமர்த்யோஅமூர்தோபவேத் ॥ 26॥

பிரக்கியான ஸ்வரூபமான சாக்ஷி சைதன்னியமே சச்சிதா
னந்த ஸ்வரூபபிரமமாகும் அதுவேசத்திய பிரஞானலக்ஷ
ணமுடையது இவ்விதமாக பிரம்மத்தை செவ்வையாக அறிவ
தினாலேயே மனிதன் மறனாதம்மில்லாத பரபிரம்மஸ்வரூ
பமாவான்.

अनात्मतांपरित्यज्यनिर्विकारो जगस्थितौ ।

एकानिष्ठतयांतस्थसंविन्मात्रपरोभव ॥

அநாத்மதாம்பரித்யஜ்யநிர்விக்காரோ ஜகஸ்திதௌ ।

ஏகானிஸ்ததயாந்தஸ்தஸம்விந்மாத்ரபரோபவத் ॥ 27॥

உடல்தானென்னும் அபிமானத்தைவிட்டு விவகாரரூப உ
லக காரியத்தில் லாப நஷ்டங்களில் விவகாரங்கலற்றவனாய்

ஒருமனதுடன் உள்ளத்தின்கிமானமான ஸ்வரூபமாகக்கட
வாய்.

लक्ष्यालक्ष्यगतिं त्यक्त्वायस्तिष्ठेत्केवलात्मना ।

शिव एवस्यसाक्षादयं ब्रह्मविदुत्तमः

உலக்யலக்ஷ்யகதிம் த்யக்த்வாயஸ்திஸ்தேக்வேலாத்மனா ।

சிவ எவஸ்யஸாக்ஷாதயம் ப்ரஹ்மவிதுத்தமஃ ॥

3-21

எவன் ஐக்கிய ஸ்வரூபத்தினால் ஸகலபா ஸகலயததிகளெ
ன்னப்பட்ட கொள்ளுதல் விடுதல் இவைகளைவிட்டுயிருப்ப
வனே அந்த உத்தம பிரமஞானிதான் பிறத்தியகூடு சிவனே
யாகின்றான்.

असंवाल्पनशस्त्रेण चिन्तचित्तमिदंयदा ।

सर्वसर्वगतंशान्तं ब्रह्मसंपद्यतेतदा ॥

அசங்கல்பனசத்ரேண சிந்த்வித்தமிதம்யதா ।

சர்வஸர்வகதம்சான்தம் ப்ரஹ்மஸப்தயதேததா ॥

3-22

எப்பொழுது அசங்கல்பம் யென்னப்பட்ட ஆயுதத்தி
னால் இந்தமனது சேதிக்கப்படுமோ அப்பொழுதுயெல்லா
மானதும் எங்கேயுள்ளியாபித்திருப்பதும் விகாரமற்றதுமா
ன பிரமஸ்வரூபம் லயப்படுகின்றது.

यत्तुचंचलताहीनतन्मनोमृतमुच्यते ।

तदेवचतपश्चात्त्रासिद्धातिमोक्षउच्यते ॥

யதுச்சஞ்ஞலதாஹீனதன்மனோமர்தமுச்யதே ।

ததேவசதபஸ்சாத்ராதிராஸித்தாதிமோக்ஷஉச்யதே ॥

3-23

எந்தமறுது சலிப்பதற்று கிர்க்குமோ, அந்தமனம்
சத்ததென் சொல்லப்படுகின்றது - அதேதபோ நியமத்தி
லும்-சாத்ர சித்தாந்தத்திலும் மோக்ஷமென்னப்படுகின்
றது.

அததி - 5.

अहंसर्वमिदंविश्वं परमात्माहमच्युतः ।

नान्यदस्तीतिसंविद्यापरमासाह्यहंकृतिः ॥

அஹஸர்வமிதம்விஸ்வம் பரமாத்மாஹமச்யுதஃ ।

நான்யதஸ்தீதிஸங்கித்யாபரமாஸாஹ்யஹங்க்ரதிஃ ॥

3-24

நானே சகலமான இந்த பிரபஞ்சமும் (என்னில் கல்பிக்
கப்பட்டதால்) அதிஷ்ட்டானமான யென்னைக்காட்டிலும்
அன்னியமில்லை நானேபரமாத்ருமா நாசமில்லாத அதிகா
ரியான கூடஸ்தன், என்னைப்பார்க்கிலும் வேறொன்று
மில்லையெனும் எந்த கியானமுண்டோ அதுவே-பரம அஹங்
கரம், சிரேட்டமான அஹம்பாவம்.

नास्येषापरमार्थानेत्येवंभावनयेद्वया ।

सर्वब्रह्मतियस्यांतर्द्वावनासाहिमुक्तिदा ॥

நாஸ்யேஸாபரமார்த்தானேத்யேவ்ம்பாவநயேத்வயா ।

ஸர்வ்ஹ்மத்யஸ்யாந்தர்வாவநாஸாஹிமுக்திடா ॥

௧௦3॥

மாயையில்லை யென்று பாவணையினால் ஸர்வம் பிரம்மமெ
னும் அனுசந்தானம் முத்தியைத்தருமென்று பாவிக்கப்
பட்டது.

யக்யவாக பகவத்கீதை.

கலோகங்கள்.

सखरूपानुसंधानानृत्यंतसर्वसाक्षिणं ।

मुहूर्तचितयेन्मायस्सर्ववधैःप्रमुच्यते ॥

த்வாஹ்மஸிம்பகவோதேவதேஹ்வம்சயபி ।

தும்யம்ஹ்மனந்தாயமஹ்தும்ய்விதாட்மநே ॥

நமோமஹ்மபரேசாய, நஸ்தும்ய்விதாட்மநே ॥

கிக்ரோமிக்ரகக்ஷாமி, கிக்ரஹ்மமீலயஜாமிக்ரி ॥

யந்மயாபூர்திவிதம் மஹக்ஷாபூஜநாயதா,

அந்தஸ்சங்கவஹிஸ்சங்கமாட்மசங்கயஸ்யஜேந்,

சர்வசங்கநிவृத்தாட்மாசமாமோதிநஸ்சய;

யத்சர்வசங்கநிர்முக்த: பரிபூர்ணோஹ்வேத்யம்॥

ஸ்வ்ஸ்வரூபாநஸந்தாநாந்நுஸ்த்யந்தம்ஸர்வபாக்ஷிணம் ।

முஹூர்த்விதேந்மாயஸ்சர்வவத்யை: ப்ரமுக்யதே ॥

நடுநாடுநடுநாடு நடுநாடு நடுநாடு நடுநாடு
 நடுநாடுநடுநாடு நடுநாடு நடுநாடு நடுநாடு
 நடுநாடுநடுநாடு நடுநாடு நடுநாடு நடுநாடு
 நடுநாடுநடுநாடு நடுநாடு நடுநாடு நடுநாடு
 நடுநாடுநடுநாடு நடுநாடு நடுநாடு நடுநாடு
 நடுநாடுநடுநாடு நடுநாடு நடுநாடு நடுநாடு
 நடுநாடுநடுநாடு நடுநாடு நடுநாடு நடுநாடு
 நடுநாடுநடுநாடு நடுநாடு நடுநாடு நடுநாடு
 நடுநாடுநடுநாடு நடுநாடு நடுநாடு நடுநாடு
 நடுநாடுநடுநாடு நடுநாடு நடுநாடு நடுநாடு

நெ. யக்கியவராக பகவத்கீதை

கலைக தூத்பரியங்கன்.

(1) தன் ஸ்வரூப சந்தானத்துனாலே விளையாடுகிறவனும் சர்வசாக்ஷியும் பரமேசுவனான யென்னை இரண்டு நாழிகை யெந்தமுழுநாடாயானவன் தியானிப்பானே அவன் யெல்லா அவித்தேயா பாதிசுலோகநா நடுநாடுநடுநாடு-என்னால் தான் நடுநாடுநடுநாடு தன்னில்தானாக காணப்படுங்காக்கி யெதுவோ அனாதையே தியானிக்கத்தக்கதாம்.

(2) ஒபகவானே நீயே நானானேனான் நீயானாய், (ஆக சீச) யெங்கும் பரிபூர்ணான நானான யெனக்காகவும் சின் மாத்நிர ஸ்வரூபனான நானான உமக்காகவும் நமஸ்கார மாகமட்டும்.

(3) பரமேசுவரனான எவக்காகவும் சோபாயமானமான சிவமான உமக்காகவும் நமஸ்கார மாகமட்டும். எந்த மா பிரம்மமானயென்னால் பிரளயகாலத்தில்கழுத்திரஜலத்தைப் போல உலகமுழுதும் நிறைந்திருக்குமோ, அப்போர்க் கொத்த நான் யென்னசெய்யக்கூடும், எவ்விடம் போகக்கூடும்-எதைக்கொள்ளக்கூடும், எதை தள்ளக்கூடும், என்று இவ்வண்ணம் செய்யப்பட்ட தன் ஸ்வரூபதியானத்தாலே யே மனிதன் தனக்குள்ளிருக்கும் காமக்குறேத மூதலிய பற்றுக்களையும், தன் வெளியிலிருக்கும் மனித மக்களுடைய பற்றுக்களையும், நான் மனிதனென்னும் ஆத்தமஸங்கத்தையும் விடுவனே (அந்த ஆத்தமோ பாலன்) அவன் சர்

வஸங்கபரித்தியாகமனதுள்ளவன் பரமேஸ்வரனான என்னை அடைகின்றான். இதில் யாதொரு சந்தேஹமுமில்லை-எந்த ஸர்வசங்கத்தினால் விடுபட்டவனோ அவன்தானே அகண்ட சச்சிதானந்த ஸ்வரூபனென்றான்.

பிரம்ம நாரத ஸம்வாதம்.

தேவங்கு பத்திய தாத்திரியம்.

மேன்மை பொருந்திய அகம்சிர்மாஸ்டியெனும் பெரிதான மந்திரரூபமே மனோவிபாதிகளைப் போங்கடிக்கும் சாமர்த்திய முள்ளதாம். அந்த மந்திரமே அமோகமான உபதேசமாகும் அதுவே கர்வங்களை நசுப்பிக்கச்செய்யும். மேலும்மனதின் விகற்பங்களை நீக்குப்படியான நிர்மலமான மந்திரம். இன்னுமந்த மந்திரமஹிமையானது பெரிதான உடல் ரோகத்தையும், சோகாஹக்க குரோதங்களென்னும் சத்துருபாசங்களையும், மனதின் தோஷங்களையும் போக்கடித்து அதினாலே மோகூத்தை அடைகின்றான்.

முதலாவது பக்தியோகம் முற்றிற்று.

மு க் தி சோ ப ன ம்.

2-வது அத்தியாயம்,

யோகநிருபண சங்கிரகம்.

ஸ்ரீ ச த் கு ர வே ந ம :

கடவுள் வணக்கம்.

“கல்லாலின் புடையமர்ந்து நான்மறையா
றங்கமுதற் சுற்ற கேள்வி
வல்லார்க னூல்வருக்கும் வாக்கிறந்த
பூரணமாய் மறைக் கப்பாலாய்
எல்லாமா யல்லவுமா யிருந்ததனை
யிருந்தபடி யிருந்து காட்டிச்
சொல்லாமற் சொன்னவரை நினையாம
னினைந்துபவத் தொடக்கை வெல்லாம்.”

ஸகலவஸ்து சமுதாயமாய்த் தோற்றமுள்ள பிரபஞ்சம்
நால்வகையோனிப் பிறப்பாகிய எல்லா உயிர்களுக்கும் கார
ணமாயுள்ளது. இப்பொழுது காரண காரியங்களுக்கு அபே
தமென்னும் நியாயத்தால் சித்து ஜடமென்னு மிருவகைப்
பதார்த்தங்களுள் வெண்பதற்கில்லாமல், இருப்பது சித்தே
யென்று சொல்லத்தகுதியாயிருக்கின்றது. இது சுருதி, யுக்தி
அனுபவங்களுக்கு ஒத்து மிருக்கிறதென்பதற்கு அனுசூல
சுருதி முதலானவைகளை இவ்விடத்தில் சில உதகரிக்கப்படும்

வராகோப நிஷத்து.

“சத்தியமான பரபிரம்ம் நான். என்னைத்தவிர வேறே
பாதொன்றுமில்லை.”

ஷே

“சிவனைக்காட்டிலும் வேறொன்றுமில்லை.”

ஐதரேய உபநிஷத்து.

“சின்மாத்திரமாயுள்ள வெறுஞ்சிவனே திகழ்வான்யா துக்
கும், முன்மாத்திரமும் வேறில்லை முற்றுமவனே.”

சாந்தோக்கிய உபநிஷத்து.

“உலகம் யாவும் உயிர்ப்பலவும் நானே சிறிதும் வே
றில்லை.”

கேனோபநிஷத்து.

“தீதாக நன்றேயாகச் சிவனலாதில்லை.”

“மெய்ப்பரமன் றனையொழிய வேறொருமா
பையுமில்லை.”

சூர்மபுராணம்—ஈசுரகீதை.

“ஆதலா லெல்லாமாகி நின்றது மறிவே வேறென்
றோதிடக் கண்டதில்லை.”

பகவற்கீதை.

“இரும்புவன மனைத்திற்கும் வித்துநான்
என்னைப்போக் கியாதுமில்லை.”

ஞானவாசிட்டம்.

“ஒருபொருளாம் பிரமமாத் திரமேயல்லா
லுய்யமெனுங் கற்பனைப்பே ரொன்று மில்லை.”

திருவாசகம்.

“நீயலால் பிரிதுமற் றின்மைசென்று சென்றனுவாய்த்
தேய்ந்துதேய்ந் தொன்றுந் திருப்பெருந் துறையு
றை சிவனே யொன்றுந் யல்லை யன்றியொன் றில்லை.”

இப்படி யின்னு மனைகங்களுண்டு.

எட்டுவித பிரமாணங்களில், முக்கியமான மூன்று பிர
மாணங்களி லொன்றான, சப்த பிரமாணமாகிய சுருதி ஸ்மி

ரிதி புராணங்கள் மேலே சொல்லியபடி உலகமாய்த் தோன்றுவதே பிரமமாகும். மூன்று காலங்களிலும் ஸத்ருபமாயிருப்பது ஒன்றாகிய பிரமமாதலால், படித்துத் தெரியாத மானிடராய், அந்த பரம்பரையாகப் பேசுவரும் ஜகத்தென்பது எப்பொழுதுமில்லாததாயிருக்கின்றது. இது அத்தயந்தா பாவமென்று சொல்லப்படும். மேலும் சாது சங்கத்தினாலேயும் சத்திரந்த படிப்பினாலேயும், தேர்ந்த மனதுள்ளவர்களாய் சிஷ்ட்டாசார சம்பன்னுளாய் விளங்கும் மகான்களுக்கு, இந்திரியங்களா லறியப்பட்டதெல்லாம் பிரமமேயாகும். அப்படிக்கில்லாத சாமானியாளுக்கு, பேததிருஷ்டியினால் ஜகத் அன்னியமா யொன்றிருப்பதாய்க் காணப்படும். இப்படிக்கிருந்தும் கானல் ஜலம்போலக் காணப்படும். அனீர் வசனியமான ஜகத்தில் சோன்றும்படி யான சித்திர விசித்திர பேதங்கள் அந்தப் பிரமத்தின் சுருபமேயாகும். இந்த ஸ்வரூப பேதங்கள் அந்தந்த உபாதிக்குத் தக்கதாய் விளங்கும். துரும்டமுதல் பிரமா பரியந்தம் இந்த சித்தபதார்த்தம் சிலதாரதம்மிய பேதங்களுடன் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும். அப்படிக்கிருப்பதால் எல்லா ஜீவர்களிலும் மனிதர்களிடத்தில் சித்தானது விசேஷமாய் பிரகாசிக்கும் இந்த மனிதர்களில் கியான யோகிசுவரர்களிடத்தில் அந்த சித்தது பூரணமாயும் தானாயும் விளங்கும். அப்படி சித்ருபமாய் விளங்கும் பிரமம் பரோக்ஷமாயறியக்கூடாததாயும், சுவானுபலத்தா லறியக்கூடியதாயும் வாக்குமனங்களுக் கெட்டாததாயு மிருப்பதால், அப்படிப்பட்ட பரம்பொருளை பிரத்தியட்ச அனுமான உபமானங்களால் நிச்சயித்து உள்ளதுள்ளபடி யுள்ளத்தி லறிவதற்குத் தத்துவஞானிகள் சில உபாயங்களைக் கருணை கூர்ந்திருக்கிறார்கள். அவை நான்குவகைச் சாதனங்களாம்.

அந்தச் சாதன சதுஷ்டய சம்பன்னனே ஞானயோகோபதேசத்துக்கு அதிகாரியாவான்.

கைவல்லிய நவந்திரந்தத்தில் சொல்லியபடி சாதனை வில்லாமல் எந்தக்காரியமும்புழியாது. ஆகையால் ஞானயோகங்களுக்குச் சாதன சதுஷ்டயம் அவசியம் வேண்டியதாயிருக்கின்றது.

சாதன சதுஷ்டயங்க^௧ ளெவையெனில்.

1. நித்தியா அனித்திய வஸ்து விவேகம்.

சத்தாகிய பிரமம் ஸத்தியமென்றும் மாயாகல்
பித ஜகம் மித்தை யென்றும் செவ்வையாய்
அறிவது.

2. இஹமுத்திரார் பலயோக விதாகம்.

பூலோக-ஸ்வர்க்கலோக போகங்களை வெறுத்திருப்
பது.

3. சமாதிஷ்டக சம்பத்தி.

சமம், தமம், திதிஷ்டு, உபாதி, சிரத்தை, சமாதி^௨
அவைகளில்

சமம்-உட்கரணங்களான மனம், புத்தி, சித்தம்
அஹங்கார மென்னுமிவை, விஷயங்களில் செ
ல்ல வொட்டாமல் தடுத்தல்.

தமம்-பரகரணங்களான செவி த்வக்கு, சக்ஷுஜி
வர்க்கம் ஆக்கிறுண-இவை சப்தாதி விஷயங்
களில் செல்லவொட்டாமல் மறுத்தல்

திதிஷ்டு-சீதோஷ்ண-சுகதுக்கங்க ளானவைகளில்
சமசித்தத்தை யுடைத்தா யிருப்பது.

உபாதி-மெதுவாய்-சர்வகர்ம பரித்தியாகம் பண்ணு
தல்

சிரத்தை-குரு-சாஸ்திர-தெய்வங்களிடத்தில் விச
வாசம் உண்டாயிருத்தல்.

சமாதானம் - குரு உபதேசத்திலும் - சாத்திரத்தி
லும் சந்தேகமில்லாமலிருப்பது.

4. மோகூர பேகை.

பந்த விழுத்திக்காக ஆசான் கருணையை யெதிர்
பார்த்துக் கொண்டிருத்தல்-

மேலே சொல்லிய சாதன சதுஷ்டயங்கள் நான்கும் தவிர சிரவண, மனன, நிதிதியாசங்க ளென்னும் 3-ம் தத்துவம் பதவிசாரணை 1-இந்த 8-ம் ஞான சாதனங்களாகும், மேலும் அந்தர், பஹிர் சாதனங்களென்று 2-விதங்களுண்டு அவைகளில் சாதன சதுஷ்டயங்கள் அந்தரங்க சாதனங்கள் நித்திய, நைமித்திக யாகாதிகர்மங்கள், பகிரங்க சாதனங்கள், ஆனால் பிரமஜிக் வாசனுக்கு அந்தரங்க சாதனங்களே அனுஷ்டிக்கத்தக்க முக்கியமானவைகள்.

யோகம்.

மேலும் ஆத்மானுபவம் விரும்புவோன் சாதன சதுஷ்டய சம்பன்னாக இருந்தபோதிலும் யோகாப்பியாசமன்றி அந்த ஆத்மானுபவம் சித்திக்கிறதில்லை. அந்த அனுபவம் சித்த விருத்தி நிரோதத்தால் கிடைக்கும். சித்த விருத்தி நிரோதாப்பியாசமே யோகமெனப்படும். எப்போது ஐந்து ஞானேந்திரியங்களும் மனதோடு (ஆத்மாவில்) நிலைக்கின்றனவோ, புத்தியும் (தனதுவியாபாரத்தில்) சேவிக்கிற தில்லை யோ, அந்த அவஸ்தையை யோகிகள் பரமகதி யென்றுகூறுவர். அதனை யோகமென்று மதிக்கின்றனர் எப்போது ஸ்திரமாகிய இந்திரியதாரணியில் பிரமாதமில்லாதவனாகின்றானோ அப்போது யோகத்தில் பிரவிருத்தன் ஆகின்றான். (ஆதித்திய புராணவசனம்) எப்படியென்றால் யோகத்தினால் கியானம் உண்டாகின்றது. யோகமென்பது என்னிடத்தில் ஒரே மனதாயிருத்தல். (ஸ்காந்த புராணவசனமெப்படியென்றால்) ஆத்ம ஞானத்தினால் முக்தியுண்டாகின்றது அந்தஞானமும். யோகமின்றி யுண்டாகிறதில்லை. அந்த யோகமும் வெகுரால அப்பியாசத்தினாலேயே சிந்திக்கின்றது. அந்தயோகம்

அப்பியாசயோகமென்றும் இராஜயோகமென்றும் இரண்டு விதங்களுண்டு. அவைகளில் அபக்குவனுக்கு அப்பாசயோகமென்னும் பிராணபாமும் பக்குவனுக்கு இராஜயோகமும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

இதுவுமல்லாமல் இந்த யோகத்தில் மந்திர, லய, ஹட இராஜ யோகங்களென்று நான்குவிதங்களுண்டு மேலும்தில் பூர்வாங்கமென்றும் உத்தராங்கமென்றும் இரண்டு அங்கங்களுண்டு.

பூர்வாங்கம் யமநியம ஆசனபிராணபாமங்கள்-உத்தராங்கம் பிரத்தியாஹார-தியான-தாரண-சமாதிகள் இவை இரண்டும் சேர்ந்து அஷ்டாங்க யோகமென்னப்படும்.

(இன்னும்-நிர்குணபஞ்சதச யோகங்களுமுண்டு. அவை பின்னால் விவரிக்கப்படும்.)

மேலே சொல்லிய மந்திர லய ஹடயோகங்களுக்கு வேறு நாமங்களுண்டு அவைகள்.

மந்திரயோகம் பிராகிருதமென்றும், லயயோகம் வைகிருதமென்றும், ஹடயோகம் சூம்பகமென்றும் சொல்லப்படுகிறது.

அவைகளில், மந்திரயோகம் நான்கு வகையுள்ளது அவை, அஜபம் ஜபம் கிரியை பக்தி யென்னப்படும்.

அஜபமானது மூலாதார ஷட் கமலதேவதைகளுக்கு 21600 களைகளை அஜபாகாயத்திரி மூலமாய்ப் பகுத்து ஜபித்தல். இது ஆசான்மூலமா யறியத்தக்கது. ஜபமாவது, அஷ்டகருமங்களுக்கு வேண்டிய யந்திர விக் கிரகாராதனை, கிரிபைகளைச் சேர்ந்த மந்திரத்தை உச்சரித்தல்.

கிரியை, நித்திய நைமித்திய முதலிய கருமங்களில் (ஷண்மதஸ்தர்களும்த) வேதத்தில் சொல்லியபடி மந்திரங்களை வாயால் சொல்லிக்கொண்டு அவைகளுக்கான கருமங்களை விதியின்படி கைகளால் செய்தல்.

பக்தி-இது பண்டித பாமரர்களுக்கு முக்கியமானது அந்தப் பக்தி ஒன்பது வகைப்படும் அவை சிரவணம், கீர்த்தனை, ஸ்மரணை, சேவை, அர்ச்சனை, தாவியம், வந்தனம், சகியம், ஆத்மநிவேதனை யெனப்படும். இனி இந்நவவிதபக்தி விவரிக்கப்படுகிறது.

1. சிரவணம்-பலவகைகிரந்தங்களில் சொல்லிய ஷண்மத தெய்வங்களாகிய சிவகேசலாதிகளின் மஹிமாதி சயங்களை சிரத்தையோடு கேட்பது. மேலும் தெய்வத்தைப்போன்ற மஹான்களின் சரித்திரங்களை மிகவும் பக்தியோடு விசாரித்தல்.

2. கீர்த்தனம்-ஹரிஹராதி தெய்வங்களை பரிசுத்த மனத்தோடு தொழுதல் பாடுதல் வாத்தியங்களோடு பஜனைசெய்தல்.

இப்படியே மகான்களையும் சூதிக்கலாம்.

3. ஸ்மரணை-பகவந்தாமங்களை மந்திரங்களோடு ஏதாந்தமாய் மனதில் உச்சரித்தல். பெரியோர்களை இப்படியே ஸ்மரிக்கக்கூடும்.

4. சேவை-பாவிக்கக்கூடிய தேவதாஸுபங்களை மிகவும் தாழ்ந்து சேவித்தல்.

இந்த சேவை நல்லமனதால் (பெரியோர்களை) செய்தல் உத்தமம்.

5. அர்ச்சனை-இஷ்டதெய்வங்களை மனதாலும் கைகளாலும் பத்திரபூஷ்பங்களைக்கொண்டு பூசித்தல் மகான்களையுமிப்படியே பூசிப்பது நன்று.

6. தாசியம்-இந்த பக்தி நேராய்கடவுளுகுச் செய்வது கூடாதபடியினாலும் பகவத் பக்தியை அடியார்கள் கியானஸ் வருபிகளான பெரியோர்களைத்தேகாபிமானங்கள்விட்டு மிகவும் தாழ்ந்து அடிமைசெய்தல்.

7. வந்தனம் மேலேசொல்லிய தெய்வங்களையும் அடியார் பாகவதாள் ஆசான் முதலிய பெரியவர்களையும் சாஷ்டாங்கமாக சேவித்தல்.

8. சகியம் பகவத்கீதையில் 18-வது அதநியாயத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் சொன்னபடி ஸர்வதர்மம் பரித்தியஜ்ய என்னும் சுலோகத்தின் பொருள் பிரகாரம், சர்மதர்மங்களான பற்றுக்களைவிட்டு தெய்வமே நீயேயென யென்றிருத்தல். ஆசானிடத்திலும் இந்த பாவனையே கொண்டிருத்தல் நன்மை.

9. ஆத்மநிவேதனை-ஏகாக்கிரசித்தனாய் - தன்னைபகவானுக்கு அர்ப்பணஞ்செய்து ஆனந்தத்தோடிருத்தல் அப்படியே ஆசானிடத்தில் பொருளாவி காயம் மூன்றையும் தத் தஞ்செய்து சுதந்திரமற்றிருத்தல். இந்த நவவிதபக்தி அதி காரிபேதங்களை யொட்டிச் சொல்லியது, இதைக்காட்டிலும் பாரமார்திகபக்தி வேறேயுண்டு.

பாரமார்திக பக்தியாவது.

வேதோபநிஷத்துக்களில் சொல்லிய மகாவாக்கியங்களின்படி அந்தப் பரப்பிரமமே தானாகையினாலே தனக்கன்னியமாய் யாதொருபதார்த்தமுமில்லை யென்று, சற்குருவினால் செவ்வையாக யறிந்து, அந்த அனுசந்தானத்திலேயே பிரியமுண்டானவனாய் பரிபூர்ணானந்தத்தில் மூழ்கியிருப்பதே பாரமார்திக பக்தியென்னப்படும்.

லயயோகமாவது.

பிந்து களா சம்யோகத்தினாலுண்டான நாதலீயமென்பது லயயோகமென்னப்படும் மேலும் அனாத சக்கிரத்தில் ஓயாமல் சப்தித்துக்கொண்டிருக்கும் தசவிதபிரணவநாதங்களை யறிந்து பத்தாவதுநாதம் லீனமாகுமிடத்தில் பிராணக்ரத்திலிருக்கும் சித்தகளாதர் சினத்தில் மனோலீனமாகுதலே லயயோகமென்று சொல்வார்கள் இந்த யோகம் குருசிஷ்யா

ளுக்குள் அனுபவ பூர்வமாகத்தெளிய வேண்டிய கோரிய
மான விஷயமாதலால் விசேஷமாய் இவ்விடத்தில் எழுதக்
கூடியதாயிருக்கவில்லை.

ஹடயோகமேன்பது.

யோகானுகூலமான கிருஹசீர்மாணஞ் செய்துகொண்டு
அந்த யோகத்தில் தெளிந்த குரு சன்னிதானத்திலவர் சொ
ற்படி காயசிந்தி நிமித்தமான ஸ்நானபான ஆஹாரநியமங்
ளும் ஔஷதசேனையுடன் சித்தசுத்தியோடு கூடிய குருபக்தி
யுண்டானவனாய் அவர்உபதேசக்கிரம ஆசனபிராணபாமாதிக
ளால் அட்டமாசித்திகளடையப்படும். மேலே சொல்லிய ஹட
ராயோகங்களில் எதை அப்பியசிக்க வேண்டியதாயிருந்த
போதிலும் யோக பூர்வாங்கங்களாகிய-யம-நியமஆசன பிரா
ணபாமங்கள் கட்டாயமாய் அப்பியசிக்கவேண்டியனவாயிரு
க்கின்றன.

ஹை பூர்வாங்கங்களில் - யம - நியமாதிகள் விவரிக்கப்படு
கின்றன.

யமம் என்பது 5 விதங்கள்-அவை.

அஹிம்சை, சத்தியம், அஸ்தேயம், பிரமசரியம், அபரி
கிரகம்.

1. அஹிம்சை. எந்த உயிருக்கும் மனதிற்கும் காயத்
திற்கும் பாதையுண்டாக்காம விருப்பது.
2. சத்தியம். கண்டதும் கேட்டதும் உள்ளது உள்ள
படி பெரியோர்களோடு மறைத்தல்.
3. அஸ்தேயம். எப்படிப்பட்ட கஷ்டதசை வந்தபோ
திலும் அன்னிபர்கன்பொருளை யபகரிக்காம
விருப்பது.
4. பிரமசரியம். பாலியம் முதல் பெண்டுகளைச் சேரா
மவிருப்பது. ருதுகாலங்களின் மாத்திரம் பாணி

கிறஹணம் பண்ணின் பெண்சாதியுடன் கூடுகிறது பிரம சரியமென்பதும் பெரியோர்கள் மதம்.

5. அபரிக்கிரகம் - அன்னியர் கொடுக்கும் பொருள் களை வாங்காமல் சிஷ்யர்கள் பக்தி பூர்வகமாகக் கொடுப்பதை மாத்திரம் அங்கீகரித்தல்.

நியமமும் 5-விதமாகும்.

சவுசம் தபம் சந்தோஷம் சுவாதியாயம் ஈசுவரபிரணீதானம்.

1. சவுசம் - இது வெளி உள் என்று இரண்டுவிதங்க ளுண்டு. வெளி சுத்தி-ஐலத்தினாலேயும் மண்ணி னாலேயும் திரேகத்தைக் கழுவிச் சுத்திசெய்தல். உள்சுத்தி காமகுரோதங்களை யடக்கி மனதை பரிசுத்தப்படுத்துவது.

2. தபம்-இது காயகவாசக மானசமென்று 3 விதங் கள் காயகமென்பது குருதேவ பிராமணைப் பக்தியுடன் பூசித்தல். திரேகசுத்தியாய் வைத் துக் கொண்டிருத்தல் வணங்கியிருத்தல் பிரம சரியம். அஹிம்சை எந்த உயிருக்கும் தீங்கு செய்யாமை இது காயகதபசு.

வாசகதபம் மனதுக்குச் சந்தோஷகரமாயும் சுத்தியமாயும் கேட்பதற்கு இன்பமான வார்தைகளும் வேதமந்திரங்களை படிக்கிறதும் வாசக தபசு என்னப்படும்.

மானசதபம் சொல்தவறுமை மனோ நிக்கிரகம் இவைகளால் மனது சுத்தியாயிருப்பது.

3. சந்தோஷம்-பேராசைப்படாமல் தைவச்செயலா ய்க்கிடைத்த திரவியத்தோடு இல்லற சுபாசபங் களை நமுவண்டாமல் நடத்திக்கொண்டு திருப்தி யடைந்திருத்தல்.

4. சுவாதீயாயம்-இது 3-விதம் வாசகம் உபாயம்சு மான சிகம்.

வாசகம் இதரான் கேட்கும்படி வாசித்தல்.
உபாயம்சு அன்னியர்கள் கேளாம விருக்கும்படி
படித்தல்.

மானசிகம் எழுத்த களை விடாமல் மனதிலேயே
ஜபித்தல்.

5. ஈசுவரபிரஸித்தானம்-இது இரண்டு விதங்களுண்டு.
சர்மானியமாய் உலகத்தார் விக்ரகங் களைப்
பக்தியுடன் பூஜிக்குதல் ஆனால் பண்டிதரன்
தேகமே கோயிலென்றும் ஜீவனே தேவனென்
றும் அஞ்ஞானதிகனென்னும் சிர்மாவியங்களை
போக்கி (ஸோஹம்) அந்த பரம்பொருளே
நான்என்றும் பாஸனை பூசைசெய்தல் இதுவேத
சுருதியில்சொல்லியபடி இனி யோகாசனங்கள்
விசேஷமாய் விவரிக்கப்படும்,

சபமஸ்து ஒம்தத்ஸத்.

உ

சிவமயம்.

யோகாசனங்கள்.

சுவஸ்திகாசனம்.

முழந்தாளுக்கும் தொடைக்கும் மத்தியில் இரண்டு பாதங்களையும் வைத்துக் காயம் நிமிர்ந்து செவ்வையாய் உட்கார்ந்திருப்பது சுவஸ்திகாசனம்.

இவகேமுழந்தா னென்னுஞ்சொல்லால் முழந்தாளைச்சப் மந்தித்துள்ள கணைக்கால் கொளப்படுகிறது. தொடைக்கும் கணைக்காலுக்கும் இடையாகிய முழந்தாள் மத்தியில் இரண்டு பாதங்களையும் வைத்துக்கொண்டு யோகிகளிருப்பதுதான் இப்படி ஸ்திரரால் சொல்லப்பட்டது.

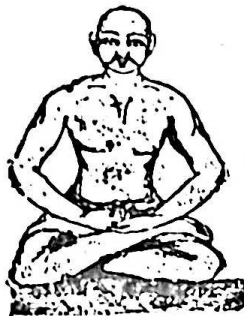
கோமுகாசனம்.

இடது பிருஷ்ட (பின்) பாகத்தில் அதாவது சம்பிரதாயத்தால் கடியின் கீழ்பாகத்தில் வலது பர (கா) ட்டையும் அப்படியே வலது பிருஷ்ட பாகத்தில் இடது பரட்டையும் செவ்வையாய் சேர்க்கவேண்டியது.

மெச்சொல்லிய ஆசனம் மூலபந்தத்தாலே அபானசித்தியடையச்செய்வதோடு பகந்தர வியாதியை போக்குகின்றது தெளதி நௌலி கிரியா சித்தியும் மிகவுமளிக்கின்றது.

வீராசனம்.

ஒருபாதத்தை ஒருதொடையிலும் மற்றபாதத்தில் வேறு தொடையையும் வைத்தல். அதாவது வலது பாதத்தை இடது தொடையிலும் இடது பாதத்தை வலது தொடையிலும் வைத்தல்.

கூர்மாசனம்.

இரண்டுபரடுகளினாலும் குதத்தை நிரோதித்து தடுத்து இரண்டு முழந்தாள்களையும் பூமியில் வைத்து நிமிர்ந்து செவ்வையாக இருத்தல்.

இந்தக் கூர்மாசனம் என்பது வரததோஷங்களை போக்குகின்றது.

குக்குடாசனம்.

தொடைகளின்பேரில் மேல் நோக்கிய பாதங்களாகவைக்கும் பதுமாசனத்தைச் செவ்வையாகச் சேர்த்துக்கொண்டு, முழந்தாளுக்கும் அதாவது முழந்தாளுக்கடுத்தகணைக்காலுக்கும் தொடைக்கும் மத்தியில் இரண்டுகைகளையும் நுழைத்து, பூமியிற் செவ்வையாய் நிறுத்தி மேலெழும்பி இருத்தல் பதுமாசனம் போன்ற குக்குடாசன மெனப்படும்.

உத்தானகூர்மாசனம்.

மேல்சொல்லிய குக்குடாசன பாதத்திலிருந்துகொண்டு இரண்டு புஜங்களாலும் கழுத்தை நெருக்கிக்கூர்மத்தைப்போல் உத்தானம் (ஒட்டியிருத்தல்) எதினாலுண்டாகிறதோ அதுவே-உத்தானகூர்மாசனம்.

தனுராசனம்.

கைகளால் இரண்டுகாற் பெருவிரல்களையும் பிடித்து, காது வரையிலும் வில்லைப்போல் இழுக்கவேண்டும் அதாவது பெருவிரலை பிடித்திருக்கும் மற்றொருகையை காதுவரையிலும் இழுக்கவேனுமென்று பொருள். இந்த தனுராசனம் சோம்பல்-கபம், மலச்சிக்கல் இவைகளை நீக்குகின்றது:

மச்சேந்திராசனம்.

இடது தொடையின் முலத்தில் வைக்கப்பட்ட வலது பாதத்தை (சம்பிரதாயத்தால் பின்புறமாகச் சென்ற இடது கையினால் குதியின் மேற்பாகத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு வலது முழந்தாளுக்கு வெளியில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் இடதுபாதத்தை (இடது முழந்தாளுக்கு வெளியிற் சுற்றிய வலது கையினால் இடதுகாற்பெருவிரலை) பிடித்துக்கொண்டு இடது பக்கம் பின்புறமாய் முக

மிருக்கும்படி திரும்பிய அங்கமாய் இருக்கவேண்டும்.

மேல்படி ஆசனம் கரேமான ரோமங்களை போக்க அஸ்திரம்போன்றது. மேலும் ஜடராக்கினி விருத்தியாகும் குண்டலினி விழிக்கச்செய்யும்.

மச்சிமதானு ஆசனம்.

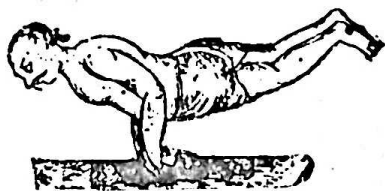

பூமியில் தண்டவடிவமாக இரண்டு குதிகளையும் சேர்த்து, பாதங்களை நீட்டி, கைச்சுட்டு விரல்களால் காற்பெருவிரல்களைப்பலமாக இழுத்து, (முழந்தாளின் கீழ்பாகம் பூமியிற் றெழாதவண்ணம்) பிடித்துக்கொண்டு முழந்தாளின்மேல் நெற்றியை வைத்துக்கொண்டிருத்தல்.

இந்த ஆசனம் பிராணனை பச்சிமமென்னும் சுழுமுனைமார்க்கமாய் போகச்செய்கின்றது. ஜடராக்கினியையும் விருத்தி செய்கின்றது. உதரத்தில் மெலிவையும் ரோகமில்லாமையும் செய்கின்றது.

மயுராசனம்.

விரல்களை விரித்து இரண்டு கைகளையும் பூமியிலுள்ள நராயினிருபக்கங்களிலும் முழங்கைகளை வைத்து உயர்ந்த ஆசனமாகத் தண்டத்தைப் போல எழும்பி நிற்கல்.

இது குன்ம, ஜலோதரமுதலிய ரோகங்களைத் தீர்க்கும். வாதபித்த ஆஸ்பாதிக்காகக் கண்டிக்கும். ஜடராக்கினியை யுண்டாக்கும் அதிக போஷனத்தை ஜீர்ணம் செய்யும்.

சவாசனம்.

மரித்த சரீரத்துக்குச் சமமாக முதுகு பூமியிலொட்டியிருக்கும்படி நித்திரையிற் போலப்பொருந்தியிருக்கல்.

இந்த ஆசனம் ஹடாப்பிபாசத்தாலுண்டாகும் இளைப்பைத் தீர்ப்பதுந்தவிர சித்தவிச் சாரத்தினைத் தரும்.

மகேசுவரரால் ௧4 ஆசனங்கள் லக்ஷணங்களுடன் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளில் முக்கியமானவை.—உலகத்திலிருக்கும் ஜீவர்களெவ்வளவோ அவ்வளவு ஆசனங்களிருக்கின்றன. ௧4 லக்ஷங்களில், லக்ஷத்துக்கொன்றாக, ஆசனங்கள் விவரிக்கப்பட்டன. அவற்றில் முக்கியமானவை 4 ஆசனங்கள்.

சித்தாசனம் - பதுமாசனம் - சிம்ஹாசனம்-பத்திராசனம். இந்த 4-ல் மேலானது சித்தாசனம்.

சிவசங்கிதையில் சொல்லப்பட்ட சித்தம்-பதுமம்-உக்கிரம், சுவஸ்திகம் 4-ல் உக்கிராசனம். பச்சிமதானவாசனத்தை பதுமாசனத்தைச் சபாசன மெனப்பட்டது. அவைகளில் சித்தாசன பதுமாசனமென்றும் இரண்டும். கிருகஸ்தருக்கு கூடிலும் பதுமம்-கிரகஸ்தருக்கும் சித்தம் மைத்தவர்களுக்கு முக்கியமென்னப்பட்டது.

மச்சேந்திர சித்தாசனம்.

குதந்திற்கும், உபஸ்தத்திற்கும். மத்தியபிர தேசமாகிய யோனி ஸ்தானத்தை இடது காலின் பாதமுலத்தால் அழுத்தி, வலது பாதத்தை உபஸ்தத்திற்கு மேற்பாக (இலிங்க) த்திறறிடமாக அழுத்தவேண்டும். இருதயத்தில் மோவாய்க்கட்டையைச் செவ்வையாக நிறுத்தி (மோவாய்க்கட்டைக்கும் இருதயத்திற்கும நாலங்குலமிடை யிருக்கும்படி செய்து என்பது இரகசியம்) இந்திரியங்களை விஷயங்களினின்றும் தடுத்து அசைவற்ற பார்வையாய் புருஷமத்தியில் பார்க்கவேண்டும்.

மதாந்திர சித்தாசனம்.

உபஸ்தத்திற்கு மேல்பாகத்தில் (இலிங்கத்தின்மேல்) இடது பரட்டைச்சேர்த்து அப்படியே முக்கியமாகிய இடது பாதத்தின்மேல் வலது பரட்டைச்சேர்த்து இருக்கவேண்டும்.

மேற்படி சித்தாசனத்தின் மதபேதங்கள், நாமதேயங்கள்.

சித்தாசனம்.

இடதுகாற் பரட்டை யோனி ஸ்தானத்தில் சேர்த்து வலதுகாற் பரட்டை உபஸ்தத்தின்பேரில் வைத்தல்.

வஜ்ஜிராசனம்.

வலதுகாற் பரட்டை யோனிஸ்தானத்தில் வைத்து இடதுகாற் பரட்டை உபஸ்தத்தின்பேரில் வைத்தல்.

முத்தாசனம்.

வலதுகாற் பரடு இடதுகாற் பரடு இரண்டையும் மேலும் கீழுமாகச் சேர்த்து யோனிஸ்தானத்தில் வைத்தல்.

குப்தாசனம்.

மேலுங்கீழுமாகச் சேர்க்கப்பட்ட இரண்டுபரடுகளையும் உபஸ்தத்தின்மேல் வைத்தல் இயமங்களில் மிதாசாரமும் நியமங்களில் அஹிர்சையும், மேன்மை பொருந்தினதுபோல் எல்லா ஆசனங்களிலும் சித்தாசனமே முக்கியமென்றது சித்தர்களின் அபிப்பிராயம். இந்த சித்தாசனம் சித்தித்தால் பிராணவாயுவுக்கவலகும்பகத்தில் கட்டுப்படும். அப்படி கட்டுப்படாமல் மற்ற ஆசனங்களால் பிரயோசனமிராது. ஆசனங்களில் சித்தாசனமும், சூம்பத்தில் கேவலகும்பமும், முததிரையில் கேசரிமுத்திரையும் வயத்தில் நாதமும் கிரோஷ்ட்டமானவை.

பதுமாசனம்.

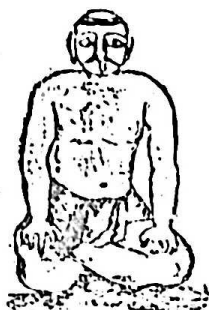
செவ்வையாகவைத்துப் பின்புறமாய் விதியோடு இரண்டு கைகளாலும் இரண்டு கால் பெருவிரல்களையும் பிடித்துக் கொண்டு இருதயத்திற்குச் சமீபத்தில் (காலங்குலம் இடை யிருக்கும்படி) மோவாய்க்கட்டையை வைத்து நாகினுனியைப்பார்க்கவும் இதனால் யோகம் செய்பவர்களுடைய வியாதிகள் நீங்கும்.

மச்சேந்திர பதுமாசனம்.

இரண்டு (புறங்கால்களையும் பிரயத்தினைத்தால் தொடையின்பேரில் சேர்த்து, தொடையின் மத்தியில் இரண்டு கைகளையும் பொருந்தச்செய்து அதன்பின் பார்வையைநாசினுனியில் நிச்சலமாக (அசைவில்லாததாக) சேர்த்து முன்பறகாவினிருபுறத்திலிருக்கும் மூலத்தில் நாகினால் ஸ்தம்பித்து மாந்

பில் மோவாய்க்கட்டையை வைத்து, மெல்ல மெல்லவாயுவை யெழுப்புதல்சகலவிபாதிகளையும் நாசப்படுத்தும்.

இந்த ஆசனம் புண்ணிய புருஷாரா லடையக்தக்கது மேல்சொன்ன ஆசனம் பிராணயாம பேதத்தால் வேறுவித னதுஹடயோகப்பிரதிபிகையில் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது அதைப்பார்த்தால் சங்கதி செவ்வையாய் விளங்கும்.

சிம்மாசனம்.

பரடுக விரண்டையும் பீஜத்திற்கு கீழ்பாகத்திலுள்ள நரம்பின் இருபக்கங் களிலும் சேர்க்கவேண்டும் அதாவது வலதுபுறத்தில் இடது பரட்டையும் இட து புறத்தில் வலது பரட்டையும் சேர் க்கவேண்டும்.

இதவுமது (வேறுவிதம்)

முழுந்தாளின்பேரி விரண்டு கைகளையும் நன்றாய் பொ ருத்தும் படியாக வைத்து, கைவிரல்களை செவ்வையாய் விரி த்து, வாய்திறந்து நாக்கை நீட்டிக்கொண்டு ஏகாகிர சித்த னாய் நாசிலுனிபைப் பார்க்கவேண்டும். யோகிகளால் புகழத் தக்க ஆசனங்களில் உத்தமமானது இந்த சிம்மாசனம் இது மந்த திரயங்களை போக்கும்.

பத்திராசனம்.

பீஜந்தின் கீழ் பாகமாகிய நரம்பி னிருபக்கங்களிலும் காற்படுகளைச் சேர்க்கவேண்டும் அதாவது இடது புறத்தில் இடது பரட்டையும் வலதுபுறத்தில் வலது பரட்டையுள்சேர் க்கவேண்டும்.

இதுவுமதுவேறுவிதம்.

கோரகூசனம்.

இருபக்கங்களின் சமீபத்திலுள்ள இரண்டு பாதங்களையும் இரண்டு கைகளால் பலமாகச் சேர்த்து (ஒன்றோடொன்று நெருங்கிய விரல்களுடையதும் வயிற்றோடொட்டியதுமாகிய கைகளாற் கட்டிக் கொண்டிருக்கவேண்டும்.

இது சகல விபாதிகளையும் போக்கும்படியான பத்திராசனமாகும். யோகசித்தர்களிதை கோரகூசன மென்பார்கள்.

உருத்திரயாமிளம் ஷடரத்தினாவளி முதலிய வேறு கிரந்தங்களின் ஆசனங்கள்

வல்லரி.

சமமாக பதுமாசனத்திலிருந்துகொண்டு அப்பாதங்களையும் தொடையையும் ஒட்டி முழங்கைகளை வைத்து, இரண்டு கைகளையும் கோர்த்து கிரசின்பேரில் வைத்து மோவாய்க்கட்டையை மார்பில் பொருந்தச்சேர்த்து வாயுவை நிரோதித்து ஏகாக்கிரசித்தமாயிருக்கவேணும். இந்த ஆசன அபியாசனத்தினால் திரேகத்திற்கு எவ்வித பாதையுண்டானால் இதை விடவேணும் இது உக்கிரசுரங்களையுண்டாக்கும் இதனால் ஷடராக்கினி அதிகப்படும்.

விருச்சிகம்.

இரண்டு கைகளையும் பூமியிலுன்றி இரண்டு முழங்கைகளையும் விலாப்பக்கத்தில் சேர்த்து, மோவாய்க்கட்டையைக் கீழேவைத்து, தேளின் கொடுக்குப்போன்றதாக இரண்டுபாதங்களையும் கிரசின்பேரில் வைத்தல்.

குப்திகம்.

பாதங்களை மூலத்தில் மாரிவைத்து திரியக்[மிருகத்தைப்]
பேலக் கொஞ்சம் குனிந்து முழங்காலில் தலையை வைத்துக்
கொண்டிருத்தல். இதனால் அக்னி அதிகரிக்கும்.

பாரிசு லோபாநாசனம்.

சமமானாய் பூமியில் படுத்துக்கொண்டு இரண்டு கைக
ளையும் இரண்டு விலாக்களினிடையாகிய முதுகிற்சேர்த்து
ஒன்றையொன்றோடு செவ்வையாய் பிடித்துக்கொண்டிருத்தல்

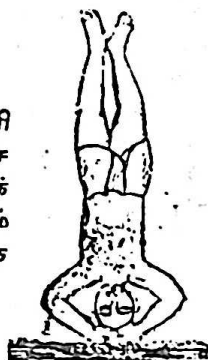
யோகாசனம்.

முழங்காலுக்குக்கீழ் யோகபட்டை
யைச்சேர்த்து இரண்டு பாதங்களையும்
பூமியில் அல்லதுதோளின்மேல்வைத்து
இரண்டு முழங்கைகளையும் தொடைக
ளுக்கு மத்தியில் வைத்து இரண்டு கை
களையும் கன்னத்திற் சேர்த்திருத்தல்
யோகாசனமெனப்படும். குதத்தைப் பர
மனால் அழுத்தி நேராக நிமிர்ந்திருத்
தலையும் யோகாசனமென்பார்கள்

கபாலாசனம்.

தலை கீழாயிருத்தலாகிய விபரீதகரணி
யைக் கபாலாசனமென்றும், அதோ முகாச
னமென்றும், கராசனமென்றும் கூறுவர்-இந்
தக் கராசனத்தால் திரேகசிரமம் நீங்கும்
இதையே விடாமலப்போசிக்க-விஷபாதை
களும் நீங்கும்.

டிட்டி பாசனம்.

கைகளை யூன்றி இரண்டு பாதங்களையும் சிரசுன்பேரில் வைத்துப் பின் பாதத்தை யுயர்த்துத் தல்.

பூர்வதனூராசனம்.

கால் விரல்களையுட்கு பூமியிலுந் திக் கடிதடங்களைப்பரடுகளில் வைத்துச் சிரசைக்கைகளாலும் இடைபை முழங்கைகளாலும் அமுர்த்தப்பிடித்துக்கொண்டு இடுப்பு சிமிர்த்திருத்தல்.

அர்ப்ப காசனம்.

இரண்டு பாதங்களையும் பூமியில்வைத்துக் கடிதடங்களை பூமியில் வைத்தாவது, வைக்காமலாவது, முழந்தாள்களின் பேரில் சிரசைவைத்து முழந்தாள்களை இரண்டுக்கைகளாலும் சுற்றி பிடித்துக்கொண்டிருத்தல்.

சாமதகனூசனம்.

துனிவிரல்களை பூமியிலுந் திமுழந்தாள்களைக் கீழன்றாமல் குதிகளை யோனியிற் பொருத்தி ஹம்சதண்டத்தின்பேரில் கைகளை யூன்றிப் புருவநடுவைப்பார்த்திருத்தல்.

கேசரியாசனம்.

பிஜத்தின் கீழ்ச் சீவனியிடத்துப் பரட்டைவைத்து முழங்கையை முழந்தாளில்வைத்து அங்குலிபை விரித்து நாகியைப் பார்த்திருத்தல்.

சோபாசிரயாசனம்.

யோகபட்டை சேர்த்திருத்தல்.

பரியங்காசனம்.

பச்சிமதான வாசனத்தைப் பரியங்கமென்பதோடு முழந்தாள்களில் கைகளை நீட்டிச் சயனித்தலையும் பரியங்காசனமென்பார். சிலர் வீராசனத்தைப் பரியங்காசனமென்று சொல்லுவார்.

பத்ராசனம்.

பிருஷ்டத்தி விரண்டு பாதங்களையும் வைத்துப் பிடரியில் இரண்டு கைகளையும் வைத்துக்காயத்தைச் சுருக்கப்பிடித்தல்.

லேளலியாசனம்.

குக்குடா சனத்திலிருந்து தலையைக்கீழே சாய்த்தல் இது திரேகத்திற்கு சிதளத்தையும் குண்டலியின் விழிப்பை யுமுண்டாக்கும்

பக்தயோனி யாசனம்.

இலிங்கமென்னும் குஹ்பமுதலியவற்றைப் பந்தித்தலாகிய யோனியாசனத்தைச் செய்து உதடுகளைச் சுட்டு விரல்களாலும், நாசித்துவாரங்களை மோதிர விரல்களாலும், நேத்திரங்களை நடுவிரல்களாலும், காதுகளைச் சுட்டுவிரல்களாலும் முடுகல்.

பேகனாசனம்.

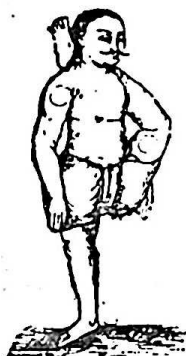
இரண்டு பாதங்களையும் தோளின்மேல் வைத்து அப் பாதங்களின்மேல் இரண்டுகைகளையும் வைத்திருத்தல்,

மகாபேகாசனம்.

சர்வாங்கங்களையும் ஆகாயத்தில் உயர்த்துதலாகிய கேசராசனம்.

பிராணாசனம்

ஒரு பாதத்தைத் தொடையிலும் மற்றொரு பாதத்தைத் தோளிலுமாகச் சேர்த்திருத்தல்.

அபாநாசனம்.

மூலத்தினின்றும் வாயுவை யெழுப்பிப் பரவச்செய்து பிரயத்தினத்தால் ஒருபாதத் தைத் தோளில்வைத்து மற்றொருபாதத்தால் அசையாமல் நிலமிசை நின்றுகொண்டிருப்பது அபாநாசனமெனப்படும்.

சமாநாசனம்.

ஒரு பாதத்தை தொடையில்தைத்து மற்றப் பாதத்தைக் குன்றுமாகிய இலிங்கத்துவாரத்தில் சேர்த்தல்.

பைரவாசனம்.

பரமேஸ்வரன்டையும் ஒன்றோடொன்று சேர்த்து நேராக நிமிர்ந்து முழந்தாள்களுக்குப் பக்கத்தில் இரண்டு கைகளையும் தண்டம்போல வைத்திருத்தல்.

மண்கோசனம்.

பரமேஸ்வரன்டினாலும் பிருஷ்டத்தைச் செவ்வையாய்முத்து முழந்தாள்களை பறிவலயவடிவமாய் வைத்துக் கைகளைப்பாதங்களில் வைத்திருத்தல்.

மார்க்கடாசனம்.

கைகளால் பாதங்களைச் செவ்வையாய்முத்தி, பாதமத்தியில் சிரசை வில்போல்வைத்து அங்குஷ்டங்களைத்திடமாகப்பிடித்துக்கொண்டிருத்தல்.

ஏகபாதாசனம்

ஒருபாதத்தை நீட்டி மற்றப்பாதத்தைக் கழுத்தின்பேரில்வைத்து இரண்டுகைகளையும் கோர்த்து அதின்மேல் வைத்துக்கொண்டிருத்தல்.

பணிந்திராசனம்.

இரண்டு கால்களையும் சுற்றிக்கொண்டு இரண்டுகைகளில் நிற்பல்.

யோகநித்திராசனம்.

கால்களால் கழுத்தைச்சுற்றிக் கைகளைப்பிண்புறமாய்க் கட்டிக்கொண்டுசெயனித்தல். இதுசுகத்தைத்தருமாசனமாம்.

சுகாசனம்.

எப்படியிருந்தால் ஸ்திரமும் சுகமு முண்டாகுமோ அப்படியிருத்தல் சுகாசனம். இதை அசுத்தன் ஆச்சிரயிக் கவேறுமென்று கிரந்தங்கள் கூறுகின்றன.

தண்டாசனம்.

உட்கார்ந்து விரல்களையும் பரடுகளையுஞ் சேர்த்து தொடைகளைக்கால் பாதமென்பவைகளைப்பூமியிற் பொருந்த நீட்டித்தண்டத்தைப்போற் சயனித்தல்.

சக்கிராசனம்.

வலதுகாற் பரட்டில் இடது தொடையையும், இடது பரட்டில் வலது தொடையையும் உடன் வைத்து நிமிர்ந்திருத்தல்.

அர்த்தாசனம்.

வீராசனமே அர்த்தாசன மென்பர்.

உ-த்கடாசனம்.

இதுவே பஹாசனம்

இரண்டு தொடைகளின் பேரிலும் இரண்டு பாதங்களையும் செவ்வையாக வைத்தல்.

பர்வதாசனம்.

மலைபோல சையாதிருத்தல்.

மேலும் - பாதபீடாசனம்-நிராலம் பம்-கிரௌஞ்ச நிஷதனம்-ஹஸ்தி நிஷதனம்-உஷ்ட்டா நிஷதனம்-பாதபந்தம் சமஜானு-விதூனம்- விசித்திரகரணி-கார் முகம்-பிண்டமயூரம் - அர்த்தசந்திரிகம் தார்ஷ்ணம்-சூலம்-கட்கம் - முத்தகரம்-மகரம்-திரிபதம்-காஷ்டம் - தானுட - ஹஸ்திகர்ணிகம்-பீமம்-சர்வதோபத்திரம் என அனேக ஆசனங்களின் பெயர்கள் மாதிரி சாஸ்திரங்களிற் காணப்படுகின்றன. முற்கூறிய ஆசனங்களை அப்படியே

சிக்குங்கால் ஒரு ஆசனத்தி லிருந்து வேறு ஆசனத்தை ஆரம்பிக்க வேண்டும். ஒரு ஆசனத்தையே மாறுவதால் அது இரண்டாசனமாகின்றது. ஆசனங்களுக்கும் சில தேகவியாதிகளை நீக்குவனவாயும் சில பிராணனைச் சுழுமுனை மார்க்கத்தில் செலுத்துவனவாயு மிருக்கின்றன.

ஆசனம் எவனா ல்ஜெயிக்கப்படுகின்றதோ அவனா ல்மூன்றுலகமும் ஜெயிக்கப்படுமென்று தரிசனோப நிஷத்தும் திரிசிக்யுப நிஷத்தும் கோஷிக்கின்றன.

பிராணாயாமம்.

யோகியானவன் ஆசனஜெயத்தைபடைந்த பிறகு இந்திரியஜயமுள்ளவனாகி, மத்தியமுள்ளதும் அதிகமில்லாததுமான பொசிப்புள்ளவனாய் ஆசானுபதேசித்த பிரகாரம் அதிக ஆவலுடனும் சந்தோஷத்துடனும் தயிரியத்துடனும் பிராணாயாமம் அப்பியாசஞ்செய்யக்கடவன். அதின் பிரயோஜனம் யாதெனில் சுவாசரூபமானவாயு சலனத்தால் மனோசலனமுண்டாகும். அந்த வாயுவு சலனம் நிற்கும்போது மனோசாஞ்சல்யமும் நின்றுவிடும். இந்த வாயுவு மனங்கள் அசைவற நின்றுவிட்டால் யோகி தீர்க்காயுசுள்ளவனாய் தேவனாகின்றான். இந்த மேலான பிரயோஜனத்திற்காகவே பிராணமென்னும் வாயுவை பிராணாயாமத்தால் நிரோதிக்கவேணும். மேலும் மனுவஷியாள் தேகத்தில் பிராணனிருக்கிறவரையில் ஜீவிககிறார்கள். அந்த பிராணனென்னும் காத்து உடலைநிக்கு ல் மரணமென்னப்படுகிறது. ஆகையால் அப்படி பிராணமென்னும்வாயுவைப்போகவொட்டாமல் பிராணாயாமமென்னும் உபாயத்தால் தடுத்தல் அவசியம் மேலும் மலங்களினால் கூடிய நாடிகள் எப்பொழுது பரிசுத்த மடைகின்றனவோ அப்பொழுது யோகி பிராண நிமோதன சமர்த்தனாகின்றான். அதற்காகவே பிராணாயாமம் அவசியம்செய்யவேணும்.

நாடி சோதனைவிதம்.

வெளிவாயுவை உள்ளுக்கிழுக்குதல்பூரகமென்றும், அப்படிக்கு உட்கொண்ட வாயுவை உள்ளே நிறுத்ததல் சும்பகமென்றும், இரதக்கும்பித்த வாயுவைவெளியில் விடுதல் இரேசகமென்றும் பிராணபாம கிரமம் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் யோகி பதமாசனத்திலிருப்பவனுமாய உச்வாச நிச்வாசங்களென்னும் பிராணவாயுவை (சந்திரனென்கிற) இடைகலையால் (இடதுமூக்கால்) பூரித்து அப்படிப்பூரித்ததை சக்தியுள்ளவரும் (உள்ளே நிறுத்தி) சும்பித்து பின்பு (சூரியனென்னும்) பிங்கலையால் (வலதுமூக்கால்) இரேசிக்கவேணும் மறுபடியும் இடைகலையால் (இரேசிக்கவேணும்) வாயுவை மெள்ள வெளியில் விடவேணும்.

இன்னும் சந்திர சூரிய நாடிகளில் எந்த நாடியால் இரேசிக்கப்படுகிறதோ அந்தநாடியாலேயே பூரித்து தேககம்பமும் வேர்வையும் உண்டாகும் வரையில் அதிககஷ்டத்துடன் சும்பித்து அப்படி பூரித்த நாடிக்கு அன்னிபமான நாடியால் அவசரப்படாமல் மெதுவாய் ரேசிக்கவேணும் இந்த அப்பிபாசத்தில் அவசரப்பட்டால் கெடுதியுண்டாகும் பூரகஞ்செய்த கலையிலேயே இரேசகம் செய்யக்கூடாது, இரேசகஞ்செய்த கலையினாலேயே பூரகஞ்செய்யவேண்டியதை கவனிக்கக்கூடாது. இப்படி சந்திரகலையினால் பூரித்து சும்பித்து சூரியகலையினால் இரேசிக்கவேணும். பின்பு சூரியகலையினால் பூரித்து சும்பித்து சந்திரகலையினால் இரேசிக்கவேணும். இப்படி சூரியசந்திர நாடிகளின் அப்பிபாசத்தை நாளுக்குநாள் அதிகப்படுத்தவேணும் இதனால் யோகாபியாசிகளின் நாடிகள் மூன்றுமாதங்களில் சுத்தமாகின்றன.

பிராணபாமஞ் செய்யவேண்டிய

காலபரிமாணங்கள்.

அருணோதயம், மத்தியானம், சாயங்காலம் அர்த்த ராத்திரி நான்குகாலங்களிலும், முறைக்கு என்பது பிராண

யாமங்களாக தினந்தோறும் முன்னூற்றிருபது பிராணயாமங்கள் செய்யவேண்டும். அசகத்தர்கள் முன்றுமுறை செய்யலாம். இப்படிக்கி ஹடயோக பிரதீபிகையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் யோக சந்திரிகையில் காலையில் 10-மத்தியானம் 10- சாயங்காலம் 20-அர்த்தராத்திரியில் 20-ஆக பிராணயாமம் செய்யச்சொல்லி இருக்கிறது.

யோக சிந்தாமணியில் நித்திரை செய்வான் தன் சுவாசம் எவ்வளவு நேரம்போய் திரும்புகிறதோ அது பிராணயாம யாத்நிரகாலமாம். அப்படி 12½ சுவாசகாலம் பிராணயாமகாலமாகும். மேலும் சகல போகங்களிலும் பிராணயாமம் முக்யமாம். அது சித்திக்குமாசில் பிரத்தியாகார முதலியன சித்திக்கும். ஆகையால் வாஸ்தவமாக பிராணயாமமே பிரத்தியாகார முதலிய வசனங்களாற் சொல்லப்படுகிறது. இப்படிக்கி கிரந்தார்த்தரத்தில் பிராணயாமமே அப்பியாச கிரமத்தால் அபிவிருத்தியாகி பிரத்தியாகார தியானதாரண சமாதிகளென்று சொல்லப்படுகின்றது என்று காணலாம்.

பத்தியம்.

பிராணயாம அப்பியாசஞ் செய்யுங்காலத்தில் பால் நெய் முதலிய சாத்திக ஆஹாரஞ்செய்யவேண்டும், அந்த அப்பியாசந் திடமான பிறகு இந்த ஆஹார சிபமனம் வேண்டியதில்லை.

பலன்கள்.

ஆசான் சன்னிதானத்தில் யுக்தமாய்ச் செய்யப்பட்ட பிராணயாமத்தால் சகலரோகங்களும் நிவாரணமாகும். சுவயுக்தியாய் தானுய்செய்யும் பிராணயாமத்தால் அனேக ரோகங்களுண்டாகும். அந்த ரோகங்களின் விவரம்.

விக்சல், சுவாசம், காசம், தலைவலி, காதுவலி, கண்வலி, இப்படிக்கு அனந்த ரோகங்கள் வாயுவின் பிரகோபத்தாலுண்டாகும்.

இரேசக பூகங்களில்லாமல் கேவலம் கும்பகம் மாத்திரஞ் சித்திக்குமாயின் அந்த யோகிக்கு மூன்றுலகத்திலும் அடையதற் கரியதொன்றுமில்லை.

ஹடயோக இராஜயோகங்கள் ஒன்றுக்கொன்று சகாயம் ஒன்றில்லாமல் மற்றொன்று சித்திக்காது. ஆகையால் இராஜயோகம் சித்திக்கும்வரையில் ஹடயோக ராஜயோகங்கள் அப்பியசிக்கவேண்டும்.

பிரத்தியாஹாரம்.

மனது-புத்தி-சித்தம் - அகங்காரமென்னும் அந்தக்கரணசதுஷ்டயங்களும். சுரோத்திரம்-தவக்கு-சக்ஷு-ஜிஹ்வை ஆக்கிருணம்-வாக்ஞ-ஹகமதம்-பாயு-குஹ்யம்-என்று யுகார்க் மேந்திரியங்களும். ஆகபதினான்கு இந்திரியங்கள். தங்கள் சேஷ்டைகளில்செல்ல வொட்டாமல் சிறுத்துதல் பிரத்தியாஹாரமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அந்த இந்திரியங்களின் தொழிகள் யாதெனில்:—

மனது-சந்தேகிக்கும்-புத்தி-நிச்சயிக்கும்-சித்தம்-சலிக்கும்-அகங்காரம்-அபிமானிக்கும், இவை அந்தக்கரண சதுஷ்டய சேடைகள்.

காது-இன்பமான சப்தங்களையும்-திரேகம்-சீத-உஷ்ண கடின மெதுவு-முதலானவைகளையும், கண்-பலவிரவார்க்கு ஞடன் கூடிய ரூபங்களையும், நாக்கு-பலவித ருசிகளையும், ஆக்கிராணம், சுகந்த தூர்கந்தங்களை மோருகிறதும், வாக்ஞ-நானவித-சுபாஷை-தூர்பாஷைகளாவதும், கை-நல்லதுஷ்ட செய்கைகளைச் செய்வதும், பாதம்-கண்டபடிதிரிகிறதும், பாயு மலவிசர்ஜனம் செய்கிறதும், குஹியம்-பெண்களுடன் கூடுகிறதும், இந்த செயல்களிலிருந்து மனதை திருப்புகிறது பிரத்தியாஹார மென்னப்படும் அதாவது-சாதாரணமாய் விஷயங்களில் செல்லுகிற இந்திரியங்களை பலாத்காரமாய் திருப்பதல்.

தியானம்.

தியானம்-சகுணமென்றும் நிர்க்குணமென்றும் இரு வகைப்படும்.

சகுணதியானமாவது புராணதிகளில் பலவாராய் சொல்லியிருக்கும் ஹரிஹராதீழ்த்திகளை மனதில் செவ்வையாக பாவித்து மனதினாலே பத்திரபுஷ்ப பலாதிரவிபங்களை கல்பித்து தூபநீபாதி ஷோடசோபசாரங்கள்செய்து தியானித்தலாம்.

நிர்குண தியானமாவது விதிபிரகாரம் பத்மாசனத்தில் உட்கார்ந்து நேத்திரங்களைமூடி ஸ்தூல சூக்ஷ்மகாரண சரீரங்களையும், பதிரான்கு இந்திரியங்களையும், தசவித பிராணங்களையும் திரிசியங்களென்றும், அந்த திரேஹேந்திரிய பிராணங்கள் தானல்லவென்றும் இவைகளைபார்க்கும் சாக்ஷியும், அந்த சாக்ஷியை நானென்னும் விருத்தியும் திருசியமானபடியால் அந்த விருத்தியை பார்க்கும் சாக்ஷி தானென்றும், மாயாகல்பிதங்களான விஜாதியங்களென்றும் பகீர்திருசியங்களையும் சஜாதியங்களான அந்தாதிருசியங்களையும், அந்த இருவகை திருச்சியங்களுக்குமே சாக்ஷிதானென்றும் மனோவிருத்தியைப்போக்கி வியத்திய கியானஞ்ஞாதகண்ட சுவரூபமாகியெல்லாதிருச்சியங்களாகிய ஒன்றான பிரமம்தானென்றும் மனோ திருடமுண்டாகும் வரையில் நிர்விகல்ப பிரம்ம நிஷ்டையுடைத்தாயிருத்தல் நிர்குணதியானமென்னப்படும்.

தாரணை.

மூலதார, ஸ்வாதீஷ்டான, மனீபூரக, அனாஹத, விசுத்த, ஆரோப, மென்னும் ஷடாதார கமலங்களில் அவைகளுக்கு அதிதேவதைகளாகிய கணபதி பிர்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன் ஈசுவரன், சதாசிவன், இவர்களை அந்தந்த கமலங்களில் தியானித்துமனதைசெவ்வையாய் நிறுத்துத்தாரணையாகும்.

மேலும் ஹடயோக ப்ரதிபிகையில்.

“பிராணபாமத்தால் வாயுவையும் - பிரத்தியாஹாரத் தால் இந்திரியத்தையும், வசப்படுத்தி அதன்பின் சுயாசிரிய மான சகுண மல்லது நிர்க்குண) பிரமத்தில் சித்தத்தின் எதிர்த்தன்மையைச்செய்யவேணும்” இது தாரணை விஷ்ணு புராணத்தில் சொல்லப்பட்டது.

“யோக சாம்பிராஜியத்தை (இராஜயோகமுடைமையை) விரும்பியவனால் சகல (பாகியாந்தர விஷயங்களின்) சிந்தை களைவிட்டு சால்தான (ஏகாக்கிர) மாகிய சித்தத்தால் நாத மே அனுஷ்டிக்கத்தக்கது” தாரணை.

“ஆத்மாவீனிடத்தில் இந்திரியங்களோடு மனதைச்சேர் த்தல்” தாரணையாகும்.

ஸ மாத்ரி.

இந்த சமாதியில் அனந்த விதங்களுண்டு அவைகளில் சிலவற்றை இவ்விடத்தில் விவரிக்கப்படும்.

1. காண்பான் காக்கி காணப்படும் பொருளென்றும் திருபு டியில்லாத பரமானந்த சொரூபசுத்த சைதன்னியவடிவமாய் ஜீவபாவணையற்றதாய் தானாய்விளங்கு மவஸ்தை சமாதியென் னப்படும்.

2. சித்தியமும், எல்லாவற்றினுமுள்ளதும் தோஷரகித மானதும், கூடஸ்தமுமாகிய ஆத்மா ஒன்றாயிருந்துகொண்டு மாயாமயக்கத்தால் பேதப்படுகின்றது. சொரூப (வாஸ்தவ) மாக பேதப்படுகிறதில்லை. ஆகையால் அத்வைதமொன்றே யுள்ளது. பிரபஞ்சமுமில்லை. சமூசாரமுமில்லை. எப்படி ஆகா யமொன்றே கடாகாயம் மடாகாயமென்னப்படுகிறதோ அது போல, ஆத்மாவொன்றே பிராந்தர்களால் ஜீவாத்மா பரமாத் மாவென, இரண்டிவகையாக சொல்லப்படுகின்றது. நான் தே கமல்லன் பிராணனல்லன் இந்திரியங்களல்லன் சாக்ஷிசுரூப மாயிருத்தலால் கேவல சிவமேயான் என்னும் புத்தியெது வோ, அதுவே அங்கேசமாதி யென்னப்படுகிறது.

3. தியானிக்கிறவன், தியானமென்னும் இரண்டையும் விட்டு காற்றில்லாத விடத்திலுள்ள திபம்போல தியானிக்கப்படும் பொருள் ஒன்றைமாதிரம் விஷயம்செய்யும் சித்தம் சமாதி யென்னப்படும்.

நாமேன பரபிரமம், பரபிரமமே நானென்னும் நிலை சர்வ விருத்தி நீரேரதமாகிய சமாதியென்னப்படும். செவ்வையாக தியானத்தை மறந்தலும் சமாதியாமே ப்ரபாக்ருனிபம், மன சத்தியம், புத்திசூனியம், சீராமயமும்சர்வசூனியமுமாகிய நிராயாசம். சமாதியென்னப்படும், இன்னும் சில விதங்களுண்டு.

ஸமாதியுத்தனானயோகி காலனால் விழுங்கப்படமாட்டான். சுபாசுப கர்மங்களால் பாதிக்கப்படமாட்டான் ஜனனமா ணாதிகளால் துக்கப்படமாட்டான், அன்னிபர் தன்னாலேயும் மந்திராதிகளாலேயும் சாதிக்கப்படமாட்டான், சமாதியுத்தனானயோகி, சீதோஷணங்களையும், சுததுக்கங்களையும், மானாபி பானங்களையும் அறியமாட்டான்.

ஸமாதியோகி கூடியயோகி ஆயுதங்களால் கொல்லப்படமாட்டான், ஜெயிக்கப்படமாட்டான், மந்திர தந்திரங்களாலும் வசிகரப்படமாட்டான்.

முன்குறித்திருந்த நிர்குண பஞ்சதசயோகங்களின் விவரம், இதையே கிரந்தாந்திரத்தில், உபரதிக்கு அக்கங்க ளென்று சொல்லப்படிருக்குரது ஆனால் இதில் யமத்தைவிட்டு லக்ஷியத்தை சேர்த்திருக்கிறது.

யமம்:—பஞ்சபூதங்கள், சரீரதிரயங்கள், என்னும் பாகிய திருசியங்களும், பதினான்கு இந்திரியங்கள். பத்து பிராணங்கள், என்று அந்தர் திருசியங்களும், பரபிரமமே யென்றும் அதுதானென்றும், விகல்பமற்றிருப்பது.

நியமம்:—காணப்படுகிற திருசியங்கள் ஸமஸ்தமும் நானல்லவென்றும், ஸர்வசாக்ஷியாகிய பரமாத்மா நானே யென்பது.

த்யாகம்:—தனக்கன்னியமாய் தோன்றுகிற திருசியங்களை விடுதல்.

மேளனம்:—செவியால் கேழ்ச் சப்பநிம் வார்த்தைகளில் மனதை செலுத்தாமலிருப்பதும் சங்கல்பங்களில்லாமலிருப்பதுவே.

தேசம்:—ஸத் குருவினுடைய உபதேசமேதேசம், திரி கூடஸ்தானத்தில் லக்ஷிபந்தப்பமாசிருப்பது நிர்ஜன ஸ்தலமென்றும், ஏகாந்த ஸ்தலமென்றும், தேசமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

காலம்:—என்பது பிரமகாலம், ஆதிகாலம், ஆனாதிகாலம் என்று மூன்றுவகைப்படும்.

ஆஸனம்:—தேகவிசனத்தைவிட்டு பிரமானந்தமானதே ஸுகாசனமாம்.

மூலபந்தம்:—தத்துவபிரதானமாகிய பரமாத்மாவேயாகும்.

தேஹசாமியம்:—ஸகலநதிகளும் சமுத்திரத்தில் கலந்திருப்பதுபோல் தேகத்திலிருந்திரியங்கள் கலந்து லபப்பட்டு தானே பிரம்மென்றிருப்பது.

த்ருக்ஸ்திதி:—ஜிதெத்திரியனப், சிதாகாசத்தில் கண்ணைத்திறந்து சாம்பலிமுத்திரையாற் பரத்தைக்காண்பதாம். இதைச்சகா கண்ணுற்றிருப்பதே லக்ஷியம் மென்னப்படும்.

பிரானுபாமம்:—அந்தர் பஹிர் திருசியாதிகளை யெப்பொழுதுந்தானல்லவென்று தன்னைத்தான் பார்ப்பது.

ப்ரத்தியாஸாரம்:—சத்தியம் அஸத்தியம் பிரக்ருதி, விஷயம், மூன்றுவகைகள், நிஜமாய் பரமாத்மா ரூபமென்று நிச்சயித்திருப்பது.

த்யானம்:—தேஹேத்திரியங்களும், திரிசியங்களும், நானல்லவென்றும், நானேதிரிகளென்றும் எப்பொழுதும் தன்னைத்தான் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதேயாம்,

தாரணை:—மேலே சொன்ன த்யானத்திலுறுதியாய் நிற்பல்.

ஸமாதி:—ஜாக்கிரம், சொப்பனம், ஸுஷுப்திகளின் தோற்றப்படுகிற போக யாக்கிய, நடக்கை, உபயோகவஸ்து யொழுதலானவைகளெல்லாம் பரமாத்மாவென்றே. (அது தானேயென்று தன்னைத்தான்) ஸதாகாலந்தரிசித்துக்கொண்டிருப்பது.

மேலே யுதகரித்த டஞ்சதச யோசங்கள், சீதாரா பஞ்சநேய சம்வாதசருக்கத்தில் சொல்லியபடி, இதுவே இன்னும் விரிவாய் இத்தரபோக கிரந்தங்களிற்பார்க்கலாம், இராஜயோசத்திற்கு மேலே சொன்னபதினைந்தும் அங்கங்களாகும், இவைகளை அட்பியசிப்பவன் இராஜயோகியாவதற்கு யாதொரு சந்தேகமிராது, மனம் விரிவது சம்சாரதுக்கமும் மனம் ஒடுக்குவது போக்யமுமேன்றுலேதவசனம்கூறும், பெரியோர்சம் மதமுமாயை யால் அப்படி அந்தமனம் குவிந்து பரமானந்தசுகமடைவதற்சேபிரானுயாமாத்ஹுடைய இராஜயோசங்கள் சொல்லப்பட்டன, அதுமிகவும் பிரயாசையான போதிலும் கஷ்டப்பட்டே சாதிக்கவேணும்சம்மாதிகடைக்குமோ சொனாசனை பாதம் என்று சைவசமயிகள் சொல்லுகிற பிரசாரம் ஈஷணதிரயங்களென்னும் மண், டெண், பொருளாசைகளை அடிபோடே சுட்டுதள்ளிவிட்டு, பரிசுத்த மனதுடன் ஆசானையடுத்து அவருடைய அருள்பெற்று ஞானபோதானந்தனாகவேணும், அப்படிக் கிசசெய்வதைவிட்டு ஆசைவலைக்குள்ளாகப்பட்ட மதிஸ்நனுக்கு மிகவும் புகழ்த் தக்கது. ஷே அததுவிதானந்தம் வபிக்கமாட்டாது ருத்ருக்ஷபூனைப்போலொத்த வேஷதாரிகளுக்கெப்படிக்கிடையும். முடவன் கொட்புத்தேனை யெப்படி ஆசையடையலாம்?

அஞ்ஞான துக்கங்களென்னும் கிளைகள் இலைகளுடைய பெரிதான விருக்ஷத்தை சாதன சதஷ்ட்டய உபாயத்தினால் அதினுச்சியிலிருக்கும்பிரஹ்மானந்தமென்னுந்தேனை அனுபவிப்பான். அவனுக்குத் திரமை என்னும் பக்தி வைராக்கிய ஞானமில்லாதவன் ஏங்கி அழுதுக்கொண்டு சம்சாரமென்னும் படுகுழியில் விழுந்து அதோ கதியடைய வேணும், இப்பொழுது உற்றுப்பார்க்கபண்டிதாரும் பாமராரும்ஒரேவிதமாக விருக்கின்றார்கள். பண்டிதர்களென்பவர்கள் உபதேசங்

களுக்குமாதிரம் உயர்ந்தவர்களாயிருக்கின்றார்களே யொழிய ஞானத்தை அனுஷ்டித்து காண்பிக்குமவர்களா யில்லை. படித்தவர்களே பாச வலையிலகப்பட்டுக்கொண்டு முழிக்கிற தாயிருந்தால், படியாத பாம்பாள் சங்கதி சொல்வானென் அது தண்ட பூபதியாயத்தோடொக்கும் ஆகையால் புத்தி மான்களானவர்கள், வாஸ்தவத்தில் பாபதாருசம்மந்தமற்ற, பெண்டுபிள்ளைகள் விஷபத்தில் மிகுதி ஆவல்கொண்டு அதிக கஷ்டப்பட்டிட்டு. அல்பர்ணிடத்திலடிமைசெய்து அசத்திபங்கள் பேசி அர்தசம்பாதிபம் செய்யும் விஷபத்தில் பரிமமனோகாய பிரயாசங்களில் பத்திலொருபங்கு, நாம்பார் எப்படியிருந்தோம், என்னமாவோமென்று, விசாரணைசெய்ய ஏன் பிரயாசைப்படக்கூடாது. பெரியோர்கள் ஏன் வேதாந்த கிரந்தங்களைமுதியிருந்தார்கள், அதையாவது பார்ப்போமென்றாவது ஏன் கொஞ்சம் நினைக்கக்கூடாது, அநஸமாதாய் சாகிறவனுக்கு ஆசைகளேன், ஆகையால் இருப்பது பொய்யென்று இல்லரத்தை விட்டு ஆசானருள்பெற்று ஆனந்தமடைதல் கர்த்தவ்யம்,

யோகமென்பது ஜன்மத்தைப் போக்கப்பட்டதும், அஞ்ஞானமென்கிற இருட்டுக்குச் சந்திரனைப்போலப் பிரகாசிப்பதும், தேவதைகளாலே ஸ்தோத்திரஞ் செய்யப்பட்டதும், விஸ்தாரமாகிய ஜனனாதிகளை ஹதஞ்செய்யும் விவேகத்தைக்கொடுக்கப்பட்டதுமாகிய யோகசாஸ்திரம்.

வேதாந்தமென்னும் வழியில் நடப்பதை முன்னம் அறிந்துகொள்ளாமல், விவேகிகள் சிலர் சில வேதாந்த போதமாகிய வார்த்தைகளை யுக்திசெய்து தாம் மஹா சாந்தமுடையவர்களைப்போல் வாதஞ் செய்வார்கள்; அதனாலென்ன பிரயோஜனம். வேடிக்கையான வார்த்தைகளில் சில கற்றுக்கொண்டும் பாடிக்கொண்டு மிருந்தால் அதனால் பிரம்மாநுபவஞ் சித்திக்குமா? அவுஷதங்களினுடைய பெருமையும் சரக்குகளின் பேர்களையும் விசேஷமாகப் பிரஸ்தாபஞ் செய்தால் அதனால் விபாதி நிவர்த்தியாகுமா? பலவிதமான அன்னங்களை விவரித்துச் சொல்லிக்கொண்டால் பசி தீருமா? அது போல் விருதாவாதந்தால் பயனுண்டோ? இல்லை.

யோகாப்பிரயாசத்தால் ராகாதி துர்க்குணங்கள் நசிக்கும். ஆகையால், மனோலயத்தினால் காணப்பட்ட பிரம்மபதத்தைக் கண்டு கொள்வதற் கவசியமான யோகாப்பிரயாசம் வேண்டியது.

தாரகமென்பது, சித்த சுத்தியேயாம்.

சாங்கியமென்பது, ஞானமாகிய ஆத்மாவையும் அனாத்மாவையும் தெரிந்துகொள்ளல்.

அமரஸ்கமென்பது, பிரம்மஞானத்துக்காதாரமானது ஆதலால் அதனை முதலிற் றெரிந்துகொள்ளவேண்டியது.

முதலில் யோகமாவது, சுருதி—“அதிஸர்வத்திர வர்ஜயேத்” என்கும் ஞாயத்தால் மிதமாகிய போஜனமும் நித்திரை சஞ்சாரமும் குருகாக்கிய பிரகாரம் யுக்தபதார்த்த பத்தியஞ் செய்துகொண்டு விஜனபூமியில் சமமான இடத்தில் பத்மாசனமொன்று செய்து இந்திரிய நிக்கிரஸனயத் தன் குருவினால் தர்ப்பைபயைப்பரப்பித் தரப்பட்ட முத்திரையை வைத்துக்கொண்டு உபதேசமந்திரத் தியானத்துடன் இரண்டுசாமம் அப்பிரயாசஞ் செய்யவேண்டியது.

பஞ்ச முத்திரைகளாவன-(1) கேசரி, (2) பூசரி (3) மத்யம், (4) ஷண்முகி, (5) சாம்பவி என ஆமுத்திரைகள். [5]

1-வது. கேசரி முத்திரையாவது, நேத்திரத்தைத் திறந்தாவிட முடியாவிடும் திருஷ்டி தப்டாம லிரண்டு புருவமத்தியில் ஷ்ஷிடம்வைத்துப் பார்ப்பது அந்தர்ஷ்ஷியமாகும்.

2-வது. பூசரி முத்திரையாவது, நேத்திரங்க ளையாமல் பூக்கின் துளிடைப்பார்ப்பது. இதவும் அந்தர்ஷ்ஷியமாகும்.

3-வது. மத்யமாவது, நேத்திரங்களைமூடி நாசிகாமத்தியில் திருஷ்டிவைத்து நடுநெற்றிடைப் பார்ப்பதுமத்திய ஷ்ஷியம்.

4-வது ஷண்முகி முத்திரையாவது, இரண்டு கையாலும் கண்ணிரண்டும் நாசித்துவாரங்கண்ணிரண்டும் வாயும் செவிசளிபண்டும் மூடி டகர்ஷ்ஷியம் வைத்துப்பார்ப்பது; இந்த

அப்பியாசத்தில் மனதும் நேத்திரமும் அந்தர்முகமாக்கி நாதபிந்து கலைகளை ஸ்வரூபவஞ் செய்வது.

5-வது. சாம்பவிழுத்திரையாவது, நேத்திரங்களைத்திறந்து தசப்பிராணன்களையும் பதினான்கு இந்திரியங்களையும் ஜயித்து சிதாகாசத்தில் லக்ஷியம்வைத்துப்பார்ப்பது சாம்பவிழுத்திரையாகும்.

இவ்விதமாகப் பார்க்கும்போது சிதாகாச ஸ்தானத்திலிருந்து ஹிருதயாகாசத்தில் சுரோத்திரத் துவாரங்களில் முன்னங்காணப்பட்டுப் பின்பு ஹிருதய வீதியில்.

நாதம் பிந்து களை என்று சொல்லப்பட்ட ஒங்கார சப்தம் பேதமாய் ஒலிக்குப்; நாதமானது பத்துவிதமாகச் சப்திக்கும்; அதற்குமேல் துரியமென்பதைச் சொல்வோம்.

(1) சிணியென்றும், (2) சிணிசிணியென்றும், (3) கண்டா சப்தமும், (4) சங்கநாதமும், (5) வீணைசப்தமும், (6) தாளசப்தமும், (7) வேணுநாதமும், (8) பேரிசப்தமும், (9) மத்தளசப்தமும், (10) மேகசப்தமுமாகும்.

இவ்வாறு சப்திக்கின்ற நாதமானது அகாரமும், மகாரம்-களையென்றும் சொல்லப்படும். இதனை பிரம்மமென்று வேதாகமங்களில் சொல்லப்படும்.

அதில் பிந்து வென்பது புத்தி; ஸ்தூலதேஹபிராணவாயுக்களின்சப்தமேபிரணவம்; ஆத்துமபிரதிபிம்பமே களை என்று சொல்லப்படும்.

ஸ்ருதிகள் அ-இதி பகவதோ நாராயண: என்றும், மேலும் அகாரத்துக்குப் பகவனாகிய ப்ரமத்தையே விசேஷமாயும், ஸ்ருதிகளில் சொல்லுகின்றன.

அகாரம்-உகாரம்-மகாரம் இந்த மூன்றும் சேர்ந்து பிரணவமாயிற்று. இதுவே சகலபிரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி லய ஹேதுவாய் ப்ரம்மஸ்வரூப ஒங்காரமாகி அநாஹத சக்கரத்தில் சப்தித்துக்கொண்டிருக்கும்; இந்த பிரணவம் ருக்கு, யஜுர், ஸாம மென்னும் மூன்று வேதங்களால் மூன்றுவிபா

ஹ்ருதி பிறந்து அந்த முன்று வியாஹ்ருதியில் அகர உகார மகாரமென்னும் முன்றகூரங்கள் பிறந்து ஒங்காரமாயிற்று.

அதனால் அகாரத்துக்கு உகாரம் ஏவார்த்ததத்தால் பர ப் பிரம்மமே ஜீவனாகுமென்றும்.

உகாரம் சதுர்த்தியினால் பிரம்மத்துக்கே ஜீவனென்றும் புருஷகாரத்தால் ஜீவனைப் பரமாத்மாவில் சேர்க்கப்படுகிறது. இன்னும் அந்த உகாரமே பிரக்ஞாதி பிரத்திபகாத்து மாவை ஐக்கியஞ் செய்துகொள்ளுவதால் பிரணவமாயிற்று.

இப்படிப்பட்ட நாதமுத்திரையினுற் பார்க்கையில் முன்னம் ஐந்து ஆகாசங்கள் காணப்படும்.

ஐந்து ஆகாசங்களின் லக்ஷணம்-அவை கண்கொண்ட தூரம் காணப்படும். அதாவது,

1-வது. குணரஹிதாகாசம்-குணமில்லாமல் யாதென்றும் தோற்றமல் ஒன்றும் ஒப்பிடக்கூடாததாய் ஒன்று மில்லாததாய்க் காணப்படும்.

2-வது அந்தகாராகாசம்-அதிக இருட்டாகக் காணப்படும்.

3-வது. மஹாகாசம்-பிரளயகால அக்கினியைப்போலப் பிரகாசிக்கும்.

4-வது. தத்வாகாசம்-அநேகமான விசித்திரமாகிய வெளிச்சமாகத்தோற்றும்; பஞ்சவர்ணங்களாகவுங் காணப்படும்.

5-வது. சூரியாகாசம்-ஆயிரங்கோடி சூரியப்பிரகாசமாகக்காணப்படும்.

மேற்சொல்லிய ஐந்துவித ஆகாசங்களின் தோற்றங்களான பின் பஞ்சாகாசங்களிலும் நகூத்திரங்களைப்போலவும் வச்சிரங்களைப்போலவும் சித்தலைகள் காணப்படும்.

முன்சொல்லிய தசநாதங்களுடன் வீணாதண்ட தந்திகளைப்போல் ஹிருதயாகாசத்தி விருந்து திரிகூடஸ்தானத்திற் பிரவேசமாய் ஸுஷும்னஸ்தானத்தில் முன்சொன்ன மண்டலங்கள் கோடிசூர்ப்பிரகாசமாய்ப் பின் ஹிரண்மய

மண்டலங்காணும்; அந்த ஹிரண்யமண்டலம் மின்னலைப் போல வாக்கினுற் சொல்வதற்கும் பார்ப்பதற்குங் கூடாததாய் ஆபோத்பாதிபென்னும் பிரகாசங்காணப்படும்.

இப்படிப்பட்ட சித்தலைகளைத் தரிசித்தால் சமஸ்தபாபங்களும், வாசனாசிகளும் மிஸ்ரகர்மங்களு மடங்கும், ஆகையால் முழுக்ஷுக்களானவர்கள் வேதாந்த சாஸ்திரங்கள் தவிரவேறே விசாரணைபிலகப்படாமலிருப்பது உத்தமம்.

பிராணனுக்குத் தேவதை விசிஷ்டகன். அபாணனுக்குத் தேவதை விசுவகர்த்தா. உதானனுக்குத் தேவதை பிரமன். வியாணனுக்குத் தேவதை விஸ்வபோனி. சமானனுக்குத் தேவதை யமன். இந்த அநிதேவதைகளரசாக்ஷி செய்வார்கள்.

பிராணவாயு உஸ்வாஸம். அபாணவாயு நிஸ்வாஸம். உதானவாயு வாக்கு. வியாணவாயு அன்னங்கொள்ளும். சமானவாயு அன்னரஸாதிகளைப் பாகஞ்செய்யும்.

நாகவாயு வாந்திபண்ணும். கர்மவாயு நேத்திரங்களை விழிக்கச்செய்யும்.

கிருகரவாயு தும்மச்செய்யும். தேவதத்தவாயு கொட்டாவி விடச்செய்யும்.

தனஞ்ஜபவாயு ஸர்வதேகத்திலும் வியாபித்து விஜ்ஞம் பிக்கச் செய்யும். அல்லது வீங்கச்செய்யும்.

உதானவாயு ஸ்தானாதிபத்திபம் யாவை பெனில், தாள்வாய் - உண்ணுக்கு - நா - உதறி - மூக்கு - கண்டம் - பற்கள் - சிரசு இவை பெட்டும் ஸ்தானமாகும்.

ஹ்ர,ஸம், என்னும் இரண்டக்ஷரங்களில் முகலாவது ஹகாரம் பரமத்துமா வெனப்படும். 2-வது ஸகாரமென்பது மூலப்பிரகிருதி, அந்த ஸகாரத்துடன் மாயை பென்னும் பித்து சேர்க்க ஹகாரத்துடன் சேர்ந்து ஆத்மா வாயிற்று.

ஸமஸ்த பூதங்களிலும் ஹ்ர, ஸம் கலந்துகொண்டு பிராணவாயு ஹிருதய ஸ்தானத்தி லிருந்து புறப்பட்டு வெளியிற் பன்னிரண்டங்கலப் பிரமாணம் உஸ்வாச ரூபமாய் ரேசகமாகும்.

அப்படி ரேசகமான வாயு அரை நிமிஷம் வெளியில் வயிக்கும்; அதற்கு பற்றிக்கும்பகமென்றும் பெயர்பெறும்

அந்த பிராணவாயு உள்ளேபோனால் பூரகமென்றும், உள்ளே நின்றால் அந்தரகும்பகமென்றும் பெயர் பெறும்.

பூரகமென்னும்நிஸ்வாஸத்தால் ஹகாரமென்னும் அக்ஷரத்தைக்கூட்டக் குடும்பகமாகும்; பின்னும் அந்த ஹகாரத்துடன் பிந்துவைக் கூட்டி ஸகாரமென்னும் அக்ஷரத்தை உஸ்வாஸத்தால் ரேசகஞ் செய்யவேண்டும்.

பூரகமென்னும் நிஸ்வாஸத்தால் ஹகாரமென்னும் அக்ஷரத்தைக் கூட்டக் குடும்பகமாகும்; பின்னும் அந்த ஹகாரத்துடன் பிந்துவைக் கூட்டி ஸகாரமென்னும் அக்ஷரத்தை உஸ்வாஸத்தால் ரேசகஞ் செய்யவேண்டும்.

இவ்விதமாக மனமும் வாயுவும் கூடி ஷடாதார கமலங்களிலெப்போது மெங்கும் நிற்காமல்-ஹம்-ஸம்(21,600) தரம்நாள 1-க்கு சஞ்சாரஞ் செய்துகொண்டிருக்கும்.

ஆகையால் இந்த ஹம்-ஸம் ஸகல இந்திரியத்துடன் கூடிய சரீரத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டு இரண்டுசெவியும் இரண்டுகண்ணும் இரண்டுநாசியும் ஒருவாயும் குதம் ஒன்றும் உபஸ்தம் ஒன்றும் ஆக ஒன்பது த்வாரங்களுள்ள (ஒன்பது வாசல்) தேஹமென்னும் பட்டணத்தில்-ஹம்-ஸம் வாஸமாயிருக்கும்.

இவ்விதமாய் ஒன்பது வாயில்களுள்ள வீட்டில் அகப்பட்டு வெளிப்படு முபாயந்தெரியாமல் ஆத்மாவென்னும்-ஹம் ஸமானது இன்னமும். கிழக்குத் திக்கிலிருக்கும் இதழில் திரிந்தால் அப்பொழுது புண்ணியமும் ஆகாராதி விஷயங்களில் புத்திவியாபகமும், அக்கினிமூலயிதழில் வியாபித்தால் நித்திரையும் தாமச குணமும், தெற்குத்திக்கிதழில் கபடபுத்தியும், நிருதிமூலயிதழில் பாபபுத்தியும், மேற்குத்திக்கிதழில் வினாயாட்டுபுத்தியும், வாயுமூல யிதழில் பிரயாணபுத்தியும், வடக்குத்திக்கிதழில் ஸ்திரீஸங்கமப் பிரியமும், ஈசான்ய மூலயிதழில் தானஞ்செய்யந் தர்மசிந்தையும், பத்மமத்தியில் வை

ராக்கியபுத்தியும், கேஸரங்களில் ஐரக்கிரதையும், பத்மத்தின
டியில் சொப்பனமும், நாளத்திஸ்ஸுஷுப்தியுமாக நடக்கும்.

இப்படி ஆத்மாவும் ஜீவனும் ஒன்றாய் ஸோஹமென்னு
ம் ஸுத்தஹம்ஸ மாசிய ஒன்பது வாசல்களுள்ள வீட்டிற்கு
ச்சமானமான கூண்டிற் புகுந்து அவித்தையுடன் கலந்திருப்
பதனால் வெளியிற் புறப்படக்கூடாமல் மனமென்னும் அநா
ஹத கமலத்தின் ஆயிர மிதழில் எப்பொழுதும் சுற்றிக்கொ
ண்டே யிருக்கும்.

இப்படியாக ஹம்ஸம் சுற்றிக்கொண்டேயிருக்க ஸமா
தியிலிருந்தால் ப்ருமத்தியஸ்தானமென்னும் ஆகாசத்தில் இர
த்தினம்போல் சித்தகளை பிரகாசிக்கும்; அஃ தெப்படியெனில்,
சித்தகளையென்னும் பெயருடைய சூரியன் உதயமானான். அப்
பொழுது ஆதாராதி ஆறுகமலங்களும் மலர்ந்தன. காமக்கு
ரோதமுதலான அரிஷ்டவர்க்க மென்னும் அல்லிமலர்கள்
குவிந்தன. ஜீவஸமுஹ மென்னுங் குயில்கள் மனோரம்யமாக
ப்பாடத்தொடங்கின.

அப்பொழுது தான் இவ்விதமான ஆச்சரியத்தால் விழி
த்துக்கொண்டு குரு ஸ்தோத்திரஞ்செய்து மானசபூஜாவிதா
யகமாய் ஸநாநாதி அனுஷ்டானங்கள் செய்து ஆனந்தபாஷ்ப
மென்னும் அர்க்கியம் கொடுத்து முன்னதாய்சந்தேஹ மந்
தேஹமென்று சொல்லப்பட்ட இராக்ஷதர்களை யோட்டி அப
ரோக்ஷ விக்ஞானமென்கிற கண்களாற்பார்த்து, ஆறுதா ரகம
லங்களைப் பூஜை செய்து, தேகம் புனகாங்கித ஆனந்தமென்னும்
விருக்ஷத்தின் பழங்களைப் பறித்து நிவேதனஞ்செய்து சகியா
யிருப்பானாகில் பிரமஞ்ஞானியாவான்.

இன்னமும் பிரம்மண னென்றால் பிரம்மஞானியல்
லாது மூடத்தன்மை யுடையவர்களைப் பிரமணனென்று
சொல்லக்கூடுமா? பிரம்ம்ஸ-ஓத்ர மென்னும் பூனூல் கழுத்
திற்பறித்துக்கொண்டதனாலேயே பிரமணனாவான பிரம்ம
ணானவிஷயமாய்க் கைங்கரியங்களை செய்யப்பட்டவர்களால்
லாமல் வேறொருவரைப் பிரமணர்களென்று சொல்லக்கூடு
மா? கூடாது.

ஆகையா இவ்வுலகவிஷயாதிகள் யாவற்றையும் விலக்கி எவ்விடத்திலும் பரிசுத்தமாகிய மனதுடன் தானிருந்து வந்த சகாதிகளை அறுபவித்துக்கொண்டிருப்பவனே மஹா யோகி பென்றும் பிராமணனென்றுஞ் சொல்லப்படுவான்.

ஆகையால், பிரதிதினமும் விசேஷமாய் இரண்டுசாமம் தப்பாமல் யோகத்தை அப்பியாசஞ்செய்யப்பட்ட ஸுகுணங்களே பூஷணங்களாகவுடைய மாணக்கனுக்கு ஆறு மாதத்திற் களைகளென்னும் ஞானமுண்டாகும். முடனாபிருப்பவனுக் கொருவருட மப்பியாசஞ்செய்தா லுண்டாகும். எப்பொழுதும் மந்தபுத்தியாயிருக்கிற மாணக்கனுக்குப் பன்னிரண்டுவருடம் அப்பியாசஞ் செய்தாற்றான் ஞானோதயமாகும்.

ஆகையால், வித்துவாச்சனாகவும் கவிஸ்வரனாகவும் ஞானியாகவும் வேதார்த ஞானியாகவு மிருக்கும் உத்கமமான குருவை (அல்லது ஆசானை)த்தேடி அவருக்குதேஹசிஸ்ருஷை ஆத்மசஸ்ருஷை பாவசிஸ்ருஷை யென்னும் நான்குவிதசிஸ்ருஷைகளுஞ்செய்து அயிரிடத்தில் உபதேசம் பெற்றுக்கொண்டால் யோகியாவான்.

யோக நிருபண சங்கிரகம்,

முற்றிற்று.

மு க் தி சோ ப ன ம்.

3 - வது அத்தியாயம்.

ஞானயோகம் அல்லது இராஜயோகம்.

இதுவரையில் சொல்லிவந்த அப்யாசம் ராஜயோகங்களில் இராஜயோகத்திற்குச் சம்மந்தப்பட்டவை. கியானத்துடன் கூடிய அஷ்டாங்க யோகங்களும், நிர்குண பதினைந்து யோகங்களு முண்டு. இவை அப்பியாச யோகமென்றும் ஹட யோகத்திற்கு மூப்புலியாதிகளென்னும் இடஞ்சலுண்டாகி அதிகாரிகளல்லாதவர்களாயும் வேதாந்த சாஸ்திரங்களை கற்றுணர்ந்தவர்களான பிரமஜிக்கியாசிகளுக்கு மிகவும் வேண்டியதாயுள்ளதுமான யோகசாரத்தில் கொஞ்சம் இப்பொழுது கூறப்படுகின்றது.

மேலும் உலகத்தில் ஜீவன்முக்தி தெசையடைவதற்கு ஹட ராஜயோக சம்மந்த சதுஷ்டயங்களனேகமிருந்த போதிலும் சித்தவிருத்தி நிரோதமொன்றே முக்கியமான தென்று பெரியோர்கள் சம்மதமாகையால் அதைப்பத்தி இன்னும் சில முக்கிய கிரந்தங்களிலிருந்து போதுமானவரையிலெழுதப்படுகிறது.

ஜீவன்முக்தி பிரகாசிக்க 3-வது பிரகாணம் சித்தநிரோதம்.

மதங்கொண்டயானை அங்குசமில்லாமல் பலாத்காரமாத் திரத்தால் எப்படி வசப்படாதோ அப்படி உபாயமின்றி ஹடயோகத்தினாலேயே மனதானது வசப்படுகிற தில்லை. மனோநிக்கிரத்திற்கு ஹடமென்றும் யுக்தியென்றும் சாதனங்களிரண்டுண்டு கியானகர்மேந்திரிய நிக்கிரகங்கள் ஹடமென்றும், சாதுசங்கமம் முதலான உபாயங்களினால் இந்திரியங்களை ஜெயிப்பது யுக்தியென்னப்படும். சித்தஜயோபாயங்களனேகங்களிருந்தபோதிலும் இவைகளை ஸூதிரம்பண்ணாமல்

ஹடயோகத்தினுலேயே சித்தசுவாதீனத்திற்கு எவாள் பிரயத்
தினஞ் செய்வார்களோ அவர்கள் விளக்கவிட்டு மைப்பொ
டியினால் இருளைப்போக்குவார்களாவார்கள் என்றால் மிருது
வானயோகத்தில் மனதை சுலபமாய் வசப்படுத்துவதுபோல
ஹடயோகத்தினு லனுசூலப்படுவதில்லை.

எவர்கள் ஹடயோகத்தினால் மனோஜபத்திற்கு கஷ்ட
ப்படுவார்களோ அவாள் மதபாணைபை தாமரைக்கொடி நாரி
ன்கயற்றினால் கட்டத்துணிகிற புத்தியற்றவர்களாவார்கள்.

எரிகரும்பில்லாத நெருப்பு எப்படி ஸ்வகாரணமான
காற்றில் லயமாகின்றதோ அப்படி விருத்திகள் நசித்துநிற்கு
மனது ஸ்வகாரணமான பரமாத்மாவிலொடுங்குகின்றது.

சித்தமென்னும் விருஷம் விருத்திகளென்னப்பட்ட
கொடிகளால் சூழப்பட்டதாயிருக்கின்றது இது இரண்டு
பிரிவுக்களையுடையது. ஒன்று பிராணவாயுவின் அசைவு இர
ண்டாவது. அசக்கக்கூடாதவாசனை. வாசனையினால் பிராண
பந்தமும், பிராணபந்தத்தினால் வாசனைகளும் பிரவர்த்தி
க்கின்றன. இது சித்தபிரஜத்திற்கு பிரஜாங்குர நியாயமாகும்.
என்றாலொன்றினு லொன்று பிறந்துகொண்டிருப்பதாயா
கும். மேல் சொல்லிய இரண்டு பிரிவுக்களான பிராணபந்
தம், வாசனை. இவைகளிலொன்று நசித்தால் மற்றொன்று
உடனே நசிக்கின்றது.

கர்மானுஷ்டானங்களில் நான் செய்தேனென்றுமபிமர்
னமும் பலாபேகையற்றிருப்பதும். சம்சாரபலங்களை யோசி
க்காமலிருப்பதும், சரீர நிலையாமை அடிக்கடி விசாரித்துக்
கொண்டிருப்பதினாலும், வாசனாக்ஷயமாகின்றது.

சப்தமுதலிய விஷயங்களை நிஜமென்றும் சுகமென்றும்
நினைப்பதே சித்தமென்னப்படும். விடுவதற்குரிய துக்கங்களை
யும் பற்றுதற்குரிய சுகங்களையும் நினைப்பதை முழுதும்விட்டி
ருக்கும்பொழுது மனதுபிறப்பதில்லை.

வாசனா குணியத்தினால் மனதுவிஷயங்களை சிந்திக்காம
விருக்குமோ அப்பொழுது மேலான சாரதியையுண்டாக்கும்
அமனஸ்கமென்னும் கொள்கையுண்டானதென்று அறியவும்.

சித்தக்ஷயமில்லாதவனை பந்துமித்திர குருமுதலானவர்கள் பரமசாந்தமான மோக்ஷத்தைத்தர சந்தியுள்ளவர்களாவார்கள்.

முடிவில் சித்தநாசத்திற்கு சாதனங்கள் வேதாந்தவிசாரணை சச்சங்கம் வாசனாக்ஷயம் பிழைவாயு நீரோதம், ஆனபடியால் ஹடயோகமே மோக்ஷசாதனமென்று சொல்வதற்கில்லை.

பகவத்கீதை.

ஓ அர்ச்சுன: மனது மிகவும் சலனத்தைபுடையது அதை அடக்க மிகவும் அசாத்தியம். இதற்கு சந்தேகமில்லை. ஆனபோதிலும் அபியாசத்தினாலேயும், வைறுக்கிப்பத்தினாலேயும், மனோநிக்கிரகம் செய்யப்படும், என்றால் ஹடயோகத்தினால் நிக்கிரகஞ்செய்யக்கூடாதாகிலும். மிருத்யோகத்தால் மனதைவசப்படுத்தக்கூடும்.

மேலும், சித்தத்தை பரமாத்மாவிடத்தில் அசையாமல் நிறுத்தி விஷயாந்தரங்களை எவ்வளவாகிலும் நினைக்கக்கூடாது.

கவுட பாதாசாரியார், இப்படி நிக்கிரகிக்கப்பட சித்தமானது எப்பொழுது ஸுஷூப்தியில்லாமாகமாட்டாதோ, விஷயங்களில் விசேஷமடையாதோ, கல்பித பதார்த்தங்களினால் பிரகாசிக்கப்படாதோ அப்பொழுது பிரமஸ்வரூபமாய் சித்தம் விளங்கிற்றென்றறியவும்.

வேதாந்த பஞ்சதசி, திருப்திதீபம்.

பாமரன் பெண்முதலிய விஷய சுகங்களை யடைய அவைகளை எப்பொழுதும் நினைப்பதுபோல முழுக்ஷுவானவன் போக்தராகிய ஆத்துமா விஷயத்தில் ரொம்பவும் சிந்திக்கிறவனாகின்றான்.

மேலும் பிரதிவாதிசனிலெல்ல இச்சைமோண்டென் கா
வியாலங்கார தர்க்க வியாகர்ணங்களை யெப்பவு மப்பிடசிப்
பதுபோல் முழுக்ஷாநானென் தானுன ஆதமாவை எட்பொ
ழுதும் விசாரித்துக்கொண்டிருப்பான்.

கவர்தம் முதலியலோகங்களின் டோசேச்சையுடையன
எப்படி சிரத்தையோடு ஜபயுஞ்ஞாநினைச் செய்வானோ.
அப்படி விருப்புவோன் வேதத்தின் டொருளாகி
யும் ஆத்தமாவின் தன்னிடத்தின் விசவாசமுடையனென.

எந்த னத்திடமிடானுநந்த கஷை பிரபம் சாக்ஷிபாகி
ஜாகர்கவப்பின கஷைப்திரபஞ்சங்ளைபிரகாசப்படுத்தாமோ
அந்த பிரபம் தானுனெனென்றும், புத்தி சிதாபாச முத
லானவை நானல்லென்று கருதி அனுபவங்களால் நிச்சயி
த்து பிரமாதிருத்வ-கர்த்திரித்வ-போக்தருதவ முதலிய சம்
பந்தங்களின்று முழுதும் விடப்பட்டவனாகருனென்று கரு
திசொல்லுகின்றது.

மேலும் அவஸ்தா திரியங்களில் ஆத்தமாமொன்றே அரி
யத்தக்கதாகும். இப்படி விவேக கியானத்தால் அவஸ்தா திரிய
ங்களை வேறுபடுத்தி அறிந்த ஆத்தமாவடிக்கு மறுபிரப்பில்லை.

மேலும் அவஸ்தா திரியங்களில்கிரமமாக ஸ்தூல ரகஸ்ய
ஆனநதரூபங்களாகிய எந்தபோக்கியங்களுண்டோ, இன்
னும்விச்வதைஜஸ பிராஞ்ஞாநுபனான எந்தபோக்தனுண்டோ
இன்னு மந்தந்த அனுபவரூபமான எந்த போகமுண்டோ,
இவை யெல்லாவற்றிற்கும் விலக்ஷணமான எந்தசித்தரூபசாக்ஷி
யுண்டோ, அந்த சாக்ஷியான பரமாத்மா நிரதிசயானந்த
ஸ்வரூபத்தினால் என்னைக்கும் சோபாயமானனாகிருனென்
றும். அப்படிக்கொத்த பரமாத்மாவே நானுனெனென்று
மோக்ஷாதிகாரி நிச்சயத்துக் கொள்ளவேனுமெனல். மேலும்
உலகத்தில் பாவங்களைச்செய்யும் புருஷனால் சம்பாதிக்கப்பட்
டபாவங்கள் நசிப்பதற்காக விகிதமான ஸ்னான ஜபமுதலிய
யிருயச்சித்த கர்மங்களை பலதிர மெப்படி அனுஷ்டிக்கப்படு
மோ; அப்படி சிதாபாசனும் தான். வெகுகாலமாய் சாக்ஷியா

சுருதேசமாய் ஓராநொரு வாக்கியத்தால் பிரமமுண்டென் னும் பரோக்ஷ கியானமுண்டாகும். சுகல சுருதிகளிலும் மஹாவாக்கியார்த்த விசாரணையாலேயே அபரோக்ஷபிரமக் கியான முண்டாவதாய்ச் சொல்லப்பட்ட தென்றறிபவும்.

நானென்னும் கியானத்திற்கும், நானென்னும் சப்தத் திற்குமாதாரமாய் அந்தக்கரணோபாதிகமாகிய வெந்தபோ தை யுண்டோ அந்தப்போதை “தத்துவமசி” “என்னும் மஹா வாக்கியத்திலுள்ள தத்துவம்” பதத்தால் சொல்லத் தகுந்ததாகும்.

மேலுமந்த பரமாத்மா, மாயோபாதிகனும் ஜகத்கார னானும் பரோக்ஷத்வ தர்ம வீசிஷ்டனு மாவான். இதவே பரமாத்மாவுக்குத் தடஸ்தலக்ஷணமாகின்றது. மேலும் அந் தப் பரமாத்மா சத்யஞானந்த ஸ்வரூபனாவான். அப்பேர்க் கொத்த பரமாத்மாவானது “தத்துவமசி” யென்னும் மஹா வாக்கியத்தினுள்ள “தத்” பதத்தால் சொல்லப்படுவா னென்று மறியவேணும்.

பஞ்சதசி-அந்வைதானந்தம்.

எம்மாத்திரம் துவைதத்தில் மித்தியா புத்தியுண்டாகு மோ அம்மாத்திர மந்தசச்சிதானந்த பிரமஞானம். (பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரம்) உண்டாகுமோ அந்தப் பிரம்மம் எவ்வளவு த்ருடமாயறியப்படுமோ அம்மாத்திரம் பிரபஞ்சத்தின் நாம ரூபங்களை விடப்படும். எவ்வளவு துவைத மித்தியாகியானம் எவ்வளவு திருடமாயிருக்குமோ அம்மாத்திரம் பிரமஞான மும் த்ருடமாயிருக்குமாகையால் பிரபஞ்ச மித்தியாக்யான த்தை அவசியம் சம்பாதிக்கத்தக்க தெனல்.

அனாதியாய்க்காணப்படும் துவைதம் எப்போதோ வொரு காலத்திலுண்டாகும், பிரமதத்துவகியானாப்பியாசத்தினாலெ

ப்படி நிவர்த்தியாகுமெனில் வெகு காலமாய் இடைவிடாமல் சிபந்தையோடு தந்துவகியானத்தை அப்பியசுத்துக்கொண்டிருப்பதினால் அப்படிப்பட்ட அப்பியாசத்தினால் துவைதவாபனை வெகுகாலமாயிருந்தபோதிலும் லேசமுமில்லாமல் நிவர்த்தியாகின்றது.

வித்தியானந்த பிரகாசம்.

மேலும் லோகாந்தரங்கனையடைய விருப்பமுள்ள மனிதர்கள் கர்மானுஷ்டானங்களைச்செய்வார்கள். நான் சர்வலோகஸ்வரூபனுக்கே எதையுஞ் செய்ய அவசியமில்லை.

ஓம் தத்ஸத்.

முன்ருவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஓம்.

முக்திசோபானம்.

4-வது அத்தியாயம்.

பரமார்த்த தத்துவ விளக்கம்.

இதுவரையிலும் பலவித அதிகாரிகளின் பேதங்களை அனுசரித்து முக்கியமான யோகங்களின் லக்ஷணங்களைக் கூறப்பட்டன. உலகத்திலொருவ னெவ்வொரு யோகங்களை அப்பியசித்தபோதிலும் மனோசத்தியும் வஸ்துதத்வஞானமு மடையாவிட்டால் ஷ்டி யோகங்கள் மாத்திரம் பயன்தரமா ட்டா. ஆகையால் சம்சாரபந்த துக்கநிவர்த்தி யடைந்து நிரதிசயானந்த மோக்ஷபதவிபெற வைராக்கிய கியானங்கள் முக்கியமாய் வேண்டியதாகும். ஆனால் தக்கிரந்தத்தின் ஆதி யில் சாதன சதுஷ்டய சம்மதியைச் சொல்லிவந்தபொழுது நித்தியா நித்தியவஸ்து விவேகமும், இஹமுத்திரார்த்தபல போகவிராகமும் ஞான வைராக்கியங்களும் ஒருவாறாகச் சுருக்கமாகச் சொல்லிமுடிக்கப்பட்டது, ஆகையாலிப்பொழு தந்த வைராக்கிய கியானங்களைக் கொஞ்சம் விரிவாய்ச் சொல்லி இந்தக் கிரந்தத்தை முடிப்பது அத்தியாவசிக மென்று தோணுகின்றன.

மேலே 3-வது அத்தியாயத்தில் ஞானயோக வைராக்ய விஷயங்களைக் கொஞ்சம் சொல்லப்பட்டது. இனி மோக்ஷ ஹேதுபூதமான மனோநிச்சய ஞானத்தைத்தரும் பரமார்த்த தத்துவங்களாகிய புரானோதிஹாச சுருதிவாக்கியங்கள் சில வை உரைத்தலாகும்.

துறவு.

ஒழிவிலொடுக்கம்.

தேடப் படும்பொருளைச் சிக்கனவா கப்புதைத்துக் கோடிக் கொருநிமிடங் கொள்ளுகினும்—கூடாது, வாணனை வீண்கழிக்கு மானிடரைப் போன்மயக்கம் பூண்பெய் கண்டுதூறப் போர்.

தா:—அதிக ஆவலோடு நேடின திரவியத்தைப் பத்திர
ப்படுத்தித்தான்சாகும்பொழுது இன்னும் கொஞ்சநேரமிரு
க்கும்படி ஷே. திரவியத்தில் கோடிகோடியாய்ச் சிலவழித்த
போதிலுமாகாத இவ்வணித்திய உடலுடன் உயிருடனிருக்
கும்பொழுதே நல்ல தவத்தினால் நான்போகாமல் வியர்த்த
காரியங்களில் கழிக்கும் அறிவற்றவர்கள்போல் துறப்பவர்
கள் தேகாதி பிரபஞ்சங்களில் மயக்கங் கொள்ளமாட்
டார்கள்.

இதனாலறியவெண்டியது யாதெனில்:—அறிவுடையோ
ர்கள் பாலியத்தில்தானே உலகபோகங்களைவிட்டுச் சத்குரு
கிருபையால் விடடைவது முக்கியமெனல்.

ஊர்க்குருளி யும்வார்த்த குஞ்சு மொருமனையில்
பாக்களையும் பார்த்திதுநம் பற்றென்னோ—மூர்க்கர்
அரிபிரம ரிந்திரர்கள் வாழ்வறித்த நம்வாழ்
வொருபொருளோ வென்றொழி வாரோ.

தா:—ஒரிடத்திலிருக்கும் ஊர்க்குருளியும் அதின் குஞ்
சுகளும் அங்கேதானே யிருக்கும் பூனையும் அதின் குஞ்சுக
ளும் பாலியத்தில் உறவாடிக்கொண்டிருந்து வபது முதிர்ந்த
பொழுது அவைகளி ரியற்கைகுணங்களால் பகைகொண்டு
பிரிவது மனிதர் பார்த்திருந்தும், வினைக்கிடாய் வருவாராகிய
மனைவி மக்கள் முதலான இந்த உலகத்தை விட்டொழிக்கா
மல் இவைமேல் பற்றுக்கொண்டிருப்பதென்னமோ அதிச
யம். மூடர்கள் ஷே மனைவி மக்கள் முதலானவர்கள் வினை
க்கிடாய் வந்தவர்களென்றெண்ணமாட்டார்கள். அவான்
ஹரிபிரம்மாதிகளின் வாழ்நாளும் அறித்தியமென்றும்அதில்
தங்களளவு எம்மாத்திரமென்றும் இவ்வுலகத்தைத் துறப்
பாரென்பது.

இதனால் மனைவிமுதலிய குடும்பஸ்தர்கள் வினைக்கிடாய்
வந்தவர்களே யொழிய தமக்குற வெப்பொழுதுமவானோடி
வ்லை யென்பதறியவும். பட்டினத்துப்பிள்ளை யினைப்பத்திர
கிரியைப்பரவி, விட்டு விடமாட்டார் வெருவீடர் வெட்ட

வெறு வெலும்பை நாய்கறண்டவேந்தர்வர நாய்பார்த் துறு முவதைக் காட்டு வோமோ.”

தா:—குபேரனை யொத்த செல்வராயிருந்தும், அந்த அளவற்ற செல்வத்தை யெல்லாம் துரும்பெனத் துறந்தப ட்டினத்துப் பிள்ளையையும் பத்ரகிரி ராஜாவையும் புகழான மனைவி மக்கள் முதலான பற்றுக்களை விட்டறுத்துப்பத்தர் கள் துறக்கமாட்டார்கள். கொஞ்சமேனும் பசையில்லாத ஒரு வெள்ளெலும்பைக்கடித்துக்கொண்டிருக்கும் ஒருநாயானது எஜமான் வந்த போதிலும் அந்த எலும்புக்காக வந்தவராக எண்ணி அவரைக்கண்டு உறுமுவதைப்போல் நாமுமப்படி லோபகுணத்தைக்காட்டுவோமா.

இந்தப்பாட்டினால் சகல சம்பத்துகளாலும் மேன்மை யடைந்திருந்தும் அவைகளில் வோரனுவேனும் பற்றின்றி அவைகளெல்லாம் துன்பமென்றறிந்து கைவிட்ட பட்டினத்துப் பிள்ளையார் பத்திரகிரியார் போலொத்துத் துறந் தோரே உத்தம ரென்பது.

நாடுநகர் வீடுடையாடாய் தந்தை நட்புமக்கள்
மாடுகுலம் பொன் னுடம்பின் வாதனைகள்—கூடத்
தொடுத்தவலை கண்ணித் தொடக்கி தனையிப்போ
விடப் பெறுவாரேன் பிறப்பார் மேல்.

தா:—நாடு, நகர், வீடு, மனைவி, தாய்தந்தைகள், நட்பு, மக்கள், மாடு, சாதி, திரவ்யாதிகள் இவை முதலிய உடம்புவா தனைகளும், தாமகப்பட்டுக்கொள்ள பிணித்தவலைக் கண்ணிக ளுமாகிய தொந்தனையென அறிந்து இந்தத்தொந்தவினையை இப்போதே விடப்பெறுவா ரினியேன் பிறப்பார். உடம்பின் வாதனைகளான ஆடையா பரணங்கள், யானை, குதிரை, கவி கை, சிவிகை, சாமரை, முதலானவை, இங்ஙனம்கூறிய என தென்னும் போகப்பற்றை நீத்துத்தவஞ்செய்வோர்க்கு யா னென்னும் தேகப்பற்று அறும். இத்தேகப்பற்று அறவே இவற்றை யான் என தென்று புறத்துறின்ற போதம் அறும், இப்போதம் அறவே உள்நின்ற போதம் அசுத்தவாசனைபண்

ஐது கத்தவாசனைப் பண்ணும், இவ்வாசனையினால் ஞானங்
கிடைக்கும் இஞ்ஞானத்தால் விடுவதாம்.

இப்பாட்டினால் போகவாதிக னெல்லாம் பற்றறுத்
தோர் தேகவாதியாதிகள் அற்று ஞானத்தால் வீட்டடை
வது மெய்மையாகச்சே அவர்களுக்கினி பிறப்பேயில்லை யெ
ன்பதாம்.

செல்வமினமையுடம்பு பேய்த்தே ரென்று
சொல்லுவ தென்கா னுரோசுட்டது போய்—ஒல்லை
விடுவோர் பிறப்பிறப்பின் மீளார்கண் மீண்டால்
தொடுமோ சிவனைத்தொடா.

தா:—உடம்பு முதலிய பிரபஞ்சத்தோன்றி அழிவது
பிரத்தியக்ஷமாக இருத்தலின், கானற்சலம்போல அழிவதெ
ன்று ஒருவர்க்குறக் கேட்கவேண்டுவது இன்றென்பதும்
இங்ஙனம் பிரத்தியக்ஷமா யிருப்பினும் அறியார் அஞ்ஞா
னிகளென்பதும் சுட்டறிவு போய் பிரபஞ்சத்தை அறித்திய
மென்றறிந்து விரைந்து விட்டுத் துறப்பதே ஞானமென்ப
தும், இத்துறவுடையோர் மறுபடியும் பிறவாரென்பதும் தவ
க்குறைவால் மீண்டாராயினும் ஒன்றினும்பற்றுதல் அற்றிரு
ப்பர் என்றவாறு.

உதையக் தொழப்போ வார்க்குள்ளும் புறம்பும்
புதைய வொளிவிசுமா போலே—பதிமோகி
திக்காட்டிலே கொடுக்கச்சென்ற வாகண்டக்காற்
குக்காததன் றேதவம்.

தா:—அருளே தயத்தில் தொழச் செல்வோர்க்கு உள்
ளும் புறம்பும் புதையவொளிவிசு மாபோலே (மனைசுதர்
முதலிய பற்றுக் களெல்லாவற்றையும் விட்டு அவற்றின்மேல்
உள்ளத்தெழும் அவாவியையு மறுத்துக்கண்டவிடங்கள்மேல்
சென்று பற்றும் இந்திரியங்களையும் அடக்கி உள்ளும் புற
ம்பும் ஆசையாகிய இருளற நிராசையாகிய ஒளிவிசு நிறற்
லேதுறவினது முடிவு.

தனது புருடன்மேல் அதிமோகியாயிருந்துவான் அவன் மரித்தகாலை அவனுக்குத் தன்னைக்கொடுக்கச் சுகோட்டிற் சென்றவாறு கண்டால் (அவனைப்போலும் தற்போதத்தகைச் சிவனுக்கு ஊனுக்கொடுத்து தாம் ஒன்றோடும்) தாக்கற்றிருத்தல் அன்றோ தவத்தினது முடிவு என்றவாறு.

உதையந்தொழுவார்க்குக் கண்விழித்தபோதும் இமைத்தபோதும், ஒளிவிசுதல்போலும் துறந்தோர்க்குப் பொறிகளால் விடயங்களைக் கண்டபோதும், காணுதிருந்தபோதும் உள்ளும்புறம்பும், பிராசையோடு இருக்கவேண்டும்.

இந்தப்பாட்டினால் உள்ளும்புறம்பும் பிராசையோடிருப்பது துறவினது முடிவென்பதும் போதம் ஒழிந்து ஒன்றோடும் தாக்கற்றிருப்பது தவமுடிவென்பதும் அறிவிக்கப்பட்டது.

• லிங்க புராணம்.

ஓகஸ்யஸிநா ஸ்வேவ ட்வைத சந்த்ரங்கு ஸ்வேவா
ஓகநா ஸ்வேவ ட்வைத சந்த்ரங்கு ஸ்வேவா

தா.—ஏகத்துவம் சுத்தமாயில்லாதபொழுது தவயித வியாபாரமேது, ஆச்சரியம். ஒன்றில்லாதபொழுது மரணத்தினால் பிறந்த மனிதனெங்கேயிருக்கக்கூடும்.

அஜ்ஞாந மிமராத்ஸ்வம் நாட்ரகார்ய விசாரணா

ஜ்ஞானம் பந்தம் நவ மோகாநாந்நாஸ்த்ந ஸ்வஜ்ஞா

தா:—இந்த ஸமஸ்தமும் அஞ்ஞானமென்றும் இருளால் உண்டாகின்றன. இது விசாரிக்கத்தக்கதல்ல. ஒ-பிராமணர்களே! ஞானம்-பந்தம்-மோகம்-ஆத்துமாவுக் கெப்பொழுதுமில்லை.

நாஸ்த்ந ஸ்வஜ்ஞாநம் பந்தம் நவ மோகாநாந்நாஸ்த்ந ஸ்வஜ்ஞா

நவ மோகாநாந்நாஸ்த்ந ஸ்வஜ்ஞாநம் பந்தம் நவ மோகாநாந்நாஸ்த்ந ஸ்வஜ்ஞா

விதிதேநா ஸ்வஜ்ஞாநம் பந்தம் நவ மோகாநாந்நாஸ்த்ந ஸ்வஜ்ஞா

சிறேஷ்டமான துமிநிலை. அந்தப்பகவானே நானும், அவரே நியும். அவரே இந்தவெல்லாமாயை யால் பேதத்தினால் மோகித் துச் செய்யும் (அத்துமாவுக் கன்னிய மென்பதை) விட்டுவிட த்தக்கவனாவாய்.

விஷ்ணுதர்மம்.

அவித்யாச்சுக்ரியாஃ சர்வாந்யஜ்ஞாநம் ச்ரவணே

தா:—ஸமஸ்த கருமங்கள் அவித்யையாகவும் பிரம ஞானம் வித்யையாகவும் சொல்லப்படுகின்றது.

கர்ட்நாஜாய தே ஜந்துவ்ய யூவவிமுகர்வதே

தா:—ஜீவன் கருமத்தினால் பிறக்கின்றான். ஞானத்தி னால் முக்தனாகின்றான்.

அத்யைதம் ஸர்வமாஹ்நித்யைதம் த்வித்யைதம்
ஸந்நித்யைதம் ஸந்நித்யைதம் ஸந்நித்யைதம்

தா:—ஓ இராஜனே! ஜீவப்பிரமயிக்கிய ரூபமான அத் த்வைதமே பரமார்த்தமாகவும் மனுஷ்யாதி ஜந்துக்களும் நார கமென்னப்பட்டதுமான துவைதமே பின்னமாக சொல்லப் படுகின்றது.

அஜ்ஞாநமேவ த்வைதாந்ய மத்வைதம் ச்ரீயதாந்ய
மமத்வதா மிதிசுஜ்ஞாநித்யைதம் மமிகல்பவத்

தா:—துவைத மென்று பேருடையதெல்லாம் அஞ்ஞா னமாகும். எனது நான் என்றும் பிரவாக யில்லாததும் சங்கல் பகுதியமானதுமான அத்வைதமொன்றே சிறேஷ்டமான ஞானம்.

அவித்யை மநாந்யதம் த்வைதமநு ஞானதே
மநாந்யதம் த்வைதமநு த்வைதம் ஸர்வமாஹ்நித்யைதம்

தா:—ஆசுரயிக்கத் தக்கதும், விகார குணியமானதும் வசனிக்கத் கூடாததுமான இந்த அத்வைதம் அனுபவிக்கப்

படுகின்றது மனோசி ருசியாயுள்ள குவைதம் பாரமார்த்த
மானது அத்வைதம்.

தாத்ருக்ஷ்வதி விஜ்ஞாந்ய த்யுதீஷு ஸு ஸு
கூயேதஸ்யு: ஸரம்ப்ரஹ்ம ஸ்யமேவ ஸ்ரீகாஷ்மீ॥

தா:—பாவனா ரூபமாயிருக்கும் விஞ்ஞாநி எந்த பாவ
னைவையுடையதாயிருக்குமோ அந்தப் பாவனையே யுண்டா
கும். அப்போர்க்கொத்த மாயனா ரூபமான அந்த விஞ்ஞாநி
யின் நாசத்தில் பரபிரமமானது தனக்குத்தானே விளங்கும்.

அத்யக்ஷத்ரஜ் ஸஞ்ஜஹிஸம்யுக்த்ரபாக்யதேரூபை:
தே ரேவநி ரதஸ்யுத்யு: ஸரமாத்மாநி ரத்யுதீ॥

தா:—இந்த ஆத்துமா பிரகிருதி சம்மந்த குணத்தோடு
கூடினவனாய் ஷேத்திரக்கியனென் றழைக்கப்பட்டான்.
அந்தப்பிரகிருதி குணங்களுடன் வியோகத்தை அடைந்தவ
னாய் சுத்தமாகிய பரமாத்மாவென் றழைக்கப்படுகின்றான்.

பிரம புராணம்.

ஸர்வஸ்யரஹ்மதாநாஸி நாஸிர்ஜ்ஞா ஸுஜக்தா
கூப்த்விநா ஸ்ரீயோரூபாஸி காரணஜகதோபிவ
லோகாநாவ்யவஹாராஹ்மதவீத்யம்விநிபித்யா

தா:—சர்பத்திற்கு கயறு சபாவமில்லை கயற்றில் பா
ம்பு தன்மையில்லை. ஜகத்தின் உத்பத்தி நாசங்களுக்குக் கார
ணங்கிடையாது. உலகத்தார் வ்யவஹாரங்களுக்காக இந்த
அவித்தை கல்பிக்கப்பட்டது.

புருஷ: ஸரமாத்மா துயததோபிவ ஸ்ய ஸ்ரீகாஷ்மீ॥
விவம்புத்யு: ஸ்ரீகாஷ்மீ: விஜ்ஞாந்யா மயம்மயமா॥

தா:—பரிபூரணமாகிய புருஷனே பரமாத்மா. அதற்
கன்னியமான தெல்லாம் இல்லாதது. இவ்வண்ணமறிந்தத

னால் விவ்ருணாவென்றும் மாயாருபமாகிய ஜகத்தெல்லாம் மிக்
புகையாகின்றது.

சிவநாமோத்திரம்.

தஸ்தாநாஸிநா சூர்ஜம் சேஷம் கர்மபந்தநா

காமுகம் க்ருதாந்தாஸுத்ய ஜ்ஞாநநிஸ்தி||

பா.—விஞ்ஞானியானவன் கோரிக்கையாலாகிலும் அந்
தக் கோரிக்கையில்லாமலாகிலும் செய்யப்பட்ட சகல கர்மபந்
தங்கள் கயானமென்றும் கத்தியினால்வெட்டிப் பரிசுத்தனாய்
ஆத்மாவிடத்திலேயே யிருக்கின்றவனாகிறான்.

யஸ்தாஸ்த்ர ஸ்ரீஹ்ரீஸ்ரீ ஸ்ரீஹ்ரீஸ்ரீ ஸ்ரீ
ஸ்ரீஹ்ரீஸ்ரீ ஸ்ரீஹ்ரீஸ்ரீ ஸ்ரீஹ்ரீஸ்ரீ ஸ்ரீஹ்ரீஸ்ரீ

தா:—எப்படி மாந்திர பலமுடையவன் பாம்புகளோடு
விளையாடிக்கொண்டிருந்து அவைகளால் கடிக்கப்பட்டவ
னாகாமலிருப்பனோ அம்மாதிரியாய் கிபானியும் இந்திரியங்க
லென்றும் பாம்புகளுடன் விளையாடுகிறவனான போதிலும்
அவைகளால் தொடப்பட்டவனாகமாட்டான்.

சுருதிகள்.

“ஸதுவ்யதீயம்”

தா:—இரண்டாவதில்லை.

“நாஸ்தி”

தா:—இவையதில்லை.

“கூஹிதீ வேத்யம்”

தா:—பிரமஸ்வரூபம் அறியப்படச்சே யெதினிலிரு
ந்து மறியத்தக்க தொன்று மில்லை.

“ஸக மேவ தீயம்”

தா:—இரண்டற்றவஸ்து ஒன்றே.

“வாசாரம் ஷண்முகர் நாமதேயம்”

தா:—விகாரத்தின் பெயரானது, வாக்கின் வியாபார மாத்திரம்.

“உகமேவ நன்னா நாஸ்திஷு”

தா:—இவ்விடத்திலொன்றேயானது வேசமென்னும் அனேகமாகுதில்லை.

“உக்தேவாஸு ட்ரப்யம்”

தா:—ஒருவிதமாகவே நோக்கத்தகத்து

“மாயாஸுஜதே விஷ்ணுமதே”

தா:—மாயை இப்பிரபஞ்சத்தைச் சிருஷ்டிக்கிறது.

“தேவம் வித்வானமுதே ஷமஸ்தி”

தா:—அந்தப் பரமாத்மாவை இவ்விதமாயறிந்துகொள்ளுகிறவன் இவ்விடத்தில் ஜீவித்திருக்கும்பொழுதேமுத்தனாகின்றான்.

“நந்திவதே தி ஸ்வதே வஸ்தி”

தா:—பிழைத்திருக்கும்பொழுதே இவ்விடத்தில் பரமாத்மாவை யறியாமலிருப்பானே யாகில் பெரும் நாசத்தை யடைவான்.

“யதேவமஸுர மூதாஸ்தே ஷமஸ்தி”

தா:—எவாளிந்த பிரமஸ்வரூபத்தை யறிகின்றார்களோ அவர்கள் முக்தர்களாவார்கள்.

“கிமிஷ்யு கஸ்யகாமாய சீகீரனுநுஸஜ்ஜீரீத்”

தா:—பிரமலோத்தன் எதைவென்றி பெறையடைய
தேகத்தைத் தபிக்குச்செய்கின்றான்.

“தெவமித்யானலிஸ்ய தே கர்மணாபாபகீந”

தா:—பரமாத்மாவை யறிந்து பாபகர்மங்களால் தொ
டப்படமாட்டான்.

“தரமிஷீக் நூத்ருவித்”

தா:—ஆத்மாவை யறிந்தவன் துக்குத்தினின்று தா
ண்டுகின்றான்.

“தீரவ்யோவேத நிஹிதஞ்ஞாநாயாம்ஸ”

விநாயுந்நிஹிதவிதாயாம்ஸ”

தா:—புத்தியென்னும் குகையில் வைக்கப்பட்ட இந்தப்
பிரமஸ்வரூபத்தை எவனறிகின்றானோ, ஓய் ஸாதா? அவன்
வித்தியாபந்தத்தைத் துடைத்துவிடுகின்றான்!

“பித்ய தே ஹ்ருதயஞ்ஞாநி சித்யதே சர்வநாஸாயாம்”

கீயாம் தே ச்யகர்மாணஸித் த்யபே.பராபரீ”

தா:—அந்தப் பிரபிரம்மம் பார்க்கப்பட்டால் மனதில்
தேகாத்ம பிரமரூபமான அஞ்ஞான பந்தம் பேதிக்கப்படு
கின்றது. எல்லா சந்தேகங்களும் சேதிக்கப்படுகின்றன. இந்
த விஞ்ஞானியின் கருமங்களெல்லாம் நசிக்கின்றன.

“தத்ருக்மோஹ க்ஷுரீக்ஷித்யமநு பச்யதே”

தா:—அத்விதீயமான ஏகமானதைப் பார்க்கின்றவ
னுக்கு அந்தப் பிரமத்தில் சோகமோகங்களில்லை.